

مهسعوود محهمهد

چارهسهه كردهى گهروهگرفتهكانى

رهنوس و نهلفوبهه كوردهى

گوفارى كورهى زانبارى عهراق

دهستهى كوردهى بهرگهى نهههم، سالى 1982

مهسعوود محهمهد

چارهسهر كردنى گيروگرفته كانى ريتنوس و ئهلفوييى كوردى¹

وهشانى يه كه م: گوڤارى كۆرى زانيارى عيراق – دهستهى كورد، به رگى
نۆهه م، سالى 1982

وهشانى دووم: سايتى www.mamosta.net – سالى 2009

¹ - ئەم گوتهارى مامۆستا مهسعوود به ريتنوسى قهراردادهى كۆرى زانيارى كورد له گوڤاره كه دا نووسراوه، له ريتنوسى كۆردا واوى دريژ ههروهها يى دريژ به يه ك پيت نووسراون و خهتيكى كورت لهسهر پيته كه يه، به لام له م نمونه يه دا رهچاوى نووسيني باو كراوه.

دهشیا بئ ئەوهی بلكیم به نهخشه‌ی ناو بانگه‌وازه‌که‌ی دهسته‌ی کوردی کۆری زانیاری عیراق له خۆمه‌وه نه‌خشه‌یه‌کی لیکۆلینه‌وه له گیرو‌گرفتی ریتووسی کوردی بگرمه‌ بهر و له‌سه‌ری برۆم، به‌لام وا ده‌زانم نه‌خشه‌ی ئەو بانگه‌وازه، که‌م و زۆر، وێنه‌یه‌کی خۆی له‌هه‌ست و نه‌ستی خۆینه‌ری کورددا رهنگرێژ کردوه و له‌خۆی راهیناون. له‌به‌ر ئەمه‌ وام به‌چاک زانی منیش له‌و که‌له‌به‌ران‌ه‌ی که‌ بانگه‌وازه‌که‌ به‌ره‌و کیشه‌ی ریتووس تیشکی پرسیاره‌کانی به‌ری کردوه سه‌ره‌تاتکه‌ی وه‌رام دانوه به‌که‌م هه‌رچه‌ند، وه‌ک ورده‌ ورده‌ درده‌که‌وئ، به‌شی هه‌ره‌ زۆری پرسیاره‌کان که‌م و که‌سری و، ناوناوه هه‌له‌شیان تیدایه. به‌هه‌مه‌حال پیرۆزبایی له‌ ده‌سته‌ی کوردی کۆری زانیاری عیراق ده‌که‌م له‌ پیکه‌یتانی کۆبونه‌وه‌ی رۆشنی‌رانی کورد بۆ گه‌یشتن به‌و ئامانجه‌ گرنگ و گه‌شه‌ی یه‌کخستنی ریتووسمان که‌ وا تا ئێستا، به‌ داخه‌وه، ده‌سگیری خۆیتندن و نووسینی کوردی نه‌بوه.

ئەوه‌ی راستی بئ کاتی خۆی کۆری زانیاری کوردیش له‌ په‌راویزیک‌ی ته‌سکتردا ئەم ریبازی پرس کردن به‌ لیزانانی گرت‌ه به‌ر که‌ هات و پیش هه‌موو شتیک لیزنه‌ی تاییه‌تی ریک‌خست بۆ دانانی ئەلفوبی و ریتووس به‌ ئەندامه‌تی چه‌ندین لیزانی ئەو کاره‌ له‌ ده‌ره‌وه‌ی جغزی کۆر که‌ ئەوسا ده‌رفه‌تی له‌وه‌ فره‌وانتری نه‌بوو بۆ ئەنجام دانی کاره‌که‌ به‌ پێی حال‌وباریک که‌ له‌ یه‌که‌م رۆژی په‌یدا بوونیه‌وه‌ خۆی تیدا دیته‌وه. به‌ش به‌ حالی خۆم که‌ هه‌میشه‌ چاوه‌چاوه‌ی هه‌لی یه‌کخستنی ئەلفوبی و ریتووسی کوردی بۆتم ته‌نها داخوایم له‌ سه‌رۆکی نوێی کۆری زانیاری عیراق دۆستی به‌ ریز و دێرین دکتۆر «صالح أحمد العلي» ئەوه‌ بوو که‌ تیکۆشیت بۆ یه‌کخستنی ئەلفوبی و ریتووسی کوردی چونکه‌ ریتووس ده‌فری نووسین و خۆیتندن و رۆشنی‌رییه‌ و هه‌ر ته‌قه‌لیکی هه‌له‌وه‌شیته‌وه‌ که‌لین ده‌دا بۆ فره‌وان بوونی مه‌ودای له‌گه‌ڵ یه‌کدیدا نه‌گونجانی نووسه‌ران. میلیله‌تیک هینده‌ی کورد پێوستی به‌ یه‌کیه‌تی هه‌بیت ناشی خۆیتنده‌واره‌کانی له‌ هه‌وه‌ل هه‌نگاوی خامه‌گیرییانه‌وه، که‌ ریتووسه، له‌ یه‌کدی بترازین. ئیمه‌ که‌ له‌سه‌ر چۆنیه‌تی نووسینی

«که ره باب» ی بهری سوران و «ئه فهنگی» بهری بابان پیک نهیهین چون له ئاست شته زیوهریه گرنهگه کان تیک دهگهین.

لهم نووسینه مدا وا ده بی زاراوهی زمانی بیگانه له بری هی کوردی به کارده هینم به نیازی تیگه یاندنی ئهوانه ی راهاتووی نووسینی تازه بابه تی کوردی نین، ناوانهش جیگۆرکی به ریزی هیندی خاله کانی ناو نهخشه ی بانگه وازه که ده کهم ئه ویش به پیی داخوایی لهیه ک چونی باسه کان. چه ند خالیکی جودا له هی بانگه وازه کهش باس ده کهم به نیازی چاره سه رکردنی گرفته کانیان. وه ک ده ریش ده که وئ گه لیک له تیکرای ئه و خالانه پیوستییان به لیکۆلینه وهی ریزمانی و فونه تیکی و فیلۆلۆژی و به راوردی ههیه بو ئه وهی بگهین به قه ناعت له و پيشنیا زانه ی بو یان به دی ده کرئ. به راستی ترسی دریزه کیشانی وه رسکه ره له گه لیک شویندا وازی پی له شریته کیشانی نووسینه کهم هیناوه.

بو خاتری ئه وهی خوینته ره له دهره وهی ئه م کۆره بزانی نووسینه کهم به دیار چ جوړه بابه تیکه وه خه ریکی لیکۆلینه وه بوه لیره دا نهخشه ی خاله کانی ناو بانگه وازه که دهنووسمه وه دواتریش پییه پی وه رامی پرسیاره کانیان ده ده مه وه. ئه مه یه نهخشه ی ئه و خالانه وه ک که له بانگه وازه که دا نووسراوه:

1- گیروگرفتی نووسینی دهنگه کان

أ- ئهوانه ی نیشانه دارن «بزوین و نه بزوین».

ب- ئهوانه ی پیتیان بو دانه ندراره.

ج- پله ی دهنگه بزوینه کان.

د- دیفتۆنگه کان «وئ، نگ».

2- گیروگرفتی وشه ی ساده و دارپیزراو

أ- ناوی عه ره بی.

ب- پیشگر - پاشگری «پیناسین و کو».

3- وشه ی ناساده

أ- دیاردهی داتاشین و قووتدانی هه ندئ دهنگ.

ب- گیروگرفتی نووسینی ژماره کان له «11» وه تا «19».

4- گیروگرفتی نووسینی کردار له گه ل راناو له رووی پیکه وه نووسان و پیکه وه نه نووسانه وه.

5- گیروگرفتی نووسینی ئامرازه لیکده ره کان «حروف العطف».

6- گیروگرفتی چۆنیه تی نووسینی وشه لیکدراوه کان له باره ی پیکه وه نووساندن و نه نووساندنه وه.

7- گیروگرفتی دانانی نیشانه کان.

به شی 1: گیروگرتی نووسینی دهنگه کان

دباره مه بهست له شکلی ئه و پیتانه یه که بو دهنگه کان قه رارداده بکری، دهنه دهنگ وه کوو دهنگ نووسین هه لئاگری. به پیتی نه خشه کهش وا پیتی دهچی ئه و پیتانه ی بهر یه کیک له و چوار خالانه ی که گیروگرتی دهنگی به سه ردا دابهش کراوه، نه که وئی، گیروگرتی تیدا نه پیتی وه ک پیتی «ا، س، ش، ف، ن...». جا که ئه مه وه ها بی دیاره پیتی «هه مزه» و «ه» که که وتنه حاله تی به ته نها نووسرانه وه ده پیتی «ت ه» بنووسریت وه ک «نه ئ مه ه ئه للاه...» له مه شدا من هیچ گرفت نابینم کاتی خو شی بریاری کو بر ههروه ها بوو.

1- گیروگرتی ئه وانه ی نیشانه دارن

- «ل» پیتی لامی قه له و بیت وه ک «دل، حه لال».
- «ئ» پیتی یی کراوه بیت وه ک «لیژ، راویژ».
- «ۆ» پیتی واوی کراوه بیت وه ک «زۆر، بالۆره».

ده مینیتته وه واوی تیژی دریژ و یی تیژی دریژ و ری قه له و و ئه و داله کلۆره ی که له سلیمانی له دالی عاده تی ده شو ری واش ده بی به جاری ده سو ی. له په نا ئه م داله دا دهنگی «ت» ش وا ده بی له ئاخاوتنی سلیمانیدا کلۆر ده کری وه یا دهنگه که ی ده گو ری.

له باره ی رېی قهلهوهوه

تا ئیستا بو ئهم دهنگه سی جوړ پیت هه بوه، به کیان ئهوه بو که به دوو «ر» دهنووسرا، دوه میان ئهوه به که نیشانه ی «حهوت» ی دهخریته ژیرهوه، سیهمیشیان ئهوه بوو که کوړی زانیاری کورد پیشیازی کردبوو له سهروهوه ی رېیه که نیشانه ی «حهوت» دابندرئ.

له لایه ن نووسینی دوو «ر» له بری رېی قهلهو، من بهش به حالی خوّم له هیچ حالوباردا رهوا ناینم بو تاکه دهنگ دوو پیت قههارداده بکری چونکه تاکه به یک هو و بهلگه پشتگیری لی ناکات. دهنگه کان، جگه له دیفتونگ، قهلهو بن و لاواز بن تاکه دهنگن لهوهشدا کاف و میم و هی له ری و لام جودا ناکریتهوه. ئیمه دهزاین وشه هه به له شیوه ئاخوتنی کوردستانی خواروودا وهک «صه د، صه گ» به سینی قهلهوی وهک صادی عهره بی دهست پنده کهن. له شیوه ئاخوتنی بادینیشدا ئهم سینه قهلهوه زور باوه که چی کهس نه هات بلّی با ئه ویش به دوو «س» بنووسری. لامی قهلهویش هینده ی دوو لامی له ره که چی به دوو پیت نانووسری ئیتر بو ده بی له نیوان کونستانته کاندا ته نها دهنگی رېی قهلهو دوو پیتی بو دابندرئ. راستیه که ی ته نها له حاله تی گوشینی دهنگدا که به تهواوی ده بیته دوو دهنگی تیکچرمساو رهوایه، به لکوو پیویسته دوو دهنگ بنووسری وهک «که لله، گولله، شه ننه ومه ننه». ئیمه ئه گهر رېی قهلهومان به دوو پیت نووسی و ویستمان وشه ی «کر ه» ی عهره بی بهینینه سهر رینووسی کوردی ده بی بیکه یه «که رررره». ئه گهر ئه مهش نه که یین له بهر ناقولایی نووسینی چوار پیت به دوا به کدا ده بی ببری ببری هیچ دهنگیکی گوشراوی بیگانه به گوشراوی نه هینینه سهر رینووسی کوردی دهناییلزوم ده بیته ماملت جودایی. به لای منهوه نووسینی دوو «ر» له بری رېی قهلهو نارهوایه. ده مینیته وه نووسینی دهنگی رېی قهلهو به پیتی نیشانه دار و جیگه ی دانانی نیشانه که.

کاتی خۆی کۆری زانیاری کورد له چه‌ند روپیکه‌وه په‌سه‌ندی سه‌روی
پیتته‌که‌ی کرد بو دانانی ئەو نیشانه‌یه.

یه‌که‌م: بریار درا سه‌رله‌به‌ری نیشانه‌کان بکه‌ونه لایه‌ک نه‌ک هه‌ندیک له
ژیره‌وه و هه‌ندیک له سه‌ره‌وه بن. چونکه نیشانه‌ی پیتته‌کانی «هه‌مزه، لامی
قه‌له‌و، واو، یی» له کۆنه‌وه له سه‌ره‌وه بوون وا به‌باش زاندر نیشانه‌ی پیتی
رپی قه‌له‌و و پیتی دیکه‌ش که هه‌بی هه‌ر له سه‌ره‌وه بی.

دووهم: پیتی دیکه زۆرن له‌وانه‌ی خالیان له سه‌ره‌وه یا له ژیره‌وه هه‌یه و
شیوه‌یان له یه‌کدی ده‌کات به ئاسانیش خویندراونه‌وه وه‌ک «ز، ژ» «ت،
ن» «ی، ب، پ» «ج، چ» «ف، ق» «ف، ق». که‌واته ناشی ترسی سه‌ر
لینشیوان له نۆژن یه‌خه‌ی لیکدانه‌وه‌ی چاره‌سه‌رکردنی گرفت رینووس بگرن
و بریارمان لی هه‌له‌وشینیتته‌وه.

سییه‌م: به وردبوونه‌وه‌ی ژیرانه ده‌رده‌که‌وی وه‌ها چاکه هه‌تا بلوی مه‌ودای
ژیره‌وه‌ی هه‌موو دیریک بو دیری خوارووتر به‌جی به‌یترری. وه‌ک ئاشکرایشه
هه‌موو که‌وانه‌ی پیتی «ر» له خه‌تی دیره‌که‌ی داده‌کشی ئنجا که
نیشانه‌که‌ش خرایه ژیره‌وه له‌وانه‌یه له کاتی نووسیندا نیشانه‌که‌ی تیکه‌ل به
دیری خواره‌وه بیت. ئەم تیبینییه به‌وه‌دا پتر هیز وه‌رده‌گرئ که ده‌بینین هیچ
کامیک له‌و پیتانه‌ی نوخته‌کانیان له ژیریانه‌وه‌یه له خه‌ته‌که‌یان داناکشین
ته‌نها پیتی «ی» نه‌بی که بکه‌ویته کۆتایی وشه وه‌یا به‌ته‌نی بنووسری
ئه‌وساش له نووسیندا نوخته‌ی بو دانانین. ئە‌گه‌ر ری هه‌با ئەلفوبییه‌کی
سه‌رله‌به‌ر نوی دابندرئ وا باش بو هیچ پیتیکی، نه‌ خۆی نه‌ خاله‌کانی له
خه‌تی خۆی به‌ره‌ژیر نه‌چیت تا‌کو‌و له نووسینی دیری دواتردا هه‌موو مه‌ودای
سه‌رووی خۆی به‌ر خۆی بکه‌وی، به‌لام ئە‌مه‌ کاری کرده‌نی نییه.

له گه‌ل‌ئەم تیببیاڤه‌شدا چ‌ه‌فرقیك نابینم له نیوان سه‌رخستن و ژیرخستن
 نیشانه‌ی «ر» ی‌قه‌له‌و. له‌ه‌ر دوو بریاردا رازیم. به‌لام‌که‌بریار بۆ
 نیشانه‌که‌درا پتویسته‌هه‌میشه‌له‌گه‌لیدا بنووسری نه‌ک‌که‌هات و‌که‌وته
 به‌رای و‌شه‌وه‌نیشانه‌که‌ی پشتگۆی بخری به‌نامه‌ی‌ئه‌وه‌ی‌که‌ری
 پێشه‌وه‌ی‌و‌شه‌هه‌میشه‌قه‌له‌وه‌چونکه‌ئەم‌مه‌لومات‌فرۆشیه‌ری‌ده‌دات
 به‌وه‌ی‌نووسه‌ر به‌هه‌وه‌س‌هه‌موو‌لامه‌کانی‌به‌رای و‌شه‌به‌لامی‌قه‌له‌و
 بنووسیت‌که‌ده‌زانین‌لامی‌پێشه‌وه‌ی‌و‌شه‌هه‌میشه‌لاوازه. به‌هه‌مه‌حال‌له
 چاپه‌مه‌نیدا‌ئه‌رکی‌ری‌به‌نیشانه‌و‌بی‌نیشانه‌وه‌ک‌یه‌کدیه‌چونکه‌قالبی
 حازربه‌ده‌ست‌بۆ‌هه‌ردوو‌کیان‌هه‌یه‌و‌له‌ژیر‌په‌نجه‌ی‌ری‌کخه‌ره‌که‌شیان
 وه‌کوو‌یه‌کن.

له‌باره‌ی‌واوی‌تیژی‌دریژه‌وه

وه‌ک‌دیاره‌دوو‌ری‌نگه‌مان‌له‌پیشه‌بۆ‌بریاردان‌له‌و‌کیشه‌یه‌دا. یه‌کیان‌ئه‌وه‌یه
 به‌دوو‌واو‌بنووسری، دوه‌میشیان‌ئه‌وه‌یه‌نیشانه‌ی‌بۆ‌دابندریت. ئه‌وانه‌ی‌به
 دوو‌واوی‌ده‌نووسن‌ده‌لین‌چونکه‌واوی‌دریژ‌دوو‌هینده‌ی‌کورت‌ه‌بزویتی
 بۆره، «ضمه»‌ی‌عه‌ره‌بی، بۆریش‌به‌یه‌ک‌واو‌ده‌نووسین‌جی‌خۆیه‌تی
 ئه‌ویان‌به‌دوو‌واو‌بنووسری. ئەم‌لیکدانه‌وه‌به‌راستی‌گه‌وره‌تر‌و‌گرنگتری
 له‌بیر‌چوه‌:

یه‌که‌م: ده‌بوو‌له‌ری‌قیاسه‌وه‌ئه‌لفیش‌به‌دوو‌نیشانه‌ی‌سه‌ر «فه‌ت‌حه‌ی
 عه‌ره‌بی» بنووسری چونکه‌ده‌لین‌ده‌نگی‌ئه‌لف‌دوو‌هیندی‌ده‌نگی‌فه‌ت‌حه
 دریژه؛

دووهم: واوی‌دریژ‌چ‌کراوه‌بیت «ؤ» و‌چ‌تیژ‌بیت‌یه‌ک‌ده‌نگه‌نه‌ک‌دوو
 ده‌نگ‌به‌و‌پتیه‌یا‌ده‌بی‌واوی‌کراوه‌ش‌به‌دوو‌پیت‌بنووسری‌یا‌واوی‌تیژ

نیشانه‌ی بۆ دابندری. راستیه‌که‌ی تیکرای ده‌نگه ته‌واوه‌کان به کۆنسانت و بزوتیه‌وه مافی ئه‌وه‌ی ده‌بی به دوو پیت بنووسری.

سییه‌م: که کورته بزوین نیو هینده‌ی واوی تیژ بی پئویسته خۆی به نیو پیت بنووسری. مه‌نتیق داوا ده‌کات نیو ده‌نگ نیو پیتی پی بدری نه‌ک یه‌ک ده‌نگ دوو پیتی پی بدری. وه‌ک ده‌زانین له‌ عه‌ره‌بیدا ئه‌م مامله‌ته له‌گه‌ڵ کورته بزوینه‌کاندا کراوه که هاتوه نیشانه‌ی بۆ داناون نه‌ک پیت. من نالیم کورته بزوین بیته نیشانه، به‌لام مه‌به‌ستم هه‌لسه‌نگاندنی ئه‌و رایه‌یه که له‌ رپی قیاسه‌وه بۆ واوی دریز دوو پیت داده‌نی چونکه ئه‌و رایه‌ی داوانی دوو پیت بۆ یه‌ک ده‌نگ له‌ بیری ده‌چی که هه‌ر به‌ پتی لیکدانه‌وه‌ی خۆی کورته بزوین نیو ده‌نگه و ده‌بوو نیو پیتی پی ره‌وا ببینیت. ئه‌م کورتیی و دریزیه‌ی ده‌نگی واو، به‌ دوا ئه‌ویشدا یی، ناچارم ده‌کات پتر دریزه به‌ موناقه‌شه‌که‌م بده‌م و بلیم ئه‌و که‌سه‌ی ده‌یه‌وی خه‌ریکی ئه‌لفویی و رینووس بی له‌سه‌ریه‌تی شاره‌زای ده‌ستوره بنجیه‌کانی ده‌نگسازی و وشه‌سازی و ریزمان به‌ تیکرای و هی زمانی خۆی به‌ تابه‌تی بی چونکه پیته‌کان یه‌کسه‌ر پئوه‌ندیان به‌ ده‌نگه‌کان و خاسیه‌تی هه‌ریه‌که‌یانوه هه‌یه تیکبه‌ستن و لیک ترازاندنی وشه و ده‌سته‌واژه‌ش پئوه‌ندی به‌ وشه‌سازی و ریزمانه‌وه هه‌یه. ئیمه که ده‌لین واوی دریز دوو هینده‌ی کورته بزوتی بۆره، ده‌بی بزاین کورته بزوتیه‌کان هه‌چیان له‌ شیوه‌ی کورته‌بزوتیدا دریز کردنه‌وه هه‌لناگرن، که دریز بوونه‌وه ده‌گۆرین به‌ بزوتی دریز. هه‌رچی بزوتی ته‌واوه‌ده‌شی به‌قه‌ده‌ر توانای ئاخپوه‌ر دریز بیته‌وه.

به‌شی هه‌ره‌زۆری کۆنسانته‌کانیش دریز کردنه‌وه هه‌لده‌گرن. ده‌نگه‌کانی «خ، ر، ز، ژ، س، ش، غ، ف، ل، ل، م، ن – ده‌نگی ح، ه» جیی ده‌مه‌ته‌قه‌ن ده‌شی به‌ ئاره‌زۆی ئاخپوه‌ر دریز بیته‌وه. ده‌نگه‌کانی «ب، پ، ت، ج، د، ع، ئ

ک، گ «هیچیان ناشی دریتز بکریتهوه. بهو پینه 14 دهنگی کونسنانت له قابیلیه تی دریتز کردنهوه دا بارتقه فای بزویته تهواوه کانن 10 دهنگی کونسنانتیش وهک کورته بزوین دریتز کردنهوه هه لئاگرن. ئنجا ئه وهی وا ده زانی ههست کردن به کورت بوونی هه ندی بزوین یه کسه دروست بوونی نووسینی دوو واو ئیسیات ده کات هاتوه نیگای خوی له تاکه دهنگی واوی کورت و دریتز قایم کردوه و به لای ئه و راستیه زیده گهوره و گشتیهی دهنگه کاندای نه چوه که قابیلیه تی دریتز بوونهوه هه ره هی ئه لف و واو و یی نییه، بی قابیلیه تی دریتز بوونهوه هه ره هی کورته بزوین نییه. له مه وه ده مه وی بلیم دریتزی و کورتی دهنگ ده خلی به سه ر «چه ندایه تی» دهنگه وه نییه هه ره وه ک قه له وی و لاوازیش ئه وه ده خله ی نییه.

جا له بهر تیشکی راستیه کانی دهنگ سازیدا ریگه نایینم بو دانانی دوو پیت له بری یه ک دهنگ هه رچی ده بی ئه وه دهنگه با بی. له لایه ن دانانی دوو پیت بو دهنگی گوشراویش ده لیم هه رچه ند له کوردیدا دهنگی گوشراو ده گمه نه دیسانه وه ده بی له ریتنوسدا دانی پیدا به پندرئ هه ره نه بی له بهر ئه وه ی بتوانین وشه ی بیگانه که گوشینی تیدا بوو به پینه سه ر نووسینی کوردی بی ئه وه ی ته له فوزه که ی بگورین. من کوردم دیتوه توره بووه له گورانی ناوی کوردی که به ریتنوسیکی بیگانه نووسراوه به لام هه ره خوی پی ناخوش بووه گوی بدریته ئه وه گوشینه ی که له زمانیکی بیگانه را به هوی نووسینی دوو پیت هینراوه ته سه ر ریتنوسی کوردی.

کهواته ناشی دوو واو له بری تاکه دهنگی واوی تیژی دریتز بنووسری. ده میتته وه ئه و نیشانه یه که ده خریتته سه ری بو جودا کردنه وه ی له کورته بزوین. ئایا که شیده بی وه ک که کور کاتی خوی پیشیازی کردبوو یا خود شتیکی دیکه بی؟ لیره شدا چ لایه نگیریم نییه بو هه ره نیشانه یه کی په سه ند بکری، ته نانه ت ئه گه ر بو کورته بزویته که ش شتیکی جودا که ره وه په یدا بکری چ ره خنه م نییه به لام ئه وسه لزوم به نیشانه ی واوه که نامینتی.

له باره‌ی بزویتی «ی» تیزی دریژه‌وه

به‌شیک له‌وانه‌ی به‌رینووسه‌وه خه‌ریکن ده‌لین پیویست نییه ئەم بزویته دریژه له کورته بزویتی ژیر جودا بکریته‌وه. گویا ته‌نها له چەند وشه‌یه‌کدا هه‌ست به‌ دریژ بوونه‌وه‌ی بزویته‌که ده‌کری.

ده‌زانم وشه‌هەن، که‌میش نین، وه‌ک «پلینگ، بیست، گولینگ، خرینگه، فریشته، ته‌نیشت...» ده‌شی بزویتی «ی» یان تیدا کورتیش و دریژیش بکریته‌وه به‌لام ده‌بی بزاین ئەمه‌ دیارده‌یه‌کی فۆنه‌تیکیه‌ له‌وه‌وه‌هاتوه‌ که‌ ده‌نگیکی وه‌ستاو که‌وتۆته‌ دوای بزویتی «ی» وه‌ و به‌ دوا ئەو وه‌ستاوه‌شدا ده‌نگی دیکه‌ دین و سه‌رله‌به‌ری وشه‌کان جوړیک دریژی په‌یدا ده‌که‌ن مرؤف‌حه‌ز ده‌کا به‌هۆی کورت‌کردنه‌وه‌ی بزویته‌که‌ی «ی» له‌و ناراحه‌تییه‌ ده‌رچی. تۆ بیته‌ ده‌نگه‌ وه‌ستاوه‌کانی دوای «ی» ببزیوه‌ و بلّی «پلینه، بیسو، فریشا، ته‌نیشتی...» ده‌بینی به‌ ده‌ست‌خۆت نییه‌ مه‌یلت بۆ دریژ‌کردنه‌وه‌ی ئەو بییه‌ ده‌چی که‌ پیشتر‌حه‌زت ده‌کرد کورتی بکه‌یته‌وه. وشه‌ی وه‌ک «جو‌خین، گزیر، گوزین، سیخۆر، بینین، ته‌نین، شیرازه، شیر، شوتی، ده‌رزی، نازوفیز...» هه‌رچی بییه‌کی تییاندا هه‌یه‌ به‌ ناچاری دریژ‌ده‌کرینه‌وه‌ مه‌گه‌ر پیاو‌زۆر له‌ خۆی بکات و به‌ نیازی ده‌سه‌لات‌تاقیکردنه‌وه‌ لییان کورت‌بکاته‌وه. تۆ سه‌یری ده‌نگی واویش تا‌راده‌یه‌ک له‌م‌خاسیه‌ته‌دا به‌شداره، به‌ نموونه‌ وشه‌ی «کورت، خورت، نورت و نوئ، شوست و شو، پوخت...» له‌وانه‌ن‌حه‌ز له‌ بزویتی‌واوی تیزی دریژ‌ناکه‌ن.

کورته‌ی‌قسه‌ ئەوه‌یه‌ که‌ وا‌هه‌بوونی هه‌ردوو ده‌نگی کورت و دریژی بزویتی «ی» له‌ کوردیدا شتیک نییه‌ ده‌مه‌ته‌قه‌ هه‌لب‌گه‌ری، ده‌مینیته‌وه‌ بلّیین‌تایا پیویست هه‌یه‌ یا نییه‌ بۆ جودا‌کردنه‌وه‌یان له‌ نووسیندا.

بیگومان جودا کردنه وهیان له خویتندنه وهدا له لایهن کوردوهه په کی لهسه ر
دانانی نیشانه نه که وتوه، ته نانهت ده توانی واوی کراوه و تیژ و کورتیش له
یه کدی جودا بکاته وه بی ئه وهی نیشانه یان بو دابندری له وهشدا ههستی
زگماگ به کار دهه پنی به لام دوو خالی گرینگ له و کیشه یه دا هه یه نایی بن
لیو بخری

یه که میان ئه وهیه ئیمه به ته ماین ریتووس و ئه لفوبیی کوردی به کیشانه و
پیانوه و لیکدانه وهی زانستکارانه بچه سپینین و له بهر تیشکی مه نیتقدا بریاری
بو بده بن.

دوه میان ئه وهیه بیگانه له خووه ناتوانی فهرقی خویتندنه وهی پنی دریز و
کورت بکات ئه گهر له نووسیندا ریتمایی نه کری.

ئنجا ئه گهر بریار درا که به پنی زانست و مه نیتق ریتمایی و فهرق کردنه که
پیویسته، سه رله نوئی ده بی ملکه چ بین بو ئه و بریاره به دیهیه ی که ده لی یه ک
پیت بو یه ک ده نگ دابندری، ئه وهی راستیش بی مه نع کردنی دوو «ی»
له بری پنی دریز پیویستتره له مه نع کردنی دوو واو چونکه ته نها له وشه ی
وه ک «کاوووس، تاوووس» دا سی وا به دوا یه کدیدا دین و که چی وا ده بی
توشی وشه ی وه ک «لادی بی ی» دین که به پنی نووسینی دوو بی له بری
یپی تیژی دریز چوار بی به دوا یه کدیدا دین، ئنجا ئه گهر «ی» ئیزافه وه یا
وه سفیشمان خسته دوا یانه وه ده بنه پینج بی وه ک «لادی بی ی ی شاره زوور»
له و ته رزه وشانه وشه ی «سه رجی بی ی، سه ری بی ی، هه رمی بی ی، می بی ی نه،
گرو بی ی، شلوی بی ی» م به بیردا دین. خو و تالع ناوه کانی «شنه روی،
په سوی، که لوی، بیژوی...» له حالی نیسبه تدا پنی کو تایان ده بیته کورته
بزویتی سه ر (فه تحه ی عه ره بی) ده نا ئه وانیش وه ک «لادی بی ی» چوار پیان
به دوا یه کدیدا قه تار ده کرد به لام ده گوتری «په سو هی، که لوه بی، بیژوه بی»
نه شمبیستوه له گه ل «شنه روی» دا چ ده کری. جا پیویسته به لای منه وه، به

لای واقعیشه وه، ییی تیژی دریژ له نووسیندا له کورته بزویتی یی جودا بکریته وه. ئەوهی کاره که له بهر مجیزی نووسه ری کورددا قورس ده کا شکلی «ی» یه به خوی و دوو نوخته ی ژیرییه وه بهو هه موو له یه کچوونه ی له گه ل «ب، پ، ت، ن» ی ناوه راستی وشه. ئەگه ر «ی» ش وه ک «و» وینه ی لاتهریکی هه بوایه به ئاسانی پیتی کورت و دریژی لیکتر جودا ده بوونه وه. به هه مه حال «ی» په ل نیشانه ی هه فتیکی بچوکی بو داندراوه، جا ئەگه ر هه شتیکی بچووک بخریته سه ر ییی تیژه وه گویا چ ناقولاییک روو ده دا. کاتی خوی که له ئەنجومه نی کور له ریتوووسمان ده کولییه وه پیشینازی من ئەوه بوو که نیشانه ی سه ر پیته کان بریتی بی له هه فتی بچوک و هه شتی بچوک به لام وا په سه ند کرا که له جیاتی نیشانه ی «۸» ی بچوک که شیده بچیته سه ر واو و ییی تیژی دریژ.

پیویسته لی ره دا شتیک بگوتری له باره ی هه له یه کی بنجی که له جووته پیتی «و، ی» دا کراوه. زور به سه یری دانهرانی ریچکه ی ئەلفوییی نوپی کوردی هاتون شکلی «و» ی ساده یان بو واوی کونسنانت و کورته بزویتی بو داناوه، شکلی «ی» شیان بو «ی» کونسنانت و کورته بزویتی ژیر داناوه که چی ده بوایه ئەم دوو شکله بو واو و ییی کونسنانت و واو و ییی تیژی دریژ دابندریت چونکه ئەوان دهنگی سه ره به خو و ته واون نه ک کورته بزویته کانیا ن که ده زانین به عاده ت له کورت کردنه وه و لیبرینه وه ی دهنگی بزویتی دریژی واو و یی په یدا ده بن. ئەگه ر کاتی خوی چاره ی کورته بزویتی بو ر و ژیر کرابایه وه ک که به ریکه وت چاری فه تحه کرا ده مایه وه جودا کردنه وه ی واو و ییی کراوه له هی تیژ که به هو ی نیشانه ی «۷» ی بچوک جودا کراوه ته وه. هه رچی واو و ییی کونسنانتن هه له یان تیدا به نا کری. واو و ییی کونسنانت له سی شویتندا دین 1- له سه رتای وشه دا. 2- له دوای بزویته وه. 3- له پیش بزویته وه. له م سی شویتنه دا ئیمکان نییه بزویتی واو و یی بیت. له م نمونانه ی خواره وه دا ده بی واو و یییه کان هه ر کونسنانت بن

وهره، گهوره، سروه، واز، كهوهر.
يار، دايك، مايه، سهيران، گهميه.

وشه‌ی «سروه» بينه و بزويته‌كه‌ی كوتايي لى بستينه به ناچارى واوه
كونسانته‌كه ده‌بيته بزوين چونكه كونسانته‌كه‌ی پيش خويه‌وه وه‌ستاوه.
وشه‌ی «گهميه» ش بزويته كوتايي لى بستينه بينه كونسانته‌كه‌ی ده‌بيته
بزوين چونكه به دوا كونسانتي وه‌ستاودا ديت. له‌مه‌وه ده‌رده‌كه‌وي واو و يبي
كونسانتي وه‌ستاو به دوا ده‌نگي وه‌ستاودا ده‌بنه بزوين.

ئهم رچه پر هه‌له‌يه‌ی له‌يه‌ك چواندني شكلي كورته بزويته «و، ي» له‌گه‌ل
شكلي «و، ي» بزويته دريژ وها نه‌قش به‌ستوو بووه تازه به كه‌س
هه‌لناوه‌شيتته‌وه. له‌بهر ئهمه ههر ده‌مينيته‌وه نيشانه بو دوو ده‌نگي واو و يبي
تيژى دريژ دابندرئيت، پيشنيازي منيش له‌وه‌دا داناني نيشاني «۸»‌ى بچوكه
كه برتبه له هه‌لگيرانه‌وه‌ی هفته بچوكه‌كه‌ی سهر واو و يبي كراوه.

له باره‌ی دالي كلوره‌وه

ئاشكرايه ده‌ربريني ده‌نگي دال به شيوه‌ی كلور كراو له هه‌ندى باردا
تايه‌تبه‌كه‌ی ئاخوتنى سليمانبيه، وه‌ك ده‌شزانين ئه‌و دالانه ههر دالي عاده‌تين
و كلور ده‌كرين نه‌ك دالي وشه‌ی ناسراوى وه‌ك صاده‌كه‌ی وشه‌ی «صه‌د».
وا ده‌زانم كيشه‌ی ئهم داله به دوا‌كه‌وتنى ناوى چونكه له هيچ كویره
رېنگايه‌كه‌وه ره‌وا نييه جوړى ده‌ربريني تايه‌تبه‌تې ده‌نگ له لايه‌ن به‌شيكي
خه‌لقه‌وه به‌سهر هه‌موو زماندا به‌سپي، ئنجا ره‌نگه زوربه‌ی ههره زوړى
میللته نه‌توانى ده‌نگه‌كه به‌و شيوه تايه‌تبه‌تبه ده‌ربري. له‌وه‌ش به‌ولاره، دالي
كلور به يبي هه‌لكه‌وت و جيگه‌ی له وشه‌دا شيوه‌گوړى ده‌كات وه‌ك كه له
دواى نوونى وه‌ستاودا به‌ره‌و گاف ده‌روات وه‌يا له دواى «ر»‌دا گوړانى

بەسەردا نايەت وەك «كورد، بەرد، مرد، كردم...». ئىمە كە بزائين لە وشەي «بەغدا، ئەحمەد» دا دالئىكى عادەتى زەق و تەق ھەيە و زوربەي ھەرە زۆرى كورد دەيلتتەو، چۆن دەشەي لە نووسيندا پىتى دالەكە بشىوتىين ھەيا بقرتئنين ھەر ھەتا ھەلەي تيدا بکەين. پىتويستە ئەو دالانە بە عادەتى بنووسرين، خويندنەوھشيان بدرتتە زەوقى خويتەر وەك كە دەنووسين «مال، کلاو» خۇشناو و دزەي و رەواندزى و كۆيىش دەخويتنەو «مار، کراو».

ھەر لەگەل دەنگى کلۆرى دالدا دەنگى «ت» کلۆرىش ليدوان ھەلدەگرئ ھەرچەند چ كەسيكىش لە نووسيندا چ نيشانەي بۆ دانەناو، پيشنيازشى نە کردو. باس کردنى تىي کلۆر جگە لەوھى باسى دياردەيەكى بەرھەستە سوودى بى بايەخ کردنى دالى کلۆرىشى ھەيە چونكە ھەردويان ئاوى يەك سەرچاوى فۆنەتيكىن.

ئەوانەي دال لە شوپتى تايبەتيدا کلۆر دەكەن، لە شوپتى تايبەتيدا «ت» ش کلۆر دەكەن ھەيا تىي دەبەن ھەيا دەيگۆرن وەك وشەي «مەتبەخ – مطبخ» دەكەن «موبەق». رەنگە چى لە بارەي دەنگى دالەو بەگوتري لە بارەي ئەم دەنگەشەو بەگوتري. ھەردويان دياردەي فۆنەتيكى ناوچەيىن و شيوە راستى ئەو وشانەي دەنگەكانيان تيدا دەگۆري ئاشكرا و زيندون، ھەنديكيان وشەي بيگانەن و بەشى ھەرەزۆريان كوردين و لە لاين زوربەي كوردەو بە دروستى دەردەبردريين. ديارە بە لاي باوهرى منەو کلۆر كردن و گۆپىنى دەنگى «ت» ش ھى بايەخ پيدان نيە لە ريتووسدا. وشەكان وەك بە لاي كوردەو راستە و ھەا دەنووسرين خەلقىش بە پى دەستوورانى دەنگسازى ناوچە ئازادن لە چۆنيەتى خويندنەوھيان.

كە قسەم ئىستا رووى لە لەھجەي ناوچەيە وا بە باش دەزانم باسى ديفتۆنگەكانى «وى، نگ» بۆ ئىترەكانە پيش بىخەم چونكە ئەوانيش شيوە دەربرىنى ناوچەيىن نەك ديفتۆنگى رەسەنى كوردى.

جاری با له پیشه‌وه بزاین دیتۆنگ چیه. دیتۆنگ ئه‌و دهنگه‌ی ئاخاوتنه که نامی دوو دهنگی سه‌ربه‌خوی ئاخاوتنی تندا بی، به‌لام هیچ کامیکیشیان نییه. له کوردیدا باسی تریتۆنگ نایه‌ته ناوه‌وه چونکه له که‌سی کورد نه‌بیستراوه دهنگی وه‌ها به‌کاربهێنی له ئاخاوتندا نامی سی دهنگی تندا بی.

مه‌رجی سه‌ره‌تایی و بنجی ئه‌و ته‌رزه دهنگانەش ئه‌وه‌یه که ده‌بی وه‌ک دهنگه‌کانی دیکه له خۆوه هه‌بن نه‌ک به‌ ریکه‌وت له که‌وتنه ته‌نیشت یه‌کتری دوو دهنگ په‌یدا ببن چونکه له‌م حاله‌ته‌دا دهنگه تیکه‌له‌که ده‌بیته دیارده‌ی ده‌ربرینی ناوچه‌یی نه‌ک دهنگی نژادی زمانه‌که. ته‌نانه‌ت وا ده‌بی ئاخپوه‌ری سلیمانی ناوی ولاتی «کویت» ده‌هێنێته سه‌ر شیوه‌ی ده‌ربرینی کوردی و کافه‌که وه‌ک کافی ولاغی «کویت» ده‌رده‌برێ، ده‌شلی «مه‌ره‌که‌بی کونک». ئه‌م نموونه‌یه‌م له ده‌ره‌وه‌ی دیارده‌ی دیتۆنگه‌وه هیتا بو ته‌نها مه‌به‌ستی گۆرینی دهنگ به‌ پێی هه‌لکه‌وتی له وشه‌دا. نموونه‌یه‌کی ڕوونکه‌ره‌وه‌ی دیکه‌ی هه‌لکه‌وتی دهنگ له وشه‌دا له زمانی فره‌نسیه‌وه ده‌هینم. دوو وشه‌ی de, le که دیتۆنگیان تندا یه‌ کاتیک که‌وتنه به‌رای یه‌ وشه‌یه‌ک که به‌ دهنگی هه‌مزه ده‌ست پنده‌کا دیتۆنگه‌که‌یان تنده‌چی وه‌ک که له جیاتی le ecole ده‌لین l'école و له جیاتی de Artagnan ده‌لین d' Artagnan.

له باره‌ی «وی» وه‌ وه‌ک له وشه‌کانی «خوی، نویژ، تویتژ، سوی، دویتێ» دا به‌ پێی ده‌ربرینی دانیشتوانی سلیمانی و هه‌ندی جیگه‌ی دیکه‌ی کورده‌واری ده‌بیسری. لیڤه به‌ پیشه‌وه له نووسینی دیکه‌مدا به‌ دریتژی له‌م کیشه‌یه‌م کۆلیوه‌ته‌وه. لیڤه‌دا ناچارم به‌و به‌لگانه‌دا دیمه‌وه که به‌ پێی رای خۆم گرفته‌که ڕوون ده‌کاته‌وه، که‌م و زۆر به‌لگه‌ی تازه‌ش ده‌خه‌مه به‌ر گویی گۆیدێرانه‌وه، ڕه‌نگه به‌لگه‌ش هه‌بی گلم دا‌بیته‌وه بو هه‌لی بیندریتژتر و لیکۆلینه‌وه‌ی قوولتر و له‌سه‌ره‌خۆتر...

ئەوئى بەلام وەك بەدئەهە وائە ئەوئە كە دئفتۇنگى «وئ» لە راستئدا
 دئفتۇنگ نئە بەلكو وائى كۇنسانت و بزوئئى «ئ»ى كراوئە و بەشى
 ھەرە زۇرى كورد بە و جۇرەى دەر دەبىرن كە لە كۇنەو گوتراو و نووسراوئشە
 بەلام بەشئك لە دانئشتوائى ھەندئ ناوچەى كورد لە شئوئەى دئفتۇنگ
 دەرئدەبىرن، واتە دئفتۇنگە كە ھى زمانى كوردى بەرفرەوان و رەسەن نئە.
 لەم جۇرە دەر بىرنە ناوچەئە دئفتۇنگى دئكە ھەئە كە سەرنجى نووسەرئانى
 رانە كئشاو و نەبوو بە جئى پىرس و لئكۇلئنەو ھەش. ئە كئك لەمانە دئفتۇنگى
 لامى قەلەوى بلە كە بىرئئەئە لە تئكەل بوونى دوو دەنگى «ر»ى لاواز و لامى
 قەلەو. ئەم دئفتۇنگە لە لائئكەو ھەوئى رەسەن دەنوئئى چوئكە ھەلكەوئ
 پەئدائ ناكات، لە چەند لائئكئشەو نارسە نائەئى و نادروستى ھوئى بە
 دەستەو دەدات، ئە كئان لەو دەا كە ئەوئش وەك لامى قەلەو و شەى
 ەرەئش دەگرئتەو نەك ھەر كوردى وەك «حەلل، مال، كامل».
 دوەمئان لەو دەا كە ئەگەر ئاخئوەر لە مندائئەو فئرى نەبئ بە گەورەئى بوئ
 رام نائى، بە پئچەوانەئى لامى قەلەو كە ھەموو كورد بگرە زۇرئنەئى ئادەمئزاد
 دەتوانن فئرى بن. دئارە كە دەنگئك لەوانە نەبئ مئللەتە كەئى فئرى بئت ھى
 ئەو مئللەتە بە تئكرائى نئە. سئئەمئان لەو دەا كە ئەم دەنگە زئدە لە ھەموو
 كۇنسانئئك گۇشئن ھەلناگرئ. سەرەرئى ئەم لائەنانە ئەوئش وەك لامى
 قەلەو نائەتە بەرئى و شەو. ئنجا كە ئەم ھەموو گرفتانە بئنە بەر دەنگئك
 دئارە مافى نامئئنى لەو دەا كە بئئى تائەئى بو دابندرى وەئە بەسەر ھەموو
 مئللەتەا بسە پئندرى.

ئئستا با بزائئن بە چدا معلوم دەكرئ كە دئفتۇنگى «وئ» ش رەسەن نئە
 بەلكو وائى و بئئە عادەتئە كە بە لئرە و لەوئ شئوئەى دئفتۇنگى پەئدا كردو.

ئە كەم لە كۇنەو و شەكان بە دوو پئئى تەووائى وائى و بئى نووسراون و بە پئى
 بە دوا ئە كتردا ھاتئئشئان لە نووسئندا گوتراون و خوئندراونەتەو. و شەى
 «نوئز، درئز» ھەردووئان وەك ئە كدى نووسراون، ئەوسا نئشانەش نەبوو

لهسه ر «ی» که دابندری و به سهلیقه دهخویندراپهوه «نویژ، دریز» نه ک
«نویژ، دریز». بیگومان ته گهر دلنیا نه بانایه له راستی وشه که گرفتیکیان
دههاته بهر و لپی دوودل دهبوون وه یاخود دهیاننوسی «نیژ، دیونی»
ههروه ک ههندی که مزان هه ن دهلین «سیور» له بری «سویر».

دووم له شیعی شاعیره کانی باباندا ته م وشانه که هاتبن وه ک که
نووسراون خویندراونه ته وه. به نمونه نالی دهلی

ههر جوگه و جینگایه که وا سور و سویر بی
جیی جوششی گریانی منه خوئی نه رزاوه

وشه ی «سویر» ته گهر ديفتونگ بی کیشی شیعه ره که تیک دهچی. ههر نالی
له بهیتیکی دیکه دا دهلی

بولبول که گهرمی نه غمیه ئاگر ده کاته وه
غونچه هه زینه جهرگ و دلی بو ده کا توئی

لیره شدا ته گهر وشه ی «توی» ديفتونگی تیدا بایه هه م کیشی بهیته که تیک
دهچوو هه م قافیه شی ده گورا چونکه وشه که هاوقافیه ی «هوردوی، نادوی» یه.
جاریکیان له کوبوونه وه ی لیژنه یه کی کوری زانیاری کورد ته م پرسپاره لپی
کولرایه وه یه کیک له ته ندامانی ته وسای لیژنه که و ئیستا که ی دهسته ی
کوردی که مهیلی به لای ديفتونگدا دهچوو به بیستنی ته م جوړه نمونانه
سهلماندی که وشه کان واو و ییان تیدایه نه ک ديفتونگ، ههر ته مهیشه
گیانی زانسته پروه ره که سه ریچی له ئاست راستیدا ناکات.

سییه م به شی هه ره زوری کورد له و وشانه دا واو و یی ده رده بری و
ديفتونگه که به زمانیدا ناهیتی و پیشی ناکری ده ریبری ههر ته همیشه ریک

دیت له گه ل نه بوونی ديفتونگ له ووشانه دا وه ک که له شيعریشدا
ديفتونگیان تيدا نه بوو.

چوارهم ئەم ديفتونگه تهنه له به شیکي وشه ی وه هادا خو ی به سهر شیوه
ئاخاوتنی هه ندی ناوچه دا دابریوه، هه رچی فیعله واو و بییه که ی وه ک خو ی
دهمینیتته وه. ده لاین «ده دو ی، ده رو ی، ده ئاخو ی، ده سو ی...». رهنگه هویه کی
پهیدا نه بوونی ديفتونگ له و فیعلانه دا ته وه بی «ئ» که یان له ته لفه وه هاتوه
چونکه چاوگ و رابردوو یان «دوان - دوا، روان - روا، ئاخاوتن - ئاخاوتی،
سوان - سوا» یه. وه یاخود زیادیه کی گه ردا نه له فیعلی تپه ردا به دوا که سی
سییه می تاکدا دیت وه ک «ده ئه نگیوی، ده بزویوی، ده ئاخو یوی». ئەم فیعلانه
که درانه که سی یه که می تاک و دوه می کو و سییه می کو «ئ» که ی
کو تایان هه ر پهیدا نییه هه تا خه یال بو ديفتونگ بروات، ده لی «من
ده ئه نگیوم، ئیوه ده بزویون، ئەوان ده ئاخو یون». له که سی یه که می کو و دووه می
تاکدا یی تیژ نه ک کراوه به دوا واوه که دا دیت که ئیتر ناشی ديفتونگه که
خو بسه پینی. هویه کی دیکه ی زیده بنجی هه یه نایه لی ديفتونگه که له و ته رزه
فیعلانه دا ده رکه وی. سه رنج بگره ده بینیت که ده لی «ده ئاخو یوی، ده ئه نگیوی،
ده بزویوی...» بزویتی «ئ» ی کراوه ده که ویتته بیس «وی» وه ئنجا که ئەم
دوو دهنگه ی «وی» یه بکریته ديفتونگ ده بنه یه ک دهنگی بزوین، به م جو ره
بزوین ده که ویتته پاش بزوین ده سزانین ئیمکان نییه بزوین سواری بزوین بی
له بویه به ناچاری وشه کان له سهر ده قی خو یان ده میننه وه و هه موو کورد
یه ک جو ریان ده رده برن.

وشه هه ن، ناو و ئاوه لئاو جار ی ديفتونگه که یان تيدا ده رنه که وتوه وه ک
«بلویر، زه نویر». وا پی ده چی ته مه نی ئەم ديفتونگه له و شیوه ئاخاوتنه دا زور
دریژ نه بی بویه ئەو وشانه ی به نو یی ده که ونه به ر گو یی دانیشتوانی ئەو
ناوچانه به هوی تازه یی راهانتی خه لقه که به و ديفتونگه وه ک خو یان ده میننه وه.
به لگه یه کی دیکه ی تازه یی ئەم ديفتونگه له وه دا په یدا یه که ئەو کو مه له ناوه ی

«عەلەم»ى «شەروى، كەلۆى، پەسوئ، بىژوئ»ش بى دىفتۇنگ بە دەقى خۇيان لە سلیمانى و ناوچە كانى دىكەدا دەگوتىن. ئەم بەلگەيە كە بەراورد بىكرى لەگەل گۆرىنى دەنگى كافی «كویت» بۆ كافە كلۆره كەى كوردى باشتەر نوئ بوونى دىفتۇنگە كە ئىسپات دەكا چونكە رەسەنايەتى و كۆنايەتى كافی كلۆر لە كوردیدا خۆى بەسەر وشەى بىگانەشدا سەپاندوہ كەچى تازەيى دىفتۇنگە كە وای لى كرددوہ بە بەشكى كەمى وشەى كوردى بوئى، چ جایی بىگانە.

ئەم درىژەيەم بە بەلگەى چوارەم دا ھەر لەبەر ئەوہى بۆ بىسەر و خوئەرى كوردى روون بکەمەوہ كە چۆن برپارى چۆنيەتى دەرپرېنى دەنگ لە رېزمان و فۆنەتيك و وشەسازيەوہ لە خۆوہ دەر دەچى بى ئەوہى ئاخوہر ھەستيشى پى بکات، نەخۆ وا دەزانم سى بەلگەى سەرروتر بەسن بە ئىسپات گەياندى رەسەن نەبوونى ئەو دىفتۇنگە.

با لېرەدا لە جياتى ئەو كەسانەى سوورن لەسەر دىفتۇنگە كە بەلگە بەيئەمەوہ و ھەراميان بدەمەوہ.

رەنگە بەلگەى يەكەم ئەوہ بى كە دىفتۇنگە كە ھەيە و ئىنكار ناكرى. لە ھەرامى ئەوہدا دەلیم

1- ھىزى ئەم بەلگەيە ھەر ھىندەى بەلگەى ئەوانەيە كە لە ئاخاوتندا ئەو واو و بىيانە بى دىفتۇنگ دەردەبرن. جا ئەگەر خاوەن دىفتۇنگە كە بلى من چ بکەم لەوہدا كە دىفتۇنگە كە لای من ھەيە، ئەوى ديشيان دەلى من چ بکەم دىفتۇنگ لای من نيە.

2- ژمارەى ئاخوہرى بى دىفتۇنگ شەش ھەفت ھىندەى ژمارەى ئاخوہرى بە دىفتۇنگ دەبىت. بەو پىيە بەلگەى لايەنى نەبوون چەندىن جار بەسەر بەلگەى لايەنى بووندا رادەشكى.

3- ديفتۆنگى لامى قەلەوى بلىش ھەيە بەلام ھەبوونەكەى نەبۆتە بنۆس بۆ سەپاندنى بەسەر نووسىندا، بگرە ھەر قسەشى لىۋە نەكراۋە.

رەنگە بەلگەى دوھمىش ئەۋەبى بگوتىرى چونكە ديفتۆنگەكە لە لەھجەى سلىمانىدا ھەيە ئەۋ لەھجەيەش بنەماى زمانى ئەدەبى كوردىيە پىۋىستە دانى پىندا بەھىندىرى و لە رىتووسدا جىنى بۆ بگىرتتەۋە. لە ئاست ئەم بەلگەيەشدا ۋەرام ھەن

1- لەھجەى سلىمانى كە جىنى خۆيەتى بىتتە بنەماى نووسىنى ئەدەبى كوردى ئەۋەندە لايەنى بەھىز و جوان و راست و رەسەنى تىدا ھەيە كە پىۋىستى بە سەپاندنى شتى نارەسەن نەبىت. خزمەتى شىۋە نووسىنى ئەدەبى و شىۋەى ئاخاۋتنى سلىمانى خۆيشى لەۋەدايە كە ھەر وشە و تەعبىر و دارشتىنىكى كوردى لە رەسەنايەتى و راست بووندا بەسەر ھى دىكەدا كەۋتەۋە ئەۋيان قىۋول بگىرى نەك جوانى و ئاورىنگى لەھجەى بنەماى ئەدەبى شەفاعەت بگەن بۆ ئەۋ بەكارھىننەنى نادروستىن و لەگەل خۆيدا بەسەر ھەموۋ زمانەكەياندا بسەپىتى.

2- لە زمانى فرەنسەيى، كە شىۋە ئاخاۋتنى شارى پارسى بۆتە بنەماى شىۋە ئەدەبىيەكەى نەھاتوون شكلى پىتى «ر» بگۆرن بەۋ «غ»ەى كە پارسىيەكان لە جىنى «ر»ى دادەننن. ئاخىۋەرى پارسى «ر»ەكە دەنووسىت و بە غەينى دەخوئىتتەۋە، ئاخىۋەرى سلىمانىش ۋەك ھى پارسى دەتوانى وشەكان بە راستى بنووسىت و لە خوئىندەنەۋەشدا بە پىى راھاتنى خۆى دەريانبىرپىت، ھەرۋەك كۆيە و خۆشناۋ و دزەيى لامى قەلەۋ و بە «ل» دەنووسن و لە ئاخاۋتندا دەيانكەنە رىى لاۋاز.

3- گرفت و رەخنە ھەر لە ديفتۆنگدا نىيە، شىۋە ئاخاۋتنى سلىمانى، ۋەك ھەموۋ شىۋەيەكى پىشكەۋتوۋى ئەم جىھانەكە بە جۆرىكى خۆرسك و بى

مامۆستا به‌سه‌ر زمانی دانیشتوه‌کانیدا هاتوه به پینی بریاری واقع تایبه‌تی وه‌های تیدا په‌یدا بووه که له‌ئەسلی زمانه‌که‌دا نییه، ناوانوه‌هه‌له‌شی تیکه‌وتوه. به‌نمونه‌که ده‌گوتری «بیره‌وه‌وانی، له‌ماله‌وه‌وانی» هیچ کوردیکی دهره‌وی سلیمانی به‌بیریدا نایه‌ت له‌لای خۆیه‌وه‌ستی وه‌ها بلێ وه‌یا بنووسی، ساله‌های سالیسی به‌سه‌ردا تیده‌په‌رێ به‌ر له‌وه‌ی بزانی ئەم «وانی» یه‌به‌دوا کام وشه‌دا دیت. «ر» که‌ی «بچۆره‌وه» ش که‌له‌جیاتی «بچۆوه» به‌کار دیت، ئەویش بۆ کوردی دهره‌وی سلیمانی له‌مپه‌ریکی ئاخوتن و نووسینه، ئنجا لزومیشی نییه، که‌سیش نازانی له‌کوێه‌ ئەم «ر» ه‌ په‌ریوه‌ته‌وه‌ بۆ ناو ئەم ریزه‌ فه‌رمانه‌ی کار.

له‌ ئاخوتنی سلیمانیدا لایه‌نی دیکه‌ش هه‌ن که‌ لیره‌دا جیی باس کردنیان نابیته‌وه‌ پێویست ده‌کا نووسه‌ران و زمانناسان بۆیان کۆبینه‌وه‌ و ده‌ستیناشیان بکه‌ن و چی هه‌له‌ی تیناندایه‌ راستیان بکه‌نه‌وه‌ وه‌ک که‌ ده‌گوتری «تیا یا – له‌بری تیدا» وه‌یا «یه‌ت – له‌بری دیت، ده‌هیت» و هی تریش.

شیوه‌ ئاخوتنی پێشکه‌وتوو له‌ هه‌ر زمانیکدا بی ناشی ناته‌واویه‌کانی خۆی به‌سه‌ر شیوه‌ نووسینی ئەده‌بیدا بسه‌پینی. به‌نمونه، ئەگه‌ر شیوه‌ی ئاخوتنی ته‌هران بیه‌وی بیته‌ زمانی نووسین و ئەده‌ب هه‌موو تاروپۆی زمانی یه‌کگرتوو ی فارسی له‌به‌ریه‌ک هه‌لده‌وه‌شین، جا ئەگه‌ر کوردیش وه‌ک فارسی ده‌قی کۆنینه‌ی ئاخوتنی مابایه‌وه‌ بۆ ئیمپرو ده‌ماندیت هه‌موو شیوه‌ جودا‌کانی ئیستا‌که‌ی ئاخوتنی کوردی به‌قه‌ده‌ر دوور که‌وته‌وه‌ی ئاخوتنی ته‌هران له‌ زمانه‌ نژادیه‌ پاراستراوه‌که‌ی فارسی، له‌هه‌جه‌ کوردیه‌کانیش له‌و زمانه‌ ره‌سه‌نه‌ نژادیه‌ دوور که‌وته‌وه‌ته‌وه‌. عه‌یبی له‌هه‌جه‌کانی کوردی به‌وه‌ داپۆشراوه‌ که‌ شیوه‌ی ئەسله‌ کوردیه‌که‌ی به‌ر له‌ دابه‌ش بوونی به‌سه‌ر ئەو هه‌موو له‌هه‌جه‌یه‌دا له‌ کۆنه‌وه‌ تۆمار نه‌کراوه‌. ئنجا که‌ ئیمه‌ نه‌توانین هه‌موو گۆرانه‌ به‌ره‌و شیواویه‌که‌ی له‌هه‌جه‌یه‌ک ببه‌ینه‌وه‌ بۆ سه‌رچاوه‌ دیرینه‌ راست و دروسته‌که‌ی ئەوه‌نده‌مان هه‌ر بۆ ده‌مینیته‌وه‌ که‌ هه‌له‌ی زه‌ق و زۆپ بینین

هەر نهیبی له ڕێی بهراورد کردنی ناوخۆیی کوردی و بهراورد کردنی لههجه جوداکانی لهگهڵ ئەو زمانانەی خزمایهتییان به کوردییهوه ههیه. به ههمه حال که ویسترا به کارهێنانی نارهوای لههجهیهک بهسهه ههموو زمانهکهدا بسهپی خهلق لێی دردۆنگ دهپی.

هەر لهم کولانهیهوه سهیریکی ديفتۆنگی «نگ» دهکهم. وهک له خۆوه دیاره هاتنی نوونی وهستاو له بهرایی دهنگی گافدا دیاردهیهکی ئاساییه بهقهدهه هاتنی نوون له پیش کاف وهیا تی - دا. ئەمه راستییه که هیچ دهمهتهقه ههڵناگرێ، لهوه بهولاوه پرسیار ههڵدهستی که ئەگهه بهشیکی کوردزمان له دراوسییهتی دوو دهنگدا ديفتۆنگی دروست کرد ههموو کوردزمان چی بکا؟ زمانه ئەدهیه که ی چۆنی مهملەت له گهڵدا بکا؟ ریتووس و ئەلفوبی له ئاستیدا چ ههڵوهستیکی ههپی؟

ئیمه ئەگهه نهمانزانیایه ديفتۆنگه که له چیهوه هاتوه ڕێی تیدهچوو لهوه بکۆلریتهوه ئایا ناوچهیه یا نژادی، تا ئەگهه نژادی بیته نیشانه وهیا پیتی بو دانبندری. بهلام ههموومان دهزانین نوونیک یی دهمهتهقهی وهستاو دهکهووته بهرایی گافیکی بی دهمهتهقهوه و له لههجهی سلیمانی و ناوچهیهکی تهسکدا منگه و «غنه»یهک له نیوان دوو دهنگه کهدا پهیدا دهپی که زهحمهته له زار و زمانی دانیشتووی غهیری ئەو ناوچهیه دهريیت، تهناهت رهنگه به دهرس دانیش فیری نهبن. جا که حال ئەمه بی چیمان له پیتشدا دهپی مهگهه ئەوهی که نوون و گافه که وهک ههن بیانوو سین و خهلقیش به پیتی راهاتنی زمانیان بیانخویننهوه، ئەوساش ههموومان لهیه کدی رازی دهبین چونکه وشهکان به دروستی دهپاریزرین و ناشارهزای ئەو ديفتۆنگهش ناچار ناگرێ به گوتنهوهی شتیکی که له وزهیدا نییه.

ئەمەى گوتىم بۆ خۆى بەسە بۆ رەواندەنەوہى گرفته که و وەرامى پرسىارە که چونکه شتىكى وەک بەدەپهه وایه چەند راستى دیکهى زۆر بەهیز له لاوه دین و پشتگیری له و رایه دەکن.

راستى یە کهم ئەوہیه که دەنگى نوون له لههجهى سلیمانیدا له بهراى دەنگى دالیشدا منگه و غوننه پەیدا دەکات، دەبرینه کهشى زەحمەتتره له منگهى نیوان نوون و گاف، بەو پینیه دەبى خەرىكى چارەسەر کردنى ئەو گرفتهش بین تا ئەگەر بریار درا منگه که بەسەر نووسیندا بسەپى خەرىک بین مامۆستا بدۆزینەوہ بۆ راپهتانی هەموو کورد لهو دەبرینه یە کجار تاپهتى و ئەستەمه. هەلبەت که پیتیكى کهس نەدیتوو و نەبیتوو داپهتین له برى «نگ» و «ند» که وا نە نوون بیت و نە گاف و نە دال دەبى لهو تەرزە وشانەدا راستییه رەسەن و دروستەکانیش بکوژین و له بیر خەلقیان بیهینەوہ. دەمەوى له خۆم بپرسم تايأ ئەمە چارەسەر کردنه یاخود شەر پيفرۆشتنه؟

راستى دووهم ئەوہیه که منگه و غەننە که له حالهتى وەستان لهسەر گاف و داله که به ئاشکرایى پەیدا یه، که هاتیت بزویتت به دوا دا هینان دەچنه بارىكى دیکه له زۆر وشەشدا هەر به جارئ دەبنه نوون و گاف و دالى عادەتى وەک «بەندەر، سەنگەر، چەنداوہ کوو، کوندى لهسەر سندی، شەنگه بى، رەند...».

راستى سێهەم ئەوہیه که هەندى جار له زارى سلیمانیدا دەنگى دالى دواى نوون دەکریتە گافى بیفیل وەک «ئەفەنگى، مەنگ، تونگ، دەربەنگ...» تايأ له گەل ئەمانەدا چى بکەین؟

راستى چوارەم ئەوہیه که دیاردەى فۆنەتیکى ئەوتۆبى له زۆر حالهتى دیکه دا دەر دەکەوى بى ئەوہى نون و گاف وەیا نوون و دال له بەیندا بى وەک که نوونى وەستاو دەکەویتە پيش دەنگى «بى» دەبیتە ميم. به نمونە «عەمبار،

شەمبە، پەمبە، عەمبەر، قەمبەر...» لەبری «عەنبار، شەنبە، پەنبە، عەنبەر، قەنبەر...» وشەى «بەرانبەر» کە بۆتە «بەرامبەر» لە رێژەى «سەرانسەر، دەوران دەور» ه و نوونە کەى لە نووسیندا بە هەڵە دەکریتە ميم. نوونى پيش دەنگى «پ» ش هەر دەبیتە وه ميم. لە بەرايى دەنگى «ف» شەوه حەز دەکا بەرهو ميم بچیتە وه وهک لە عەرەبیدا وشەى «ينفى» لە «يمفى» نزیک دەبیتە وه، تەنانەت دوو دەنگى «ف، ث» کە لە بیستندا زەحمەت جودا دەکریتە وه هەر کە دەنگى نوونيان لە پيشه وه هات بە تهواوى لە یه کدى دەترازین وهک «ينثر، ينفر» چونکه نوونى پيش دەنگى «ث» وهک خوى دەمیتە وه هی پيش فيیه کهش لە ميم دهچى. لامى وهستاو لە بەرايى تى قەلەو دەبیت و تیه کهش دەبیتە «ط» وهک «گالته، خلتە، قەلتارە...». وشەى «کتووور – بە واتای کلدان» ئەو گۆرینەى تیدا نییه چونکه لە دوو وشەى «کل» و «تووور» پیک هاتوه. کاف و گاف که بزوتى «ى، ئ» وه یا «وى، وى» یان بە دوا دا هات دەنگیان دەگۆرئ. تیکرای ئەم گۆرانانە دیار دەى دەنگسازین و دەخلیان بەسەر ریتووسه وه نییه.

باوهرم ههیه، ئەوانەى گومتن بەس بن بۆ وهرام دانە وهى پرسیار لە گرتى ديفتۆنگى «وى، نگ». بەلام ماوه ته وه بلیم لە زارى کرمانجى سه روودا ديفتۆنگى ئەو دەنگەى کە لە تیکەل بوونى واوى دریز و ییى دریز پەیدا دەبئ ديفتۆنگى رەسەن و بنجییه لەو روه وه کە ديفتۆنگە کە لە وشەى مه علومدا دەردە که وئ و بەردەوامیشه وه کوو هەر دەنگى دیکەى سه ربه خوى ئاخوتن، جا ئەگەر یه کینک له هجه که نه زانى و وشه کان نه ناسى ناتوانی لە رپی دەستووراتى دەنگسازیه وه ديفتۆنگە کە بناسیتە وه وهک کە لووس بوونى کاف و گافى پيش «ى» وه یا منگەى نوونى پيش گاف بە سه ليقه ده زانى. کاتى خوى ئەنجومه نى کوڤرى زانىارى کورد بە بيري دا نه هات پیت بۆ ئەم ديفتۆنگە راستينه یه دابنى تا کوو له خويتدنه وه و نووسینی ئەو وشانەى ديفتۆنگە کە یان تیدایه هەلە نه کرى. بینگومان دەبئ چاره سه رى ئەم گرتەش بکرى.

ب- بۆ تیگه‌یشتن له مه‌بهستی ئەو پرسیاره گه‌رامه‌وه لای به‌رپرسه‌کانی ئەم کۆره‌ چونکه له ئاست ئەم پرسیاره‌دا بیر بۆ چه‌ند لایه‌ک ده‌روات وه‌ک ده‌نگی «ض، ص، ط، ظ...» که له کوردیدا نین و ناوانه‌ش کارمان پێیان ده‌بی هه‌ر نه‌بی له‌و ده‌مه‌ی که له نووسینی کوردیدا ئیشاره‌ بۆ ئەو ده‌نگانه وه‌یا ده‌نگی دیکه‌ی بیگانه‌ ده‌که‌ین... بیر بۆ ئەو ده‌نگانه‌ش ده‌روا که پێیان ناگوتری ده‌نگی زمانی وه‌ک فیکه و مرخه‌ی مرۆف و کیفه‌ی مار و ورشه‌ی با... بیرم بۆ ئەو دیفتۆنگه‌ی زاری کرمانجی سه‌روش چوو که ده‌مزانی به‌ بیراندا نایه‌ت... له وه‌رامدا پێیان گوتم مه‌به‌ست ئەو ده‌نگه‌یه که له عه‌ره‌بیدا پێی ده‌لێن «کسرة مختلصة» وه‌ک ده‌نگی دوا‌ی ده‌نگی «چ» له وشه‌ی «پنجک» -دا.

به‌ر له ئیستا که له‌م ده‌نگه‌ دواوم و له سه‌ریم نووسیه‌وه، ره‌نگه له‌م رۆژه‌ی 8-3-1980 تا ده‌می به‌ستنی کۆری گیروگرفته‌کان گوتاری دیکه‌شم له‌ باره‌ی ئەم ده‌نگه‌وه ده‌ربجیت، ئیتر نازانم ئایا مافی سیباره‌ کرده‌نه‌وه‌م ده‌مینی؟ له گوتاری «فۆنه‌تیک چیمان بۆ بکا؟» که له به‌شی یه‌که‌می به‌رگی سینه‌می گوڤاری کۆری زانیاری کورد - سالی 1975 - دا بلا‌بوته‌وه له گه‌لیک سه‌روه‌ری دیارده‌ی ئەم ده‌نگه‌ بیه‌ه‌زه‌ دواوم، ئەوه‌ی بیه‌وی ده‌توانی بۆ ئەو گوتاره‌ بگه‌رپه‌ته‌وه و بیروباوه‌ری منی تیدا بخوینیته‌وه. لێره‌دا زۆر به‌ کورتی له‌باره‌ی ده‌نگه‌ که‌وه ده‌دویم.

به‌ر له هه‌موو شتی که ده‌لێم من ئەم ده‌نگه‌ به‌ بزوین دانانیم و هه‌میشه‌ پێم گوتوه‌ قورس کردن چونکه له‌ دربریندا مه‌به‌ست بزواتنی ده‌نگی پێش خۆی نییه‌ به‌لکو مه‌به‌ست ئیمکان بوونی ده‌ربیرینی ده‌نگه‌ که‌یه. ئەمه له سه‌رپه‌که‌وه، له سه‌رپه‌کی دیکه‌شه‌وه ئەو قورس کردنه‌ به‌شیکی بنجی و هه‌میشه‌یی وشه‌ نییه، چونکه که‌ باری ده‌ربیرینی وشه‌ گۆرا قورس کردنه‌ که هه‌لده‌ستی و ده‌چیته‌وه. هه‌روه‌ک به‌شیکی تاکه وشه‌ نییه‌ لیکنه‌ری دوو وشه‌ش نییه‌ که له‌ دراوسیه‌تیا‌ن قورس کردنه‌ که ده‌بیته‌ کاریکی ناچاری.

به‌لگه‌ی ئه‌وه‌ی که به‌شی بنجی و هه‌میشه‌یی وشه نییه له‌م نموونانه‌دا دیته به‌رچاو. وشه‌ی «شینلم» قورس کردنی تیدا ده‌که‌ویتته سه‌ر ده‌نگی «ل». که هاتیت و میمه‌که‌ت بزوات و گوتت «شینلمه‌که» قورسای سی سه‌ر لامه‌که نه‌ما. هه‌روه‌هاش که ده‌لیی «گه‌نم - گه‌نمه‌که، به‌فر - به‌فرۆکه، قه‌سر - قه‌سرین» قورسای نوونی گه‌نم و فیی به‌فر و سینی قه‌سر ده‌ره‌ویتته‌وه.

به‌لگه‌ی ئه‌وه‌ی که لیکنه‌ریش نییه له‌م نموونانه‌وه ده‌رده‌که‌وی: که ده‌لیی «دلّم» قورسای ده‌چیتته سه‌ر لامی قه‌له‌وی وشه‌ی «دلّ». که گوتت «دلّمان» وه‌یا «گوناه‌ی دلّمه» قورساییه‌که ده‌پووچیتته‌وه.

چاوگی به‌ستن، کردن، قورسای له‌سه‌ر ده‌نگی پیش نوونی چاوگی هه‌ردوو وشه‌دا هه‌یه به‌لام که گوتت «به‌ستنه‌وه، کردمانه‌وه» ده‌توانی قورساییه‌که تیبه‌یت ده‌شتوانی بیه‌لیتته‌وه.

راستییه‌که‌ی ئەم قورس کردنه ناچاریه‌کی فۆنه‌تیکیه له‌ کاتی پیوستدا بۆ ده‌ربڕینی وشه‌ په‌یدا ده‌بی، ناوناوه‌ش به‌ نیازی ته‌ئکید، که هه‌ر ده‌کاته‌وه پیوستی، ده‌خړیتته سه‌ر ده‌نگیکی وشه وه‌یا نیوان دوو وشه، هه‌ر که پیوستیه‌که‌ش نه‌ما قورس کردنه‌که له‌ خۆوه بزر ده‌بی. وردبوونه‌وه له‌ تاییه‌تی ده‌نگه‌کانی کوردی ده‌ری ده‌خا که ئەم ده‌نگه له‌ رووی بوون و نه‌بوونه‌وه سی پله‌ی هه‌یه. پله‌ی یه‌که‌م ئه‌وه‌یه که له‌ هه‌ندی‌ حاله‌تدا هه‌ر ده‌بی هه‌بی وه‌ک له‌ وشه‌ی «شینلم، گه‌نم، به‌فر، که‌سر، سه‌پک...» دا قورس کردنی ده‌نگه‌کانی «ل، ن، ف، س، پ» ناچاریه، تا بزوتینیک دیت و قورساییه‌که هه‌لده‌گرئ. پله‌ی دوهم ئه‌وه‌یه که له‌ هه‌ندی باردا ده‌شی قورس کردنه‌که هه‌بی و ده‌شی نه‌شبی وه‌ک له‌ وشه‌ی «ده‌نک، مه‌رج، سه‌خت، که‌شک...» دا ده‌شی ده‌نگه‌کانی «ن، ر، خ، ش» قورس بکړین و نه‌شکړین. پله‌ی سێهه‌م ئه‌وه‌یه که ده‌نگی «ر» له‌ پیش «د، ت» دا قورس کردن

هه‌لناگرئ. هه‌روه‌هاش ده‌نگی «ن» له پیش «د، گ» و ده‌نگی «س، ش» له پیش «ت» دا...

ئه‌مانه راستی و تایبه‌تی هه‌ندیک له ده‌ستووره‌کانی فۆنه‌تیکی کوردییه، دریزه‌شیان لیره‌دا جیی نابیته‌وه. قورس کردنی ده‌نگیش له وشه وه‌یا له نیوان دوو وشه‌دا ده‌که‌ویتته به‌ر حوکمی ئه‌و ده‌ستووره فۆنه‌تیکیانه. له‌مه‌وه و له گه‌لیک لیک‌دانه‌وه‌ی دیکه‌ش ده‌رده‌که‌وئ که ئه‌م قورس کردنه به‌شی بنجی ئاخاوتن نییه، بوون و نه‌بوونیشی له وشه‌دا به‌نده به‌جیگه‌ی وشه وه‌یا جووری ده‌رب‌رینی له ئاخاوتندا، دۆزینه‌وه‌ی ئه‌و جیگه و جووره‌ش کاری سه‌لیقه‌یه. له‌به‌ر ئه‌مه‌وا ده‌زانم پێویست نییه ديارده‌که به‌گرفتی رینووس له‌قه‌له‌م بدریت به‌تایبه‌تی که نووسینمان به‌و بیتانه بی‌وا له‌باودان.

بیت و ئه‌و قورس کردنه به‌سه‌ر نووسیندا سه‌په‌ی زوربه‌ی وشه‌کانمان دوو جوور نووسینیان ده‌بی، یه‌کیان به‌قورس کردن ئه‌وی دیکه‌شیان بی‌ئو. به‌نموونه که وشه‌ی «شیلیم» ت نووسی ده‌بی قورسای بی‌ده‌بته‌لامه‌که. که گوت «شیلیم کرئ» قورسایه‌که ده‌جیتته سه‌ر میمی شیلیم. که گوت «شیلیمان کرئ» قورسایه‌که ده‌گه‌ریتته‌وه بو‌لامه‌که. دیسانه‌وه که گوت «شیلیم کرئ» ریت هه‌یه‌لامه‌که‌ش و میمه‌که‌ش به‌یه‌که‌وه قورس بکه‌یت به‌لام که گوت «شیلیمان کرئ» ته‌نها لامه‌که قورسای هه‌لده‌گرئ. به‌هه‌مه‌حال هه‌ست کردن به‌و ته‌رزه‌ها‌تو‌چۆیه‌ی قورس کردنه‌که له‌هیچ مامۆستا و ده‌رس‌ده‌ریکه‌وه وه‌رنا‌گیرئ. هه‌ستیکی زگماکه، وه‌یا هه‌رنه‌بی فرچک گرتنیکی مندالییه به‌زمانی دایکزاوه. لیکۆلینه‌وه‌ی ئه‌م گرفته له‌گه‌ل پیتی عه‌ره‌بیدا، له‌سه‌ره‌تاوه، بی‌جیه، کاتیک باس له‌ئه‌لفوییی لاتینی کرا ده‌شی توژینه‌وه له‌چۆنیه‌تی نووسینی وشه و رسته‌ی کوردی به‌پیتی لاتینی بکرئ.

ج- پله‌ی ده‌نگه بزوینه‌کان

بزوین دوو جوړی بنجی ههیه

1- بزوینی دريژ.

2- کورته بزوین.

له کوردیدا بزوینی ديفتونگ که هه بی له جوړی دريژدا پهیدا ده بی. بهلای منهوه ديفتونگ هیندهی بزوینته کانی دیکه بنجی نییه چونکه له تیکه ل بوونی دوو دهنگ پیک دیت، وه ک موتوربهی که لهسه ره گی خوئی شین نایی. چی لهم بهندهشدا به گرفت داندراوه تنها له باره ی «و، ی» وهیه، هه رچی ئەلف و ديفتونگه جیی لیدوان نین.

ئوهوی راستی بی دهوو ئەم گرفتهش هه ر بخریتهوه ژیر بهندی «أ» خالی یه کهم که له پیتی بزوین و نه بزوینی نیشانه دار ده کولیتتهوه، دیاره که له واو و ییی نیشانه دار دواين به ناچاری له هی بی نیشانهش ده دوین. لیره دا کورته یه کی ئەو لایه نانه دهنوسم که پیوهندی به پلهی دوو بزوینی «و، ی» وه هه یه.

1- له باره ی «و» وه وای دريژ وه ک پیشتیش گومان دوو جوړی هه یه، وای تیژ، قوچاو و وای کراوه، پهل. هه رچی کراوه یه هه موو لهسه ر ئەوه ریک که وتون که نیشانه ی هه فتی بچوکی بو دابندری. وای تیژ جارئ ریککه وتن لهسه ر چۆنیه تی نووسینی پهیدا نه بووه. به لام له پرووی پلهی دهنگه وه ده بی ئەوه بزاین که کورته بزوینی واو کورت کراوه ی وای تیژه، وای کراوه له کوردیدا شیوه ی کورته نییه. هه ر ئەم راستییهش به لگه ی رهسه نایه تی و بنجی بوونی وای تیژ پتر به هیز ده کا و ئەوه پروون ده کاته وه که وای کراوه بریتییه له وایکی تیژ و نه ختیک تامی دهنگی ئەلف، به لام ییی نه گوتراوه ديفتونگ. جا ئەگه ر بمانه وئ سهرجومله ی دهنگ و رهنگی واو

و پهیدا بوونیان و خوار و ژووریان بکهین به لیسته ئەم ریزه واوه به دوا
یه کدیدا قهتار دهیی

- واوی کۆنسنانت که بنه‌مای هه‌موو شیوه‌کانی دیکه‌ی واوه وه‌ک له‌م
وشانه‌دا ده‌یسترئێ وزه، وه‌ره، راو، ره‌و، دیو، هه‌ویر، هه‌وار.
- واوی تیژی درێژ وه‌ک له‌ وشه‌کانی دوور، کاووس، به‌روو، هه‌یوولا...
ده‌یسترئێ.
- واوی کراوه‌ی درێژ وه‌ک خۆل، برۆ، سه‌رکۆنه...
- دیفتۆنگی واوی درێژ له‌ زاری کرمانجی سه‌روودا.
- کورته بزوینی بۆر – ضمه‌ی عه‌ره‌بی – وه‌ک «کورت، رۆسم...» ئەم
واوه‌یان ده‌نگیکێ ناته‌واوی ناسه‌ربه‌خۆیه و به‌ دوا کۆنسنانتدا ده‌شی
ده‌رکه‌وی و له‌ کورت کردنه‌وه‌ی واوی تیژ په‌یدا ده‌یی.

2- له‌ باره‌ی «ی» وه‌

ئەم بزوینه له‌ درێژ کردنه‌وه‌ی ییی کۆنسنانته‌وه‌ شکلی ده‌نگی ییی تیژی
درێژ وه‌رده‌گرئێ. کورته بزوینی ژیریش کورته‌ی ئەم یییه‌یه. هه‌روه‌ها ییی
کراوه‌ش به‌ تیکه‌ل بوونی تامیکێ ده‌نگی ئەلف وه‌یا کورته بزوینی سه‌ر له‌ گه‌ل
ییی تیژی درێژ په‌یدا ده‌یی به‌لام ئەویش ییی نه‌گوتراوه دیفتۆنگ.
سه‌رله‌به‌ری جووره‌کانی «ی» ش به‌ بزوین و کۆنسنانتیه‌وه‌ ئەم لیسته‌یه پیک
ده‌هینن

- ییی کۆنسنانت وه‌ک «دایک، یار، هه‌یته، مه‌ی، مه‌یاس».
- ییی تیژی درێژ وه‌ک «پیتاک، جوانی، بینین، گۆلاوی...».
- ییی کراوه‌ی درێژ وه‌ک «رئ، شوین، دویتنی، ر‌دین...».
- کورته بزوینی یی که‌ پیی ده‌گوترا ژیر وه‌ک «گزینگ، بیست...».

بهلام دهبي بزائين كه ئەم كورته بزويته له زوربهی هه ره زۆری وشه كاندا دهشی دريژ بکريتهوه واتاش نه گۆري، وشه ی وه هاش هه يه كورته بزويته كه ی دريژ ناکريتهوه وه ك كه ده لپي «له سه ر شينگ و تاقه تي خۆي...» وه يا «رينگه ی له هه ناويه وه هات...».

ديفتۆنگي نيوان واو و يي له بنه رهدا واوه يني تيكه ل ده بي بۆيه بوو خسته ليسته ی بزويته ی واوه وه.

ئهو دهنگه ی من ناوم نا قورس كردن به لای زۆر كه سه وه ناوی بزوين هه لده گري، به لام سه ره راي ته وه ی كه من به بزويته دانانيم چونكه دهنگيكي بيلايه نه نابردريتهوه بۆ هيج يه كيك له و بزويته بينگومانانه، له بهر ته مه نايبته «پله» مه گه ر بين و له خۆراي قبوول كه ين كه وا عه ره ب گوته ني «كسره مختلسه» يه و بيكه ينه پله ی سه ره تاي بزويته «ی». به هه مه حال ته گه ر ته زمووني ته ليكترۆني ئيسپاتيشي كرد كه قورس كردنه كه به ره و «كسره» وه ده روات ده بي بزائين كه قورس كردني واوی كۆنسانت به ره و «ضمه» يه وه ده بات چونكه دهنگي «ضمه» له سروشتي دهنگي واودايه. له گه ل خۆتا بلي «كاور، كه ول، وزه، وله، لاوك...» هه ست ده كه يت له ده بريني واوه كه دا تامي «ضمه» هه يه هه ر بۆيه يشه زۆر له نووسه ران ته و ته رزه وشانه به واويكي كۆنسانت و يه كيك ي بزوين ده نووسن. شتيكي ديكه ش هه يه له م باه ته فۆنه تيكييه به هه ست راگرتن و لي وردبوونه وه خۆ روون ده كاته وه. ته و دهنگه ی به دوا قورس كردنه كه دا ديت ده خلي هه يه به سه ر جوړي ده بريني دهنگه قورس كراوه كه. له وشه ی «كه لب، گه رم» دا چونكي دهنگي «ب، م» به دوا لامه قه له وه كه و رپيه لاوازه كه دا ديت قورس كردنه كه حه ز له خزمایه تي «ضمه» ده كات نه ك كه سه ره چونكه هه ردوو دهنگي «ب، م» له وانن ليو پيكدا ده دروون و به ره و ته و شكله يه وه ده بن كه له ده بريني دهنگي «و» دا وه ري ده گرن. دهنگه كانی «ب، پ، م، ف، ف» هه ر پينجيان له م باه ته ن.

به‌شی 2: گیروگرفتی وشه‌ی ساده و دارپژراو

ئەم سەرەباسە لە بانگەوازە کەدا بە دوو بەند دابەش کراوە.

أ- ناوی عەرەبی.

ب- پیشگر - پاشگری «پیناسین» و «کۆ».

هەرچەند نازانم تاخۆ نووسەرانی بانگەوازە کە وایان داناوە وشه‌ی ساده بەر به‌شی «ناوی عەرەبی» دەکەوێت و وشه‌ی دارپژراویش بەر به‌شی پیشگر، ئنجا پاشگری پیناسین و کۆ دەکەوێت، یاخود پرسیارە کە بەلای ئەوانەوه جۆریکی دیکەیه کە من بۆی ناچم، دیسانەوه پرسیارە کە ناتەواوه و وەرەم دانەوه‌ی بەره‌و هیچ کۆیە کمانەوه نابات.

لە باره‌ی به‌ندی «أ - ناوی عەرەبی» یه‌وه چەند تێبینیه‌ک خۆ به‌سه‌ر زیهندا ده‌برێ.

1- نووسینی ناوی عەرەبی له‌وه‌دا گرفت په‌یدا ناکات ئایا ساده‌یه یا دارپژراوه، گرفته‌کە له‌وه‌دایه ئایا ناوی عەرەبی به‌ پیتی کوردی و ریتووسی کوردی بنووسری یاخود به‌ پیت و ریتووسی عەرەبی؟ کە به‌ کوردیمان نووسی چ له‌ ده‌نگی وه‌ک «ض» بکه‌ین؟ کە به‌ ریتووس و پیتی عەرەبیشمان نووسی ئایا بیخه‌ینه ناو کەوانه‌وه یاخود بی کەوانه‌ بکه‌وێته‌ نێوان وشه‌ کوردیه‌ کانه‌وه؟

2- نه‌ک هه‌ر ناوی عەرەبی به‌لکوه‌ هه‌موو ناویکی غه‌یری کوردی ئەم کیشه‌یه‌ی چۆنیه‌تی نووسینی به‌دوادا دێت له‌وه‌دا ئایا به‌ پیتی کوردی بنووسری یاخود به‌ پیتی زمانه‌که‌ی خۆیان؟

3- له لايهن ساده و ناساده ييشهوه ناوی كوردی و بىگانەش هه موو جۆرىكى ههيه نەك تەنها ناوی عەرەبى. به ولای ساده و دارىژراوهوه ناوتەشى ههيه. واوهى ساده وهش ههيه برىتييه له يەك پىت وهك «مستر X» .

كاتى خۆى ئەنجومەنى كۆر برىارى له بارهى چۆنيه تى نووسىنى ناوى غەبرى كوردى ئەوه بوو كه ئەگەر ويسترا وه كوو خۆى راگويزرئ دەبى به پىتى زمانه كهى خۆى له نيوان دوو كه وانەدا بنووسرئ، ئەگەر ويستراش وهك ئەوهى كه كورد دەریده برئ بنووسرئ ئەوسا بى كه وانە به پىتى كوردى و رىنووسى كوردى دهنووسرئ. له مه دا چ گرفت پهيدا نيه به لام كه ويسترا ناوى ئەو زمانانه بنووسين كه له چاپخانه كانى عىراقدا ويتهى پىتيان بو دانەرژاوه هيج چاره نيه مه گەر ئەوهى به پىتى تەله فوزى خۆمان به رىنووسى كوردىيان بنووسين. هه لىبەت پىويستە لهو بارانەدا كه رتى سەر به خۆى ناوى ئەجنەبى له كورديشدا سەر به خۆ بنووسرئ به نمونە ناوى «ترىڤكى لى» نايى بىتته «ترىڤكى لى» وهيا «برناردشۆ» بىتته «برناردشۆ». وا ده زانم ئەو تەرزە برىارانەش له رادهى به ديهيه دان.

ب- له بارهى ئەوهى بانگه وازه كه پىتى ده لئ «پىشگر - پاشگرى» «پىناسين و كو» .

راستيه كهى نه نيشانهى «پىناسين» و نه هى «كو» هيج كامىكيان پاشگر نين چونكه پاشگر دوو مهرجى بنجى تىدايه

1) بىتته كه رتىكى وشه.

2) پاشگره كه جۆرىك گۆران له واتاى وشه كه دا پهيدا بكات.

باسى مهرجى لكان و به دوا دا هاتن نابه مه دوو مهرجه كهى سەر وهه چونكه وا ده بى وشه دىت به پىش خۆيه وه ده لكىت كه چى پاشگر نيه وهك كه ده لئى

«نووسیمان» راناوه که به دواى کاره کهوه لکاوه وهیا دهآیى «له بیتوتندا دهژیم» «دا» کهى دواى بیتوتین تهواو کهرى پریپۆزیشنى «له»یه.

پیکهینهرى ناسین و پیکهینهرى کۆ ههر وهک پاشگر نین ئامرازیش نین، چونکه ئامراز له رستهدا دهوور دهیینت نهک له پیکهینانى وشه، به عادهت ههبوونى سهربهخۆشى ههیه و به دهگهمن نهبى له نووسیندا به وشهوهش نالکى. ههرجى ئهوه دوو پیکهینهرهیه پتر به لای نیشانهدا دهچنهوه وهک نیشانهى نهفى و نههى. نازانم بۆجى بانگهوازه که بهلای چهندین پاشگرى راستینهى ناو و کار و هى تریشدا نهچوه و تهنها یهخهى ئهوه دوو ناپاشگرهى گرتوه... لهمهش زیاتر، ههچ تروسکهى نهداوینى «ساده» و دارپژراوى پى بناسینهوه وهیا مهبهست له پيشگر و پاشگر چیه چونکه ئهوه زاراوانه لهوانه نووسهران و زمانناسان بهرهو ئامانجى لهیه کدى دوور بهن.

به ههمهحال لیرهدا چى له مهفهومی ئهوه پرسیارانهوه به بیردا بیت وهرامیان دهدهمهوه داخیشم ناچى که مومکین نهبوو پرسیار له ههموو ئەندامانى لیژنهى ریکهخهرى بانگهوازه که بکهه نهشم دهتوانى جار له دواى جار پرس به تاک تاکیان بکهه بۆیه وهها خودبهسهه مل به وهرامهکان دهئیم ئیتر کوردی گوتهنى «ئهلالای ورممان له جیى نهرممان»...

ناوى کوردی و چۆنیهتى نووسینیان ناى وهک ناوى کۆک (اسم العلم Proper noun) گرفت له نووسینیان ههبى چونکه ههرجى ناوى کۆکه چ ساده بیت و چ دارپژراو چ لیکدراو چ ئاویتته بیت به یهک وشه حساب دهکرى و کهرتهکانى تاکه ناویک، وهک تاکه وشه پیکهوه دهلکین وهیا بهسهه یه کهوه دهنووسرین وهک «کاکهلالا، زیتدین، پیربال، دلشاد، گولبهدهم...» بهلام ئهوه ناوانهى که لهقهبى واتادارى نهشیواویان پتویه وهک «مام ئۆمهه، خال گدروون، ئاغا مستهفا» بهیه کهوه نووساندن ههناگرن چونکه ئەمانه لهقهبهکانیان وهک لهقهه ماونهوه و دهقى خویان پاراستوه و ههچ نهگۆراون

وهك كه «زیتدین، کاکه لّلا» بهو لیکدرانه تیکه لّی و شیواویان به سهر داهاتوه. له گه لّ ئەمه شدا پیویسته ههردوو کهرتی ناوه که له یه کدی نزیك بنووسرین.

ئهو ناوانه ی که له قه بی «ئاغا» یان به دوا دا دیت، به تیکرای، له نووسیندا چوار ئیحتیمال هه لده گرن 1- به تهواوی به یه که وه بلکین. 2- نهختیک له یه کدی جودا بکرینه وه بی ئه وه ی پیتی هه مزه به سهر وشه ی «ئاغا» وه بمینی. 3- هه مزه که بمینی و وشه ی «ئاغا» له نزیك ناوه که وه بنووسرین. 4- ههردوو وشه به تهواوی له یه کدی دابیرین، ئەمه ش ههر چوار جوری نووسینه که حوسیناغا - حوسیناغا - حوسیناغا - حوسیناغا.

گرتی نووسینی ئەم ته رزه ناوه له وه وه دیت که له ئاخواتندا هه مزه ی وشه ی «ئاغا» به تهواوی ده سویت و ده مینیتته وه دهنگی بزویتتی ئەلف که به ناچار ی خو داته پال وشه ی پیش خو یه وه. ئنجا ژياننده وه ی هه مزه که له نووسیندا ده بیتته کاریکی ناقولای ناواقیعی. بیگومان که نووسیمان «حوسیناغا» خوینته ره ناچار ده که ین به پیچه وانه ی عاده ت گرتمان له خویندنه وه دا گیان به بهر هه مزه که بیتته وه، ئەوساش ده لپی وشه که له ده می بیگانه ی نه شاره زاوه ده ردیت. رهنگه وا باش بی له نووسیندا هه مزه که بسویت به لام ئەلفه که ی بی هه مزه به وشه ی پیشیه وه نه لکیت وه ک که واوی «عطف» به دوا کونسنانتدا به جودا له دوره وه ی وشه ی پیشیه وه ی ده نووسین هه رچه ند له خوینده وه دا ده یکه ی نه بزویتتی کونسنانته که. به لام له نووسینی ناوی «حه ماغا» دا پیویسته ئەلفه که به پیش خو یه وه بلکی چونکه وشه که به ئەسل حه مه د بووه، به لیقر تاندن بوته حه مه، ئنجا بزویتته که ی کو تاییشی قرتاوه واته شیواویه کی ئەوتوی به سهر دا هاتوه داخوازی مامله تی تاییه تی بکات. ههر ناویکی دیکه ش له م جوره بوو بهر ئەم ده ستوره ده که ویت وه ک ناوی «عه ولّاغا»، ئەگه نا ده بی بنووسین عه بدوللا ئاغا وه هاشی بخوینینه وه. به شیویه کی گشتی ههر ناویک شیوانی تیدا په یدا بوویت ناشی له نووسیندا ببریته وه بو ئەسله که ی وه ک «بله، سمکو، مچه، خوله، فاله - له «فارس» وه وه

هاتوه، قاله...» چونکه خاوه‌نه‌کانیان به‌م ناوانه نه‌بې نانسریته‌وه مه‌گه‌ر به هه‌ردوو ناو له‌کۆنه‌وه ناسرابن وه‌ک «سمایلا‌غای شکاک، سمکۆ – ئیبراهیم ئەحمەد، بله‌ی ئەحه‌ره‌ش – عه‌لی اغای خورشیدی با‌یزی، عه‌لۆی خورشید – ع‌یززه‌دین شیر – یه‌زدان شیر...» له‌ شویتیک‌ی وه‌ک سلیمانی تا نه‌لێ «قاله‌ی ئایشه‌خان، حه‌مه‌ی ئاو‌ره‌حامانا‌غا» به‌ چاک‌ی نازان‌ئ مه‌به‌ستت ک‌ییه‌، له‌ کۆیه‌ش بلێی «ح‌مه‌دا‌غای مه‌حموودا‌غا» که‌س بیری بو «ح‌ما‌غا»‌ی گه‌وره‌ ناروا. له‌ هه‌ولێر نه‌لێ «مه‌لافه‌ندی» نازان مه‌به‌ستت مه‌لا ئە‌بوه‌ ک‌ری ک‌وری حاجی عومه‌ره‌فه‌ندییه‌...

ناو هه‌یه‌ وه‌ک به‌‌گ‌زاد – به‌‌گ‌زاده – سه‌ید‌زاده – مه‌لا‌زاده – شیخ‌زاده ده‌بی که‌رت‌ه‌کانیان به‌یه‌که‌وه‌ه‌ بلک‌ین هه‌م له‌به‌ر ئە‌وه‌ی که‌ ناوی کۆکن هه‌م له‌به‌ر هۆیه‌کی دیکه‌ که‌ ئێره‌ جیی له‌باری باس کرد‌نیه‌تی.

ئ‌ه‌م ناوانه‌ی وشه‌ی «زاد»‌یان به‌ دوا‌وه‌یه‌ ده‌چنه‌ ر‌یزی وشه‌ی ل‌یک‌دراو که‌ له‌ که‌رت‌یک‌ی واتادار و که‌رت‌یک‌ی واتا‌نا‌ته‌واو پ‌یک‌ د‌ین به‌زۆریش که‌رت‌ی دوه‌میان ته‌واو‌که‌ری وشه‌ی فاعیلی دار‌پ‌ژراون وه‌ک «نانخۆر، جلدروو، بن‌ب‌زۆکه‌، ئاو‌خۆره‌وه...» ناوانه‌ش مه‌فعوولی دار‌پ‌ژراو دروست ده‌که‌ن وه‌ک «مه‌لا‌خۆره‌، به‌‌گ‌زاده، ئاو‌خۆرک، د‌زنه‌به‌ره‌ی گورگ نه‌خۆره‌، سه‌رد‌ر، عه‌ن‌باره‌سۆت...».

کاتی خۆی که‌ له‌ ئە‌نجومه‌نی کۆر ده‌مه‌ته‌قه‌ له‌سه‌ر چۆنیه‌تی نووسینی ئ‌ه‌م ته‌رزه‌ وشانه‌ هه‌لستا بر‌یار وه‌ها ده‌رچوو که‌ ئە‌و وشه‌یه‌ی بووب‌یته‌ ناوی کۆک (اسم‌ علم) وه‌یا وشه‌ی فه‌ره‌نگی به‌یه‌ک وشه‌ ح‌یسا‌ب ب‌کر‌یت و که‌رت‌ه‌کانی به‌یه‌که‌وه‌ه‌ بلک‌ین. هه‌رچ‌ی من بووم وام په‌سه‌ند ده‌کرد وشه‌کان هه‌میشه‌ به‌یه‌که‌وه‌ه‌ بلک‌ین ئە‌ویش له‌به‌ر دوو هۆی بنجی:

1- زوربەى ئەو كەرتە تەواوكەرەى كە لە فيعلەو دەين بە تەنھا واتا نابەخشن تا بە دوا وشەيە كى دىكەدا دین بە تەواوى وەك پاشگرەكانى وشەى «نانەوا، پاسەوان، ھونەرمەند، بەختەوەر...» كە ئەمانىش بە تەنھا واتابەخشن و لە ھەموو بارىكدا بە وشەى پىش خۆيانەو دەلكىندرىن.

2- ئەگەر ماملەت جودايى بكەين لە نووسىنيان گەلىك وشەى كوردى بە دوو جۆر دەنووسرىن وەك كە گوتت «دلسۆز برادەرىكى دل سۆزە» دەبى جارىكيان ھەردوو كەرتى «دل سۆز» ەكە بە يەكەو بەلكىن جارى دوەمىشيان لە يەكدى بترازىن. ئەم ھۆيەيان دەبىتە ھىز بۆ ھۆى يەكەم نەخۆ بە تەنھا زۆر گرنگ نىيە.

ئىنجا بەلاى منەو دەبى ناوى كۆك و وشەى فەرھەنگى و وشە دارىژراوەكانى باسكراو ھەموويان لە نووسىندا كەرتەكانيان بەيەكەو بنووسىن.

- نمونەى ناوى كۆك وەكوو كاكەللا، خواداى، ئاورەحمان، گەلاوئىژ، خەزەلۆەر، بنگرد، سىوہسەن، پىيازۆك، باكراوا، چوارتا، ھەسەنكىف، سەردەشت، دۆلەمۆمن...

- نمونەى وشەى فەرھەنگى وەكوو جلدروو، دارتاش، چىشتخانە، نەخۆشخانە، ئىستگە، مامۆتك، مامۆستا، شىرپەنجە، گورىسكىشەكى، سىياز، كلكتەقىنە.

- نمونەى وشەى دارىژراوى فاعىل وەك دەسبىر، پىرەوكة، دلدەرەو، شەرمەين، دەسكەوت...

- نمونەى وشەى دارىژراوى مەفعول وەك مەلاخۆرە، دزنەبەرە، ئاوشۆرك، سەردىر...

وشه‌ی دیکه‌ش هه‌ن له‌م بابه‌ته بوونه‌ته ناوی ئالته وه‌یا یاری وه‌یا هه‌ر شتیکی دیکه‌ بی وه‌ک پارزۆنگ، ده‌سگره‌، ده‌سشۆر، پیمبه‌ره‌، پانیکیش، نانبری‌شک، ئه‌وانیش به‌ پینی ده‌ستووره‌که‌ و ده‌ستووری وشه‌ی فه‌ره‌ه‌نگی ده‌بی که‌رته‌کانیان به‌یه‌که‌وه‌ بلکین.

هه‌لبه‌ت وشه‌ی وه‌ک لیته‌ر، تیکبه‌سته‌، پیکه‌ل، رایه‌خ، پینخور، پینخه‌ف، دانهر، هه‌لته‌ک که‌ هه‌چ که‌رتیکیان به‌ ته‌نه‌ایی واتا نابه‌خشی به‌ولاته‌ریقه‌وه‌ ده‌بی به‌یه‌که‌وه‌ بنوو‌ستین.

ناوی گشتی ئاویته‌ی وه‌ک «بن‌به‌رده‌قیله‌، سه‌ره‌ه‌لقه‌نه‌، سه‌ربه‌کلاوه‌، قسه‌تینه‌وه‌ستاو، گوریسکیشه‌کی» هه‌لده‌گرئ به‌یه‌که‌وه‌ بلکین و له‌یه‌کدیش بترازین به‌مه‌رجیک که‌رته‌کانیان له‌یه‌کدی نزیک بنوو‌سرین چونکه‌ ئه‌م وشانه‌ کۆمه‌لیک که‌رتی سه‌ربه‌خۆیان تیدایه‌ هه‌موشیان ده‌قی خۆیانیان پاراستوو. هه‌ر له‌م کولانه‌یشه‌وه‌ ده‌توانین بۆ وشه‌ی وه‌ک «بیدین، به‌دین، لیزان، بۆچوون...» برۆین. ئه‌م وشانه‌ ده‌چنه‌ ریزی ئه‌و وشانه‌ی پیشگر وه‌یا پاشگریان هه‌یه‌ ده‌بی به‌یه‌که‌وه‌ بلکین.

کیشه‌ی پاشگر گه‌لیک ئاسانتره‌ له‌ هی پیشگر و به‌ کورتی ده‌شی بریار له‌سه‌ر ئه‌وه‌ بدرئ که‌ هه‌رچی پاشگره‌ به‌ که‌رتی پیش خۆیه‌وه‌ بلکی چ له‌ فیعل و چ له‌ غه‌یری فیعلدا بی وه‌ک مالدار، ده‌وله‌مه‌ند، به‌ختیار، هاتنه‌وه‌، هه‌لستاو، سووتاندن، ره‌واندنه‌وه‌، خنکینراو، بیژۆک، ئاگرۆچکه‌، پیاوه‌تی، مه‌ردایه‌تی، پیاوانه‌، کولکن، گێژهن...

هه‌رچی پیشگره‌ وه‌ها‌ مام سه‌لمین نییه‌، به‌لام ده‌شی نه‌ختیک له‌به‌ر یه‌کی هه‌لوه‌شینین و بۆ ناوتویژه‌کانی ببینه‌وه‌.

له‌ پینسه‌وه‌ با قسه‌ له‌ پیشگری فیعل بکه‌ین

کاتی خوی ئه نجومه نی کۆر پئشنیازی کرد که ئه و پئشگره ی یه کسه ر ده که ویتته پئش فیعله وه پئوه ی بلکیت وه ک هه لکه وتن، تئبردن، ده رکه وتن، وه رگه ران، راهیتان، پئکه نین... به لام که له مپه ر هاته نئوانیانه وه ده بی پئشگره که جودا بکریتته وه به مه رجیک له نزیک فیعله که وه بنووسریت وه ک لیمان بورد، هه لیان نه ده گرت...

ئه و له مپه ره ی که ده که ویتته نیوان پئشگر و فیعل یه کئکه له سی شت

1- راناوی لکاو وه ک هه لم گرت، تئمان گه بیشت، دامان نا.

2- پئشگریکی دیکه وه ک لی هه لستان، پی تیکردن، پی لیکردنه وه.

3- یه کئک له نیشانه کانی «ئه مر نه هی، نه فی، مضارعة» وه ک هه ل به سته، تی مه که، وه رناچه رخی - وه رنه چه رخوا، هه ل ده گری.

ئه گه ر له مپه ره که راناو بوو به پی ده ستووری راناوی لکاو ده بی راناوه که به پئشگره که وه بنووسیت و به جووته له نزیک فیعله که وه بنووسرین وه ک هه لم گرت، ده رتان دا، وه ری گرت، تئیان په راند. هه ل به ت ده ستووره که ناگۆری ئه گه ر گوترا «پئیاندا ده نیرم، تئیراده رۆم، تئیه وه ده چین» به لام له حاله تئکدا ده شی هه ردوو که رت له یه کدی دوور بخریتته وه وه ک که بلئی «لیمه وه دیاره، پئیانه وه ماندوه» که رته کان له یه کدی دوور ده نووسیت. هۆیه که ش ئه وه یه که لیره دا فیعلی ئاشکرا په یدا نییه، پئشگره کان که وتوونه ته به رای یه تا قمی ناو و ده وری حه رفی جه ر ده بینن.

2- ئه گه ر له مپه ره که پئشگریکی دیکه بوو یه که میان به جودا له نزیکه وه ده نووسری ئه وه که ی دیکه ش به پی ده ستووری گشتی به فیعله که وه ده لکیت وه ک پی هه لگرتن، لی ده رهاویشن، تی هه لقوتان.

پیشگری لیکدراو هه‌میشه ده‌بی له دووره‌وه به جودا بنووسری وه ک «لیکرا هاتن، تیک هه‌لقزان، پیکه‌وه رۆیشتن، پیکیانه‌وه هه‌لکرد...». حوکی پیشگری لیکدراو وه ک هی وشه‌ی سه‌ربه‌خۆیه ته‌نانه‌ت وا ده‌بی له جیگه‌ی وشه‌ی سه‌ربه‌خۆ به‌کار ده‌هینری وه ک که ده‌لی «جه‌ژنت پیرۆز بی» ته‌وی دیکه‌ش ده‌لی «پیکمانه‌وه...».

3- ته‌گه‌ر له‌مپه‌ره‌که یه‌کیک له‌نیشانه‌کان بو.

یه‌کالا کردنی ته‌م گرفته‌ پیه‌ندی به‌هیزی به‌ریزمانی کوردی و به‌فیلۆلۆجی کوردیه‌وه هه‌یه. کاتی خۆشی که له‌ته‌نجومه‌نی کۆر ته‌م باسه‌هاته ناوه‌وه زمانسه‌کانی کۆر به‌وردی و به‌هه‌ناسه‌ی درێژه‌وه لیکۆلینه‌وه‌یان تیدا کرد. به‌ش به‌حالی خۆم ته‌وسا و ئیستاکه‌ش به‌دوای تیشکیکی ناوه‌کی زمانه‌که‌مانه‌وه بووم له‌پیشنیاز کردنی بیرورای گرفت ره‌وینه‌وه‌دا.

ورد بوونه‌وه له‌سروشتی ته‌و نیشانانه‌ جوداوازیه‌کی بنجی ره‌چاو ده‌کا له‌نیوان ته‌وان و پیشگردا هه‌رچی پیشگره‌ وشه‌یه‌کی سه‌ربه‌خۆی واتا ناته‌واوه له‌لاوه بو‌به‌رایی فیعل دیت و تیکه‌ل به‌ته‌کوینی ده‌بی، ته‌نانه‌ت پیشگر هه‌یه واتاشی هه‌یه وه‌ک «به‌ر، ده‌ر...» هه‌رچی نیشانه‌کانن به‌شیه‌یه‌کی بنجیتر له‌پیکه‌نانی فیعله‌که به‌شدارن تا ته‌وه‌ی ده‌شی بگوتری به‌شیکی بنه‌ره‌تین له‌فیعله‌که‌دا به‌تایه‌تی نیشانه‌ی «مضارعة» و نیشانه‌ی ته‌مر. ته‌گه‌ر سه‌لیقه‌ی هه‌ستی فیتری له‌ده‌ستنیشان کردنی پله‌ی نزیکي ته‌و نیشانانه‌ له‌فیعله‌وه به‌کاربه‌نین ده‌توانین بلین به‌م جو‌ره‌ی خواره‌وه ریز ده‌بن:

1) پله‌ی یه‌که‌می نزیکي له‌فیعله‌که هی نیشانه‌ی «مضارعة»یه. وه‌ک ده‌چی، ده‌کا، هه‌لده‌ستی، ده‌نووسین.

2) پله‌ی دوهم هی نیشانه‌ی ته‌مره‌ وه‌ک، بگرن، برۆ، بنووسین...

3) پله‌ی سییه‌م هی نه‌هیه وه‌ک، مه‌بیژه، مه‌نووسن، نه‌که‌ین.

4) پله‌ی چواره‌م هی نه‌فیه وه‌ک ناشیوین، نه‌بزوتن.

له نیشانه‌ی مضارعه و ئه‌مردا هه‌رچی هه‌بوونی سه‌ربه‌خۆ هه‌یه نادیاره. تا راده‌یه‌ک نیشانه‌ی نه‌فی له زیهندا به سه‌ربه‌خۆیی جلوه‌یه‌ک ده‌به‌ستی به تاییه‌تی که ده‌چیته سه‌ر غه‌یری فیعل و وشه‌ی نوێ په‌یدا ده‌کات وه‌ک ناشیرن، ناپوخته، نه‌مێرد، له مه‌ته‌لی فۆلکلۆریدا هه‌یه ده‌لی، چوومه سه‌ر نه‌گل نه‌به‌رده‌کی، بانگم کرده نه‌ژن نه‌ مێرده‌کی، گوتم ئه‌و نه‌گا نه‌که‌ره‌ی ده‌رکه له‌و نه‌گه‌نم نه‌جۆیه...

له کوردیدا فیعلی رابردوو بنه‌مای فیعله‌کانی دیکه‌یه چونکه به‌لادانی نونی چاوگ په‌یدا ده‌بی و هه‌چی زیادی پیوه نییه. له ئینگلیزیدا ریژه‌ی مضارع بنه‌مایه و رابردووی لی وه‌رده‌گیرئ به پینچه‌وانه‌ی کوردی که مضارع له رابردوه‌وه وه‌رده‌گیرئ. ئه‌م‌ریش له مضارعه‌وه دیت چونکه ئه‌گه‌ر نه‌زانیت ریژه‌ی مضارعی فیعل چیه نازانی ئه‌مه‌ره‌که‌ی چیه به‌لگه‌ش له‌وه‌دا ریژه‌ی ئه‌مری «مؤول» ده‌تزازئ وه‌ک، ده‌خۆیت، بخۆیت، بخۆ - دیت، بییت، وه‌ره - ده‌کوژیت، بکوژیت... ئه‌م باسه‌ی هاتنی فیعل له فیعله‌وه دریژه‌ی زۆره به ناچاری وازی لی ده‌هینم.

ئه‌م‌ریش پیش نه‌هی دیت چونکه نه‌هی ری له ئه‌مر ده‌بریته‌وه، ته‌نانه‌ت ده‌ستووری فیهی و قانونیش سه‌لماندویه‌تی که حه‌رام بوون به‌سه‌ر حه‌لال بووندا دیت. وه‌ک دیاریشه نه‌فی ده‌که‌ویتته به‌رانبه‌ر رابردوو و مضارع نه‌هیش ده‌که‌ویتته به‌رانبه‌ر ئه‌مر، له‌وه‌وه من بۆ ئه‌وه ده‌چم که نیشانه‌ی مضارعه هه‌ر ته‌نها راگه‌یه‌نی کات نییه به‌لکوو ئیجابیه‌تیش له فیعله‌که‌دا پیک ده‌هینیت بۆیه له‌گه‌ل نیشانه‌ی نه‌فیدا کۆ نایته‌وه. ئه‌گه‌ر ته‌نها راگه‌یه‌نی کات بوایه و روودانه‌که له ته‌نها وشه‌ی فیعله‌که‌وه بوایه نیشانه‌ی

مضارعه له گه‌ل نه فیدا کۆ ده‌بۆوه. دیاره نیشانه‌ی ئه‌مریش، که داخواییه، له گه‌ل نه‌هی، که نه‌هه‌شتنه، کۆ نابنه‌وه. بۆیه ناگوتری، «ناده‌رۆم، ناده‌که‌یت» ناشگوتری «مه‌برۆ، نه‌بکه‌ین...».

له‌م ورده‌کارییه ده‌گه‌م به‌ پێش‌نیازی چۆنیه‌تی نووسینی ئه‌و فیعله‌ی که له‌م‌په‌ری نیشانه ده‌که‌ویته به‌ینی خۆی و پێشگریه‌وه، هه‌روه‌ها چۆنیه‌تی نووسینی ئه‌و نیشانانه که له‌م‌په‌ر ده‌که‌ویته نیوان خۆیان و فیعله‌که‌یانه‌وه.

وه‌هام به‌ بیردا دئ، کاتی خۆی پێش‌نیازی کۆر فهرقی کرد له‌ نیوان ئه‌وه‌ی نیشانه‌که‌ خۆی بیته له‌م‌په‌ر له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی له‌م‌په‌ر بکه‌ویته نیوان فیعل و نیشانه‌که‌. که نیشانه‌که‌ له‌م‌په‌ر بوو پێشگره‌که‌ به‌ جودا بنووسرئ و نیشانه‌که‌ش به‌ ده‌قی خۆی له‌گه‌ل فیعله‌که‌ بمینیتته‌وه وه‌ک هه‌ل‌بگره، ده‌رمه‌په‌ره، تی‌ناکه‌وئ، لی‌نه‌پرسیتته‌وه، تی‌نه‌گه‌یشته. که له‌م‌په‌ریش که‌وته نیوان نیشانه و فیعله‌که‌ تیکرایان به‌یه‌که‌وه بلکین وه‌ک ده‌مدوینتی، نا‌ئداتی، نه‌یگریت، بیانینه، بیانینیت، مه‌یانشکینه‌وه، ده‌تخویند، بتکر‌دبایه، نه‌تکر‌دبایه. که نیشانه‌ش قرتا پێشگر به‌ فیعله‌وه بلکین وه‌ک هه‌ل‌گره، تیکه، پیکه‌نه...

رای من ئه‌وه‌ بوو، ئیستاش هه‌روه‌هایه، که ئیمه زانیمان ئه‌و نیشانانه وه‌ک به‌شیک‌ی فیعله‌کانن پینوسته له‌ هیچ باریکدا له‌یه‌ک‌دی جودا نه‌بنه‌وه وه‌ک هه‌ل‌ده‌ستی، تیناگا، لیبکاته‌وه، وه‌رمه‌گیره، ده‌رنه‌چین، هه‌ل‌نه‌چوو. به‌لام که پێشگره‌که‌ لیک‌دراو بوو ناشی به‌ نیشانه و فیعله‌که‌وه بلکیت چونکه‌ گوتمان وه‌ک وشه‌ی عاده‌تی سه‌ربه‌خۆی لیهاتوه وه‌ک تیکرا نه‌هاتن، پیکه‌وه برۆن، تیک ناگه‌ن، لیکه‌وه دین... به‌لای منه‌وه ئه‌مه‌ بریاری مه‌نتیقه‌ به‌لام به‌ره‌ه‌ل‌ستیم نییه له‌وه‌دا به‌ ناوی سووک کردنی رینووس و که‌م کردنه‌وه‌ی ده‌ستوره‌کانی بریار بدرئ هه‌ر له‌م‌په‌رینکی بیته دوا‌ی پێشگره‌وه له‌ فیعله‌که‌ی جودا بکاته‌وه، ئه‌گه‌ر ده‌ستووری له‌مه‌شیان سوکتر په‌یدا بی به‌ویشیان رازیم.

حاله تیک ههیه دوو نیشانه ی تیدا کۆده بیته وه ئه ویش رابردووی بهرده وامه له
 حاله تی نه فیدا. ده گوتری نه ده هات. لیره دا «ده» ی مضارعه بۆته مالی
 رابردوو، هه رچی رابردووشه پنیوستی نییه به هۆی نیشانه ئیسپاتی په یدا
 بوونی خۆی بکات چونکه رووداوی رابردوو، به اصطلاح «أمر واقع» ه، له
 حاله تی روونه دان وه یا خۆزی خواستن رابردوو په کی له سه ر نیشانه ده که وئ
 وه ک نه هات، کاشکی بچوو مایه... بۆیه ئه م «ده» یه ی «مضارعه» له
 رابردووی بهرده وامدا لایه نی ئه و ئیجاییه ت و ئیسپاته ی که له مضارعا
 ده بیینی په کی که وتوو ه و هیچ سه یر نییه له گه ل نه فیدا بیت. ریزه ی فیعلی
 رابردوو له کوردی سه روو و خواروودا جاریکی دیکه ش لایه نی «أمر واقع»
 بوونی خۆی له وه درده خات که بۆ نه فی نیشانه ی «نه هی» مضارع به کار
 دئیت هه ره وه ک له نه هیدا جه زم و بریه هه یه له رابردووشدا دلئایی و
 یه قینی روودان و روونه دان هه یه چونکه روودان و روونه دانی شتی له مه وه به ر
 له روونا کیدایه وه ک ئاینده نییه له گومانانی بوون و نه بووندا بیت. تۆ که
 گوته «دویتی هاتم» له وانیه ت له سه دی سه د راست کردی، مه گه ر
 مه به ستته هه لفریواندن بی، به لام که ده لئی «دوای سه عاتیک دیم» له وانیه
 هه ر پیت نه کری بییت چونکه مه علوم نییه دوای یه ک چرکه ی سه عات جی
 ده قه ومی. وا ده زانم ئه مه یه هۆی به کاره ینانی نیشانه ی زیده به هیزی «نه»
 له رابردوودا. سه یری چۆن «نه خۆش» له «ناخۆش» به هیز تره وه یا که
 ده لئی ئه م مایه «نه زۆکه» دلئایت له وه ی هه رگیز نازی وه ک ئه وه ی که
 گوته «نه زا» دلئایت له نه زانه که به لام که گوته «نازی» ره نگه به
 هه له دا چوو بیت چونکه له وانیه به زی. گوینگری به ریز بمبوورئ له م دریزه
 پیدانه ی لایه نی لیکۆلینه وه ی سه ر به فیلۆلۆجی که دیم هه ندیکی وه خته
 به نرخه که ی ده که مه قوربانی تۆزه تروسکه یه ک بۆ روونا ک کردنه وه ی
 ریزمانه به نرخه که ی بایی ئه وه ی لیکدانه وه و توژیینه وه ی شه خسی یارمه تی
 دابیتم.

وشه یه کی دیکه ی نه فی هه یه به رواله ت «نه» یه عاده تیه که ی نه فی و نه فیه
 که چی له راستیدا نیشانه نییه به لکوو تامرازی عه تفه و نه فی تیدایه
 عه تفه که شی له وه وه دیاره که وشه وه یا رسته به یه که وه ده به سستیته وه وه ک
 «نه دارا نه دلیر هیچ کامیان ناخوینن»، «نه دیم نه ده روم»، «نه بکه ی نه
 بخوی ته ماشای سای گه رده نی بکه ی» – فۆلکلۆر. هه ر چونکه بۆ نه فی نییه
 له گه ل نیشانه ی ئه مر و مضارعدا کۆبووه. به وردبوونه وه ش دهرده که وی ئه م
 «نه» یه وه کوو «لم، لما» ی عه ره بی، له مه عنادا، کاری مضارع ده کاته
 رابردوو چونکه که ده لئی «کابرا نه ده خوا نه ده خواته وه» باسی حاله تیکی
 وه ها ده که یه که لیره به پیشه وه مه علوم بووه. ته نانه ت ئه گه ر مه به ست له
 ئیستا به دواوه ش بی به هوی یه قینیک که له رابردودا بۆت په یدا بووه به
 دلناییه وه نه فیه که ده که یه ت. ئه م «نه» یه له جیی nor و neither ی
 ئینگلیزیه که شیوه ی نه فی or ی و either ن. «نه» ی کوردی شیوه ی نه فی
 «یان» ه وه ک که ده لئی «یان دیت یان ده چیت» که له ویشتدا دلناییه هه یه،
 ئه گه ر نه بی ده لئی «ده شی، ره نگه، ری تی ده چی، مومکینه بیت و نه یه ت».
 ئه م «نه» یه وه ک وشه ی سه ره خو به جودا و دوور له وشه ی دیکه
 ده نووسری.

پیشگر حیسابی دیکه شی هه یه

1- پیشگر هه یه ده شی له رسته دا ناوی زه رف بیت و ده شی پیشگری
 ئاسایش بیت وه ک «دهر، بهر». به نمونه که گوتت «نیوه م بهر که وت،
 مه له کم بهردا...» له مانه دا «بهر» پیشگره چونکه ناشی رسته کان
 هه لوه شینه وه و «بهر» راگویتزریت بۆ شویتنیک دیکه و باریکی دیکه له
 رسته ی تازه هه لئراودا واته ناتوانی بلئی «بهری مه له کم دا، بهر نیوه م

کهوت» به لّام که گوت «له ریگه که بهر کهوت» لیره دا «بهر» زهرفه نه ک پیشگر بویه ده کری بلیی «کهوته بهر ریگه».

2- هندی وشه «ناوی زهرف» هه ن وه ک «سه ر، ژیر، پیش، پاش...» خه ریکن به ره و پیشگری ده رۆن و وشه ی فره نگی تازه دروست ده که ن وه ک «سه رکه وتن، ژیر که وتن، پیشکه وتن، پاشکه وتن» له گه ل ناودا وه ک «پاشدز، پیشدهستی، ژوورخان، ژیرزه مین».

پیشگر بوونی ئەم وشانه له و ته رزه لیکدرانه دا به وه مه علوم ده بی که ئە گه ر وشه لیکدراوه کانت له به ریه ک هه لوه شاندن واتا که ی ده دۆرینیت به نموونه که گوت «چومه ژیری زه مینه که» تۆ نه چو یته «ژیرزه مین» وه یا که گوت «که و تمه سه ر داره که» تۆ «سه ر نه که و تیت»...

3- وشه هه به ناوی گشتیه به لّام شیوه ی پیشگری وه رگرتووه. له هه موان گونجاوتر وشه ی «سه ربرین» ه که به ته واوی جیی «کوشته وه» ی گرتوته وه وه ک که ده لّیی «به رخه که م سه ربری». تۆ که گوت «سه ری به رخه که م بری» نه ت کوشته وه ره نگه نه ختیکت بریندار کرد بی. وشه ی «ده ست برین» به واتای فیل لی کردن هینده ی «سه ربرین» نه بوته وشه ی فره نگی چونکه ده شی له رسته دا هه لوه شیتته وه وه ک که ده لّیی «دهستی کابرای بری» ده ستوانی بلیی «کابرای ده ست بری».

4- وشه ی «پیکردن» به واتای داگیرساندن له بنه رته دا «به ئاگر کردن» ه، تا ئیستاش ده گوتری «چراکه به ئاگر که» به لّام پیشگره که له گه ل فیعله که دا وه ها جۆش خواردوو بووه ده توانی بلیی «چراکه به ئاگر پیکه نه ک به کفریت». به زۆریش «پیکردن» به کار دیت نه ک «به ئاگر کردن».

پیشگره کانی «پن، تی، لی» له پریپۆزیشن وه هاتوون. «پن» له پریپۆزیشن ی «به» وه هاتوه، به نموونه ده لّیی «به دارام گوت» که ناوی دارات لادا ده لّیی

«پنم گوت»، «به هموانم راگه یاند - پینانم راگه یاند». «لی» گوراوی
«له» یه وه ک که ده لئی «له کیشه که دوام - لئی دوام، ره خنهم له تو گرت
- ره خنهم لیگرتی»...

وا بزنام «تی» دوو سه رچاوه ی هه یه، یه کینکیان هه مان «له» یه که گوتم
«لی» ی لیکه و توتته وه. ده لئی «تفه نگم له نیشانه گرت - تفه نگم تیگرت،
ناردم له جه و آل کرد - ناردم تیگرت». ئه وی دیکه یان وشه ی «توی -
تیو» ه که له بنه رتدا یه ک شتن. له فارسیدا وشه ی «تو» باوه وه ک که
ده لئی «تودلت» واته «ناوی دلت، تیوی دلت». له ناوجه ی دامه نی بیتوین و
به ری مهرگه و بنگرد گویم لیپوه ده لین «ده چیتته تیپوه وه - به واتای ده چیتته
ناویه وه». ئه م پیشگری «تی» که له «تیو، توی» وه هات نابیتته «له»
وه ک که گوت «وه ها تی ماوم په شو کاوم - به چاکی تی وه ستاوه جووله ی بو
ناکری» هیچ هه لوه شاننده وه یه ک نایانباته وه بو «له». ئه گهر «تیدامان،
تیداوه ستان» بیت ده چیتته وه بو «له». ره نگه به شیکی زوری ئه و وشانه ی به
پیشگری «تی» ده ست پی ده که ن «تی» که یان یه کسه ره له «تیو، توی» وه
هات بیت به لام له هه لوه شاننده وه دا بشی واتا که ی به پرپوزیشنی «له» لی
بدریتته وه چونکه «له» ش زه رفیه تی تیدا یه وه ک «تیو، تی». به نمونه ده شی
«تیکردن» به «له ئه ودا کردن» ته فسیر بکری. زوریش ئاشکرایه پیشگری
«تی» که له گه ل فیعلینکدا پیکه وه زه رفیه ت په یدا ده که ن مومکینه به
دهسته واژه ی «له ناو» بگورد ریتته وه وه ک «تی هاویشتن - له ناو هاویشتن»،
تیکردن - له ناو کردن، تی وه ردان - له ناو وه ردان» به لام «نیشانه تیگرتن»
نابیتته «نیشانه له ناو گرتن» چونکه له «تیگرتن» دا زه رفیه ت نییه، نمونه ی
ئهمه ش زوره وه ک که گوت «تی بوون، تی وه ریپچان، تی به ستن» ناکریتته
«له ناو بوون، له ناو وه ریپچان، له ناو به ستن»...

به هه مه حال ئه م وردبوونه وه یه ش پتر له گه ل فیلولوچی خزمه، لابه لایی
ده گاته وه ریتنوس به لام بیگومان هه موو وردبوونه وه یه ک پرشنگ بو

دەورو بەری خۆی دەهاوێژێ. هەر ئەم تەرزە وردە کاریبەش بوو کاتی خۆی لیژنەی زمان و زانستەکانی گەیا نده ئەو راستییە کە تەنها سێ پیشگری «تی، لی، پی» دەست دەدەن لە بەرایی پیشگری دیکەو بەین و بین بە دوو پیشگری یە ک فیلعل ھۆیە کەش دەگەریتەو بە سیفە تی پریۆزیشن لە ھەرسێکیاندا. پیشگری «پی» پیش «لی، تی» دەکەویتەو وە ک «پی لیکردنەو، پی تیکردن». پیشگری «لی» ش پیش «پی، تی» دەکەویتەو وە ک «لی پیکەوتن، لی تیگەیشن». ھەرچی پیشگری «تی» یە ناتوانی پیش «پی، لی» بکەویتەو. ھیچ کامیکیش لە پیشگرە عادەتیەکانی وە ک «ھەل، دا، وەر» نایەنە پیش پیشگری دیکەو.

پیشگرە پریۆزیشنەکانی «پی، لی، تی» کیشە ی دیکەشیان ھە یە، دەگوترێ پیۆبووون - لی وەبوون، پیداهاتن - پی داهاتن، پیراهاتن - پی راهاتن». بە روالەت پیشگرەکان ھەریە کە دوو شیۆ نووسینی ھە یە، جاریکیان دوویان پیکەو دەنووسرین جاریکیشیان لیک دەترازین. ئەم روالەتە ساغ کردنەو ی دەوێ.

کە دەلیی «پیدا چوون، تیدا ژیان» لەمانە دا پیشگرە کە ی «دا» نییە ھاتۆتە دوای «پی، تی» بە لکوو تەواو کەری پریۆزیشن «بە، لە» یە ھاتۆتە دوایانەو «بە ھەولێردا تیبەرین - پیدا تیبەرین» «لە ھەولێردا ژیان - تیدا ژیان».

ھەر وە ھاش تەواو کەرەکانی «را، وە» کە بە روالەت لە گەل پیشگری «را، وە» یە ک شتن لە حوکمدا زۆر جودان. کە دەلیی «تیرا رۆیشن - لیۆ نۆرین» دوو تەواو کەری پریۆزیشن ت بە کار ھیناوە کە دەبی بە پیشگرە کانەو بەلکین و ھەردوو یان بە جودا دوور لە فیعلە کەو بە نووسرین، بە لام کە گو ت «تی ریمان، لی وە کردن» بە دوا پیشگری «تی، لی» دا دوو پیشگری «را، وە» ت بە کار ھیناوە کە دەبی بە پی دەستووری لیرە بە پیشو بە ساکراو «تی، لی» بە جودا و لە نزیک پیشگرە کە ی دیکە و فیعلە کەو بە نووسرین. لیرە دا

پیشگری «(وه) له وشه ی «وه کردن» پاشگره مه شووره که ی «هوه - هاتنه وه، کردنه وه...» یه له م له هجه یه دا بۆ به رای ی وشه هاتوه. که واته ئەم «وه» یه ئە گەر ته واو که ری پرپۆزیشن بوو به پرپۆزیشن که وه ده لکیت، ئە گەر پیشگریش بوو له نزیک فیعله که وه دهنووسریت - نالیم پیوه ی ده لکیت چونکه له نووسیندا هه لئاگری به دوا خۆبه وه بلکی.

زۆربه ی نووسهران و زماناسان، ئە گەر نه لیم هه موویان، وا ده زانن «را» ی فیعلی «راکردن» پیشگره مه شووره که ی «راهاتن، راگویتن» ه به لام راستیه که ی له «راکردن» دا ئەم «را» یه کورت کراوه ی وشه ی «ههرا» یه به واتای «غاردان». به لگه ی ئە مه ش که م نییه

1) تا ئیستاش «ههراکردن» له ئاخوتندا باوه.

2) له گه ل hurry ئینگلیزی خزمه هه م له واتادا و هه م له شیوه دا. وا ده زانم وشه ی «خیرا» ی کوردیش هه ر هه مان «ههرا» ی کوردی و hurry ئینگلیزی بیت، وه ک ده زانین گوێرانی ده نگی «خ» به «ه» وه یا «ه» به «خ» له کوریدا ره چاو ده کری وه ک که وشه ی «خۆر، هۆر» یه ک شتن، وشه ی «ههرا» ی کوردی و «خهرا» ی فارسیش یه ک شتن.

3) به عاده ت پیشگر فیعلی تیپه ر ناکاته تیپه ره فیعلی تیپه ره ریش ناکاته تیپه ر که چی «را کردن» به واتای غاردانه و تیپه ره ره «کردن» یش تیپه ره.

4) بابه تی مه ته لی فولکلوری هه یه ده لی «قونده که قونده که له سه ربانان ههرا که بۆقه و پیت نالیم...». دیاره «ههرا کردن» له کۆن و نویدا باو بووه. که واته ده بی ئەم «را» یه له وشه ی «راکردن» دا له دوری فیعله که وه وه ک وشه یه کی سه ره خو بنووسریت.

وشه هەن لەو پيشگره پريپوزيشنانه داكهوتون وهك «ليزان، ليها توو، پيخهف، تيچين» له كونهوه باو بوون هي نويشيان چۆته سه ر وهك «پينووس، پيناس» دهبي ههردوو كهرتيان بهيه كهوه بلكين. تهواو كهري ئه و ته رزه پيشگرانهش وهك «پيدا، تيرا، ليوه» هه موويان لهيه كه حوكمدان دهبي به پيشگره كانپانه وه بلكين. زوربه ي نووسه ران تهواو كهري «دا» دهلكين و نالكين ئه واني ديكه هه ميشه دهلكين. ئه م مامله ت جوداييه بيحبييه و به سه ر هيج بنجيكه وه هه لئاوه ستى. دهبي هه موويان بلكين وهك

• له راستيدا

• له كه ركوكرا

• به سه روماله وه

ليدا، تيدا، پيدا، تيرا، تيرا، پيوه، ليوه، تيكرا، تيكدا، ليكه وه، پيكه وه، ليكتره وه، پيكتره وه... وشه يه ك هه بوو تا بيست ساليك له مه وه بهر، به تايه تي له نيوان مه لاياند، باو بوو هه ر ده لئي له بيران چۆته وه ئه ويش وشه ي «له ورا» يه به واتاي «چونكه». ره نگه وشه كه كورت كراوه ي «له ئه ورا» بي. ئه گه ر ژبايه وه دهبي ئه ويش به سه ر يه كه وه بنووسرى. ئيستا باسى چۆنيه تي وشه ي وهك «به پاره، بيدىن، له بار» به دوا ئه وانيشدا «بوچوون، بوهاتن» ده كه ين كه هه موويان پريپوزيشنيان له پيشه وه يه.

ئه م وشانه وهك «جلدروو، دلسوژ...» نين كه كه رتي دوه ميان به ته نهايى واتا نابه خشى، له بهر ئه مه ناشى يه كسه ر ده ستورى ئه وانيان بو را گويزين.

به لاي منه وه نووسيني ئه م وشانه كه ههردوو كهرتيان يه ك واتاي سه رانه سهر بيه خشن دهبي ههردوو كهرتيان لهيه كدى نزيك بنووسرين و ئه گه ر بيته كانيان ده ست بدهن بهيه كه وه بلكين. وهك دپاره ئه م وشانه ئه گه ر له

غەیری فیعلەوہ ھەلستەن ئاوەلناو پێک دینن و پلە ی خواروو و ژووریان دەبێ
 وەک «بەدینتر، ھەرەلەبار، بێحالتترین» ئنجا کە ئەمە وەھا بێ دیارە لەم
 شێوہ بەکارھێنانەیدا لە رادە ی تاکە وشە ی واتاداران کە دەبێ ھەموو
 پیتەکانی بەیە کەوہە بلکین. بەلام کە لە رستەدا وشە کە ھەلۆہ شایەوہ بەیە کەوہ
 لکانە کەش کۆتایی دیت وەک کە بلیی «ئەم دنیا یە بێ دین راناوہستی –
 ناتوانم بێ پارە خانوو بکەم – لە باریکی دیکەدا جۆریکی دیکە دەدویم». ئەم
 راستییە ھۆیک بوو لەوانە ی کاتی خۆی لە ئەنجومەنی کۆر پێشنیازم
 دە کرد کە وشە ی وەک «جلدروو، دلسۆز...» ھەمیشە بەیە کەوہە بلکین چونکە
 ھەلۆہ شاندەوہ ھەلناگرن.

وشە ی «بۆجوون، بۆھاتن» و ھی وەک ئەوان کە پرییۆزیشن ھاتۆتە بەرای
 چاویگیاوہە ری دەدا نەختیک لە سروشتی ئەم «بۆ»یە بکۆلینەوہ. بە دوا
 ئەودا برا چو کەلە یە کیشی ھە یە کە دەبێ باس بکری. ھاتنی پرییۆزیشن لە
 بەرای چاویگ و تیکرای بەرە ی ناودا شتیکی ئاساییە وەک «بۆ فرۆشتن، دار
 دە کرم، بە خویندن سەر دە کەویت، لە زانینەوہ دەدوی...» بەلام لە نیوان
 پرییۆزیشنە کانداتەنھا «بۆ» بە راشکاوی دەتوانی بیتە بەرای راناوی لکاوہە
 وەک «بۆت بە پەرۆشم، بۆیان دەنیرم، بۆم دەنوسی...» لەمەشدا رەفتاری
 «پێ، لێ، تی» دە کات کە ئەوانیش لە پرییۆزیشنەوہ بوونەتە پیشگر.

پرییۆزیشنی عادی دەچیتە بەرای ھەموو ئەو وشانە ی کە لە تاقمی ناو
 وەک ئاوەلناو و راناوی کەسی نەلکاو و ناوی ئیشاری و ژمارە و دەستەواژەش
 بەلام ھەرگیز ناچیتە بەرای راناوی لکاوہەوہ. «بۆ»ش بە بێ واسیتە ناچیتە
 بەرای فیعلەوہ دەلی «ھەلفری، دا کەوت، لیکەوت، بەربوو» بەلام ناتوانی
 بلیی «بۆ ھات، بۆ رۆیشت» مەگەر راناویکی لکاو بیتە جەمسەری بەیە کەوہ
 گە ییشنی «بۆ» و فیعلە کە وەک «بۆمان ھات، بۆیان رەخسا...». لەمەوہ
 دەر دە کەوی پرییۆزیشنی «بۆ» ناییتە پیشگری تەواو. سەرئنج دەری دەخات
 ئەم «بۆ»یە لە ھەموو روویکەوہ رەفتاری «برای» ی فارسی دە کات کە

ئەویش دەچیتە پیش راناوی لکاوه وه نهک فیعل، له واتاشدا یه کجار نزیکى «بۆ»یه. له مهش زیاتر، ههروهک «بۆ» دهتوانی پریپۆزیشنى «له» به خۆیهوه بگرئ «برای»ى فارسیش پریپۆزیشنى «از» به خۆیهوه دهگرئ که به واتای «له»یه. دهلی «له بۆ» فارسیش دهلین «از برای». شیوه ئاخاوتنى کوردی ههیه لهجیاتی «له بۆ» دهلی «ئهرا» که ئەویش دهچیتە پیش راناوی لکاوهوه.

به ههمه حال ئاسان نییه بریار بدرئ لهسهر ئەوهی ئایا وشهى «بۆ» له چیهوه هاتوه و بنهمای چی بووه. ئەو نزیکیهى له نیوان «از برای» و «ئهرا»دا ههیه له رووی شیوهوه له نیوان «له بۆ» و هیچ کامیکاندا نییه. ساغ کردنهوهی پرسیاره که تیهه لکشانی بهره و میژوووی کونى زمانى کوردی گه ره که، به تایه تی له رووی بهراورد کردنى وشه که له گه ل ئەو وشانهى شکلی کۆنیان پارێزراوه و لهو نزیکن. هه رچۆنیک بی پنیوسته له نووسیندا وشه ی وهک «بۆچوون، بۆهاتن» ههردوو که رته که ی به سه ر یه که وه بن نهک «بۆ» یه که دوور بخریته وه. وهک دیاریشه «بۆ» له کۆنه وه له گه ل چاوگدا وشه ی نویی دروست کردوه، ئەویش به دهگمه ن. نه بیستراوه لپه به ییشه وه «بۆ» له گه ل وشه ی غه یری چاوگدا هاتی. له بهر ئەمه وا دهزانم وشه ی «بۆناو» به واتای «راناو – ضمیر» که به و دوا ییه داتاشراوه له راسته دهستووری وشه سازی کوردی لا داوه، خۆ وشه ی «راناو» به هیچ جۆریک له هیچ دهستووریکدا ره وا نییه چونکه که رتی «را» ئەگه ر پیشگره ناسراوه که ی «راهاتن، راگویتستن، رادان...» بیت هه رگیز ناشی له گه ل ناودا بیت، ئەگه ر کورت کراوه ی «ئهرا»ش بی پنیوسته بگوترئ «ئهرای ناو» «رای ناو» به تهواوی وهک «از برای نام، برای نام». ئەوه ی ئاشکرایه «بۆناو» و «راناو» له وشه ی Pronoun هوه وه رگێردراونه ته سه ر کوردی. له «پروناون»دا که رتی «پرو – Pro» به واتای «به ره وه»ى کوردی دیت، دیاره noun ه که ش به واتای ناوی کوردییه. به و پنیه ته رجه مه ی وشه که بۆ

كوردى دەبى بىكاتە «بەرە نو» ھەتا بىشلىنى لە وشەى Pronoun ھو نىزىكە.

برا چكۆلەكەى «بۆ» پرىپۆزىشنى «بى» يە كە ئەویش لە ھەندى باردا دەش راناوى لكاو بە خۆيەو ەگرى وەك كە دەگوترى «بىت نازىم – بىمان ھەلناكەن...» وەك بزائەم لە پەراوتىزىكى زىدە تەسكدا و لە تەنھا حالەتى نەفیدا ئەم «بى» يە ھەندى راناوى لكاو بە دوا خۆيدا دەھىنى. ئەمە لە لاىكەو، لە لاىەكى دىشەو «بى» وەكوو «بۆ» دەتوانى پرىپۆزىش بختە پىش خۆيەو ەك «بە بى پارە سەفەر ناكرى، بە بى ترس ھاتە دوان...». سەرەراى ئەمە دەتوانى پرىپۆزىش بە دوا خۆشيدا بەئى وەك «بى لەم جارە دوو جارى دىكەش ھاتووم». بۆيەش دەلیم «بى» پرىپۆزىشەكان بە پىش و پاشى خۆى دەيەخىت

1) دەتوانى «بە» فرى بدرىت و لە جىاتى «بە بى پارە» بگوترى «بى پارە».

2) ئەو رستەيەكى كە تىيدا لەگەل «لە» كۆدەبىتەو بەر حوكمى «بى» يە ھەرچى «لە» يە يارىدەدەرى تەواو كرنى واتاى «بى» كەيە. بە نموونە سەرنج بدە ئەم دوو رستەيە «بى تۆ دارا ھات – بى لە تۆ داراش ھات...»

لە لاىەن چۆنيەتى نووسىناو ە دەبى ھەردوو پرىپۆزىش بە جودا و لەيەكدى دوور بنووسرىن نەكا خەيال بۆ ئەو ەبچى كە ئەمانە پرىپۆزىشنى لىكدراون. ديارە كە راناوى لكاوئىشان بە دودا ھات دەبى پىيانەو ە بلكى ھەرچەند مەعلومىشە «بۆ» رى نادا شتى لە دواو ەپو ە بلكى، ئنجا لەگەل راناو ەكەدا دوور لە وشەى دواى خۆيانەو ە بنووسرىن.

زۆر جار ان نووسەر و ئاخيوهري كوردى وا دهزاني وشهى وهك «پى
 ليئهلبرين، پى ليخستن، پى لينان، پى شيل كردن...» به پيشگري «پى»
 دهست پى دهكهن، كهچى ئەم «پى» يه به واتاي «قدم» ي عهريهبييه و
 ناويكي عادهتويه. له بهر ئەمه دهبي نووسەر ئاگاداري واتاي وشه كه بيت و لهو
 شوينه دا كه پيشگري نيه به جودا دوور له وشه ي دواتري بنووسيت.

راستويه كه ي ههر سى پيشگري «پى، لى، تى» له به كارهيناندا وا دهبي
 پيشگري تهواون واش دهبي ويته پيشگرن. عه ياره ي له يه كدى
 جودا كردنه وه شيان ئەويه ئەگه ر گورانيان به سهر واتاي وشه دا هينا پيشگري
 تهواو و راستينه دن هئا ويته پيشگرن. به نموونه، وشه ي «پى كردن» ئەگه ر
 به واتاي «داگيرساندن» بوو كه رتى «پى» ي پيشگريه چونكه واتاي فيعلي
 «كردن» ي گوريوه، به لام كه گوت «كاره كه م به تويزى پى كرد» ليره دا
 «پى» كه پيشگري تهواو نيه چونكه واتاي «كردن» ي نه گوريوه.
 «لى كردن» كه به واتاي دوشمنايه تى بوو «لى» يه كه پيشگريه به لام كه
 گوت «فيلم لى كرد» «لى» كه ويته پيشگريه. له وشه ي «تى بردن» دا
 «تى» پيشگريه به لام له «تى به ستن» دا ويته پيشگريه. له گه ل ئەمه شدا زور
 زهحه ته نووسه رى عاده تى، به تاييه تى هى بيگانه، بتوانى ههست به م
 جودا وازيبه ي ههردوو حاله تى وشه كان بكات. له بهر ئەمه وهها بهر ژه وهند
 دهبينم كه له گه ل هه مواندا و له هه موو بارى كدا يه ك جوړه مامله ت بكرى و
 هه مان دهستوور يان به سه ردا به يندرى.

ليره كه قسه له پيشگري ده كه ين باسى گيروگرفتى هه ندى شيوه دارشتنى
 دهسته واژه بكه ين كه له گه ل فيعل و غه يري فيعليشدا دين. دهسته واژه ي
 وهك «چنگ له سه رشان، دهسته ونه زه ر، به ره وروژ، دهسته وخه نچه ر،
 دمه وروو...» كه ده شى ئاوه لئاو وه يا ئاوه لكار بن، به ره و ئەوه رويشتوون ببه
 وشه ي فه ره نكي و فه رقيان هه يه له گه ل دهسته واژه ي وهك «قه رز نه دانه وه،
 له سه ر چه قى ريگا راوه ستان، له ئاودا مه له كردن...» به لى راسته هينده ي

وشه‌ی وه ک «بن‌به‌رده‌قیله، په‌پووله‌سلیمانکه، حاجی‌له‌کله‌ک، دوره‌شیر...»
 دوق گرتوو و جۆش خواردوو نه‌بوون به‌لام چونکه بوونه‌ته ئاو‌لناو و ئاو‌لکار
 و هه‌لوه‌شاننده‌وه‌ش قبول ناکه‌ن لییان دیت که‌رته جودا‌کانیان له‌یه‌کدی
 نزیک بنووسرین بی ئه‌وه‌ی بلکیندرین. که ده‌لیم هه‌لوه‌شاننده‌وه قبول ناکه‌ن
 مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که ئه‌گه‌ر هه‌لوه‌شانندن و اتاکه‌یان وه‌ک خۆی نامینی، به
 نمونه که گوته «دوو چه‌نگی خسته سه‌رشانه‌کانی براده‌ره‌که‌ی»
 ده‌سته‌واژه‌ی «چنگ‌له‌سه‌رشان» تیچو به‌لام که «له‌سه‌ر چه‌قی ریگه
 راوه‌ستان» خرایه رسته و بوو به «له‌سه‌ر چه‌قی دوورۆزان به‌ته‌نھا بۆی
 راوه‌ستام» و اتاکه‌ی وه‌ک خۆی ده‌مینیتته‌وه، که‌واته جۆش خواردوو نه‌بووه و
 نه‌چۆته ریزی وشه‌ی فهره‌ه‌نگییه‌وه. له‌به‌ر ئه‌مه پتویست نییه به‌لکوو جایه‌ز
 نییه که‌رته‌کانی «له‌سه‌ر چه‌قی ریگه راوه‌ستان – به‌پیوه‌نان خواردن...»
 له‌یه‌کدی نزیک بخریتته‌وه.

له‌بانگه‌واژه‌که‌دا وشه‌ی «ساده و دارپژراو» به‌ر خالی دوهم که‌وتوون گۆیا
 خزمی یه‌کترن، دواتر له‌خالی سییه‌مدا «وشه‌ی ناساده» هاتوه. له‌خالی
 شه‌شه‌مدا وشه‌ی لیکدراو هاتوه. ره‌نگه‌ بی سوود نه‌بی بزاین ساده و ناساده و
 دارپژراو و لیکدراو چین.

به‌پیی سه‌رجومله‌ی لیکدانه‌وه‌کانی لیزنه‌ی زمان و زانسته‌کانی سه‌ر به
 کۆری زانیاری کورد، که من له‌وانه‌ی وا ئیستا وه‌ریان ده‌گرم رازیم، وشه‌له
 پرووی که‌رته پیکه‌ینه‌ره‌کانیه‌وه ده‌بیته دوو به‌ش:

(1) ساده

(2) ناساده، ناساده‌ش ده‌بیته‌وه

• دارپژراو

• لیکدراو

1) ساده ټو وشه یه یه که له شیوهی ئیستا که یدا هیچ زیاده کی لاهه کی تیدا نه بیت، وه ک پیاو، بهرد، ریوی، هیزه.

2) ناساده ټو وشه یه یه که زیادی له گه لدا بیت.

• دارپژراو ټو ناساده یه یه که تنها یه ک وشه ی واتاداری ته واوی تیدا بی، واته زیاده که ی واتای سهر به خوی نه بی وه ک هونه رمنه ند، پیاو ته ی، پیاوانه، ده رگه وان.

• لیکدراو ټو ناساده یه یه که به لای که مه وه دوو وشه ی واتاداری ته واوی تیدا بی وه ک به رده نویژ، داروه کاز، شه ونم.

ده شی بلیین پله ی هره ټیکه ل و بیندریژی وشه ی لیکدراوی کوردی «ټاویته» یه وه ک وشه ی «سیسار که که چهل، بن به رده قیله، چارده ریپان»... به لام هره ده کاته وه لیکدراو چونکه دریژ بوونه وه ی وشه ی لیکدراو ټه گره چونایه تیه کی تازه په یدا نه کا نایاته باریکی تازه وه.

کاتی خوی لیژنه ی زمان و زانسته کانی که تیدا ټه ندام بووم، بایه خی وشه ی واتاداری دا به و که رته ی که «ناوی کارای لیکدراو - اسم فاعل مرکب» و «ناوی بهرکاری لیکدراو - اسم مفعول مرکب» دروست ده کا وه ک که رته «خور» له «نانخور» و که رته «دهر» له «نانه ده» و که رته «شور» له «جلکشور». بایه خه که ش له گرنگی ده وری ټه و که رته له پیکه یتانی وشه کانه وه دیت، نه خو ټه و که رتانه به تنها واتا نابه خشن. بویه بوو لیژنه وشه ی وه ک لیته ر، ټیکه ر، بهرخور، راره و... ی به وشه ی دارپژراو دانا چونکه ټه گره که رته فیعلیه که ی به واتادار دانه نابایه وشه کان پپیان نه ده گوترا

دارپژراو. سهير له‌وه‌دایه‌ ټه‌ و‌شانه‌ ساده‌ش‌ نین‌ چونکه‌ تاکه‌ وشه‌ نین‌، ده‌مینته‌وه‌ سه‌ر‌ ټه‌وه‌ی‌ پینان‌ بگوتړئ‌ «ناساده»‌ به‌لام‌ ناساده‌یک‌ که‌ وا‌ نه‌ دارپژراوه‌ و‌ نه‌ لیکدراویشه‌. وشه‌ی‌ وه‌ک‌ ټیکه‌ل‌، پیکه‌لپیک‌ به‌ رواله‌ت‌ وشه‌ی‌ واتاداری‌ تیدا‌ نییه‌ به‌لام‌ راستیه‌که‌ی‌ له‌مانه‌دا‌ به‌ ټه‌سل‌ وشه‌ی‌ «یه‌ک‌»‌ هه‌یه‌ که‌ ژماره‌ی‌ واتاداره‌ و‌ لپی‌ سواوه‌. له‌به‌ر‌ ټه‌مه‌ دارپژراوی‌ بی‌ ته‌ټولین‌.

له‌ ټیکرای‌ ټه‌م‌ بوجوونانه‌وه‌ ده‌بی‌ وشه‌ی‌ وه‌ک‌ «هه‌لته‌کین‌، رایه‌خ‌، پینخه‌ف‌، دابر‌، وه‌ر‌گیر»‌ و‌ هه‌رچی‌ دیکه‌ی‌ ټه‌وتوی‌ هه‌بی‌ به‌ دارپژراو‌ دابندری‌، دیاره‌ وشه‌ی‌ وه‌ک‌ «به‌هه‌له‌به‌ر‌، گوله‌پیغه‌مبه‌رانه‌...»‌ سه‌ره‌رای‌ لیکدراو‌ ټاویته‌شن‌.

ټه‌م‌ وشانه‌ی‌ دارپژراو‌، لیکدراو‌، ټاویته‌ش‌، به‌ کورتی‌ هه‌موو‌ ناساده‌کان‌ ماده‌م‌ بوویتنه‌ وشه‌ی‌ فره‌نگی‌ ده‌بی‌ به‌سه‌ریه‌که‌وه‌ بنوسریټن‌. هه‌ر‌ له‌م‌ بریاره‌وه‌ ده‌فامریته‌وه‌ که‌ هه‌رچی‌ پاشگر‌ هه‌یه‌ ده‌بی‌ به‌ پینش‌ خویه‌وه‌ بلکی‌. نیشانه‌ی‌ «پی‌ناسین»‌ و‌ «کو»‌ هه‌رچه‌ند‌ پاشگر‌ نین‌ چونکه‌ گوړان‌ به‌سه‌ر‌ واتای‌ وشه‌دا‌ ناهینن‌ دیسانه‌وه‌ هه‌ر‌ به‌ کوتایی‌ وشه‌وه‌ ده‌لکین‌ وه‌ک‌ «دله‌که‌، له‌ دلاندا»‌. که‌ به‌یه‌کیشه‌وه‌ هاتن‌ هه‌ر‌ ده‌لکین‌ وه‌ک‌ «دله‌کان»‌.

پاشگره‌کانی‌ کار‌ ټه‌مانه‌ن‌

1) ده‌نگی‌ «ا»‌ وه‌ک‌ «ترس‌ - ترسا، ترش‌ - ترشا، کول‌ - کولایه‌وه‌»‌ به‌لای‌ منه‌وه‌ ده‌نگی‌ «ی»‌ که‌ دپته‌ پاش‌ هه‌ندی‌ وشه‌وه‌ و‌ ده‌یکاته‌ فیعل‌، پاشگر‌ نییه‌، چونکه‌ هه‌ر‌ له‌ رابردوودا‌ ده‌رده‌که‌وئ‌ له‌ مضارعدا‌ ون‌ ده‌بی‌. به‌ نمونه‌ وشه‌ی‌ «له‌رز»‌ ده‌بیته‌ «له‌رزی، له‌رزیم...»‌ به‌لام‌ له‌ مضارعدا‌ بییه‌که‌ ده‌رناکه‌وئ‌ «ده‌له‌رزم، ده‌له‌رزن...»‌ هه‌رچی‌ ټه‌لفه‌که‌یه‌ له‌ مضارعدا‌ ده‌بیته‌ «ی»‌ کراوه‌ وه‌ک‌ «ترسام‌ - ده‌ترسیم، جو‌شا - ده‌جو‌شیت، کو‌شاین‌ - ده‌کو‌شین»‌. له‌گه‌ل‌ ټه‌مه‌شدا‌ «ی»‌ له‌رزی،

دزی، درې، و هه موو فیعلینکی دیکه، وه ک به دیهیه، به کوټایې وشه وه
دهلکې، هه نه بی له بهر ته وهی که به شیکې پیکه پنه ری فیعله که یه.

(2) پاشگری «کا» وه ک ئالۆزکا، هه لئروشکا، بزړکا... له مضارعیشدا ده بیته
«کې»... ده ئالۆزکې، ده بزړکې...

(3) پاشگری «را» ی فیعلی کار ایزر وه ک دیترا، گوشرا، نووسرا. له
مضارعیشدا ده بیته «رې». ده گوشرې، ده دیترې.

(4) پاشگری «اند» وه ک ترساندی، پساندی. له مضارعیشدا ده بیته «ین»...
ده پسیتم، ده ترسیتم، ده رمیتم...

(5) پاشگری «هوه» وه یا «وه» که له رابردوو و ټاینده دا یه ک شته وه ک
چوومه وه - ده چمه وه، پرسیته وه - ده پرسیته وه. ټم پاشگره وه ک له
نمونه کاندا دیاره، ده که ویته دوا ی راناوی کوټایې فیعله که شه وه، واشده بی
به دوا دوو راناودا دیت وه ک دیتمه وه، ناسیانینه وه... پاشگره کانی دیکه
یه کسه به کوټایې فیعله که وه ده لکین و راناویان به دوا دا دین.

پاشگری غه یری کار هینده زوره له ټه ژمار نایه ت. وه ک لیره به پیشه وه
گوتم سه رله به ری پاشگره کان به کوټایې وشه وه ده لکین، زور به ی نووسه رانیش
هه روه هایان دهنووسن.

وشه ی وه ک «دل پاک» ټه گهر له واتادا که رته کانی به یه که وه به سترابوونه وه
به سه ری ه که وه بنووسرین به لام نه لکین. ده لین «دارا دل پاکه» به لام که له
واتادا له یه کدی ترازان ده بی دوور له یه کدی بنووسرین وه ک چی هه ته له ناو
دل پاکه.

وشه‌ی وه‌ک «ده‌ستنوئژ» چونکه بۆته فەرهنگی ده‌بی که‌رته‌کانی به‌یه‌که‌وه بلکین. «پیلکه، پیکوره، سه‌راسنه، گه‌ماژۆ»... و هه‌رچی وشه‌ی لیکدراوی وها هه‌یه‌یه‌ ده‌بی که‌رته‌کانیان بلکین.

وشه‌کانی «هه‌رچی، هه‌ر کام، هه‌ر کوئ» بوونه‌ته وشه‌ی لیکدراو که‌رته‌کانیان ته‌گه‌ر لکانیان هه‌لگرتبا ده‌بوايه بلکین. به‌لام «هه‌ر» به‌ دوا خۆیه‌وه نالکی بۆیه‌ ده‌بی به‌سه‌ریه‌که‌وه بنووسرین. به‌لام «هه‌ر که‌سیک هه‌ر شارینک» چونکه نه‌بوونه‌ته وشه‌ی لیکدراو ده‌بی له‌یه‌کدی دوور بنووسرین.

نیشانه‌کانی پله‌ی به‌راورد و بالای «صفه» بی ده‌مه‌ته‌قه ده‌بی به‌ وشه‌وه بلکین وه‌ک «جوانتر، جوانترین، هه‌ره‌جوان». به‌لام وشه‌ی «هه‌ر» له رسته‌ی وه‌ک «هه‌ر ده‌رۆم و نایگه‌می — هه‌ر منم ئیسته‌ وارسى عیسا — هه‌ر مرؤف ده‌توانی بدوی» ده‌بی سه‌ربه‌خۆ و له‌ دووری وشه‌ی دوايه‌وه بنووسرئ. له‌ وشه‌ی «شتی تر» دا‌ئه‌م «تر» هه‌سیفته‌ته و به‌ وشه‌وه نالکی.

یه‌که‌م، دووه‌م، بیسته‌م، دوازده‌مین، پینجه‌مین... نیشانه‌ی پله‌یان به‌ ژماره‌که‌یان‌وه ده‌لکی و له‌مه‌دا چ گرفت نییه، به‌لام چ پینوست به‌وه ناکات له‌ هه‌ندئ ژماره‌دا ده‌نگی «هه‌» له‌ لاره‌ بیت بۆ ناو وشه‌که وه‌ک که‌ هه‌ندئ که‌س ده‌نووسن «دوووه‌م، سه‌هه‌م» چونکه‌ ئه‌م «هه‌» یه‌ ناچیته‌ کۆتایی هه‌موو ژماره‌کانه‌وه ته‌نانه‌ت که‌ نووسیشته «دوازده‌هه‌م» ناتوانی بنووسیت وه‌یا بلئیت «دوازده‌هه‌مین». به‌شی زۆری ئاخپوه‌ری کوردیش دۆستی ئه‌م «هه‌» یه‌ نین ئیتر بۆ ده‌بی به‌سه‌ر زمانی ئه‌ده‌بیدا به‌سپیت؟

وشه‌ی «هی» که‌ ئامرازی وه‌سف و ئیزافه‌یه به‌ جودا ده‌بی بنووسرئ وه‌ک «ئه‌مه‌ هی منه... هی قه‌له‌و بگه‌ره‌ هی له‌ نا». به‌لام که‌ سوانی به‌سه‌ردا هات و مایه‌وه «ی» ده‌بی به‌ کۆتایی وشه‌وه بلکیت وه‌ک «گۆلی جوان، به‌رخ‌ی بارام».

دوو وشه ههن له نيوان عه شره ته مه يله و كوئستاننيه كاني به شيكي سؤراندا باون تا بليي گهش و راگه يهنن، بریتين له چهند كه رتي ته وتو هيچيان به تنها واتا نابه خشن. دوو وشه كه «پي هه لا» و «پيدا» يه وه ك كه يه كيك بلي «جوگه و جوگه رويشتم» ته وي ديكهش بپرسی «پي هه لا يان پيدا؟» واته به ره و سه رچاوه و بناوانه وه وه يا به ره و قوناو؟ جواني وشه كانيش له وه وه ديت كه دهست دهدهن بو هه رچي سه ره ژوور و سه ره ژيره، هه ر له شاخي رژد و ركه وه هه تا ده گاته پنده شتي دهسته و ناو و هه موار. وشه ي يه كه میان بریتيه له «پي هه لا دا» ته وي ديكهش «پي دا» ي عاده تي. به لاي منه وه يه كه میان ده بي «پي» كه ي به جودا له نزيكي «هه لا» ي به يه كه وه لكاوه وه بنووسريت، «پيدا» ش به يه كه وه بلكيت «پي هه لا - پيدا».

به شی 3: وشه ی ناساده

له ژیر ئەم خالەدا دوو بهندی

- دیاردهی داتاشین و قووت دانی هندی دەنگ.
- گیروگرتی ژماره کان له «11» وه تا «19» نووسراوه.

له باره ی دیاردهی داتاشین و قووت دانی هندی دهنگهوه:

ئه گهر روون کرابایه وه ئایا مه بهست له داتاشین ئه وه یه که له عهره بیدا پئی ده گوتری «نحت» یاخود مه بهست دارشته باس لیکراوه که یه ده توانرا به جوړیکی روونتر له کیشه که بکوڵریته وه. به هه مه حال داتاشین به واتای «نحت» بی وه یا به واتای دارشتن و «اشتقاق» بی له رینووسدا فرق پهیدا ناکا چونکه ههر وشه به کی فهره نگی له دارشته وه یا له داتاشینه وه یا له غهیری ئه وانه وه به ره هم بیته مامله تی تاکه وشه ی له گه لدا ده کرئ به پئی تیبینی و هه لومه رجیکی که له به شی زوریان دواين.

یه ک تیبینی هه یه پیوسته باسی بکه م. وشه ی داتاشراو و دارپژراو و لیکدراوی لیره به پیشه وه شویتی خوین له زماندا کردۆته وه و بوونه ته به شیکی ئاخوتن و نووسین. ده مینیته وه وشه ی تازه دروستکراو و چۆنیه تی پیشوازی لیکردنی. بینگومان ریگه بهستن له داهیتانی وشه ی نوئ نه زۆک کردنی زمانه که یه چونکه ئەم جیهانه وه ها خیرا به ره و پیشه وه ده روات و ده گوریت خه ریکه بلیم زمانی پار ناتوانی به چاکی ته عبیر له هه موو دۆزراوه و داهیتراو و خه یاللیکراو و نه خشه کیشراوی ئەمسال بداته وه. دانانی وشه ی نویش له چند ریگه یه که وه ده بی. یه کیان ئه وه یه خه لق له خووه ناویک بو

شتیکی تازه بابەت دابنێ. دوه میان ئەوویە نووسەر و زمانزان هەر یە که له مهیدانی خۆیدا به دوا وشه و تهعبیری نویدا بگهڕی.

به داخهوه وهها دهبی کام وشه ی چرووکه ئەویان په ره دهستی نی وه ک «راناو» ه پشت له دهستووره، به برهوه، بیکه لکه که وه یا وشه ی «بهروار» که له هه له یه کی پرووتهوه بو ناو فهرههنگانیش رویشته.

وا به چاک دهزانم لیژنه یه کی لیزانان ئەم کاره بگرته ئەستوی خویانهوه و دهسته ی کوردیش سه ره پهرشتی چالاکی و به ره مه ی لیژنه که بکات و هه ر جار ه ش که لیسته ی وشه ی نو ی یه کجاره کی وه رده گرن و قه رارداده ده کرین ئەوه ی راستیش بی دهسته ی کوردی بو ئەم جو ره کاره په یدا بووه ئەگه رنا چی چاکتری له توانادایه؟ له ئیمکاندا نییه بو هه ر تا قمه وشه یه کی نو ی کۆریکی وه ک ئەمه یان ریک بخت، بو یه یه ده بی لیژنه بخته کاره وه. ئەم کۆره ی ش ده بی لیژنه ی لیژانی بی ته ره فانی به دوادا بیته بو هه لێژاردنی پیشنیازه په سه نده کان.

بگه رینه وه بو ریچکه ی لیکۆلینه وه کان

• قوت دانی دهنگ

• ئەم دیارده یه له روانگه ی روونه وه سه یری ده کری

ئیمه هه رچه ند نه شتوانین وشه ی ئیستا که ی کوردی بیینه وه بو سه رچاوه ی میژوو بی کۆنی زمانی کوردی تا بزانی له ماوه ی چوار هه زار سا لدا چ گۆرانیکی به سه ردا هاتوه ئەوه نده مان پی ده کری له ری به راورد کردنی وشه ی له هجه جودا کانه وه بزانی کامیان پتر لی سواوه وه یا به ره وه هه له بو ته وه. به نموونه ئەو وشه کوردیه ی که به واتای «دشنام» ی فارسی و «شتم» ی عه ره بییه له هه ندی ناوچه دا «دژنیو» ی بو به کارده هینن. دیاره

ئەم دژنیوہ بۆتە «جنیو» کە وشەییەکی زیندوو و دەستووری شە چونکە سوانی بەسەردا ھاتووہ نە ک شیان. «جنیو» بۆتە «جوین» و جوینیش گۆراوہ بە «جوون». ئەم دوو وشەییە «جوین» و «جوون» ھەردوویان بیژۆک و ریزیپەرن تەنھا بۆ ئاھاوتن دەست دەدەن «دژنیو» و «جنیو» ھەردوویان پەسەند و دەستوورین بەر شیوہی زمانی ئەدەبی دەکەون. ئیمە ئەگەر «دژنیو» و «جنیو» - مان بۆ نەپاراسترابایە نەماندەزانی «جوین» بیژۆکە، بی «جوین» یش بیژۆک بوونی «جوون» مان بۆ دەرنەدەکەوت. ھەر لەم رینگایەوہ دەتوانین وشان بە یەکدی بگرین و راستەر و لە راست نزیکەکان ھەلبژیرین.

جگە لەم بەراورد کردنە دەتوانین لە ریی دەستوورە بەرچاوہکانی سوان و قرتان لە ھەر لەھجەییە کدا ماکە راستینە کە بدۆزینەوہ، وە ک بلیی لەھجەییە ک بە شایەد دەگرین لە خوی.

ھەر وہا دەشی لە ریی دەستوورەکانی فۆنەتیکەوہ بگەین بە حەقیقەتی گەلینک لەو وشانەیی سوان و گۆرانیان بەسەردا ھاتووہ.

ری ھەییە ناوانوہ ئەو زمانانەیی لە کوردییەوہ نزیکن بکەین بە عیارەیی ھەلاواردنی وشەییە ک بەسەر وشەییەکی دیکەیی کوردیدا.

بینگومان رینگەیی دیکەش ھەن بۆ دەستنیشانکردنی وشەیی پەسەند، پتویست نییە لیرەدا بە دوایان بکەوین.

لە نمونەیی بەراورد کردنی لەھجە لەگەل لەھجەدا دەتوانین وشەیی «گی» بە وشەیی «گویی» بگرین. دیارە وشە کە بە لیسوان بۆتە «گی» نە ک بە لی زیاد کردن بۆتە «گویی» چونکە بە عادت وشە لینی دەسوئی مەگەر بە بەلگە ئیسپات بکری کە بەسەریوہ نراوہ. لیرەدا بەلگەیی بەراورد کردن ئیسپاتی لیسوانە کە دەکات چونکە ئەم واوہی وشەیی «گویی» لە شیوہ

ئاخاوتنى كرمانجى سەروو و لە وشەى «گوش»ى فارسىشدا ھەر ھەيە. كە
بىين و وشەى «خى» بەراورد بکەين لە گەل «خوى» دەتوانين قياسە كەى
«گى» و «گوى»ى لى بە كاربەينين، بلىين مادام لەويدا واوہ كە بنىچەيە
دەبى لىرەشدا ئەم واوہ بنىچەيى بى، جگە لەوہى كە لە لەھجەى دىكەى
كوردیدا وشەى «خوا» لە جىگەى «خوى» باوہ و پالىشتى لە رەسەناپەتى
ئەو واوہ دەكات.

لە نمونەى بەشاید گرتنى دەستوورى سوان و لىقرتانى دەنگ لە تاكە
لەھجەدا دەتوانين تىبەردن وەيا سووك دەربەرين وەيا گۆرپنى دەنگى دال لە
لەھجەى سلىمانى بکەين بە عەيارەى ساغ كۆرنەوہى وشە، ھەر وەھاش
گۆرپنى لامى قەلەو بە رىي لاواز لە كۆيە و خوشناوہتى و رەواندز و بالەك و
گەردىياتى و دزەيياتى بکەين بەو عەيارەيە.

لە نمونەى بە دەنگ ھىنانى دەستوورەكانى فۆنەتيك دەتوانين وشەى وەك
دەزگا، دەزگرە، پۆدەر بکەين بە عەيارە. دەزگا و دەزگرە لە دەستگا،
دەستگرەوہ ھاتوون. لە پيشەوہ دەنگەكەى «ت» لە ھەردوو وشەدا قرتاوە،
كە دەزانين قرتانى «ت» لە زۆر باردا دياردەيەكى فۆنەتيكى كوردىيە، كە
تییە كە نەما دەنگى «س»ى كپ بە وەستاوى دەكەويتە پيش دەنگى
«گ»ى ئاوازەدار. بە پىنى خزمایەتى نىوان دەنگەكان ئاوازەدار ھەز لە
ئاوازەدار دەكات كپيش ھەز لە كپ دەكات، بە زۆریش كپ خۆ دەگۆرى بۆ
ئاوازەدار، ئىتر سىنەكە دەبیتە زى.

وشەى پۆدەريش لە ھەمان رىنگەوہ لە «پشتدەر»وہ بە قرتانى تییەكە و
گۆرانى شىنى كپ بە ژيى ئاوازەدار بۆتە «پۆدەر». ئا لىرەدا دەبى بلىم دەنگى
«س» خزمى «ز»ە ھەرچەند لە نووسىنىشدا بەرەو «ش» بردراوہ، دەنگى
«ش»يش خزمى «ژ»ە. رەنگە بەشى ھەرە زۆرى خويتەرى كورد وا بزانی
ئەو پىتانەى لە ئەلفوبىيى عەرەبىدا شكلىان لەپەكدى دەچى لە دەنگىشدا خزم

بن که چی راستییه که ی تهویه که «س، ش، ف، ک، ت» شیوهی کچی دهنگه ئاوازه‌داره کانی «ز، ژ، ف، گ، د» ن. به لام ده بی بلیم خزمایه تی «ت» له گه ل ههردوو دهنگی «ط، د» دا جیی ساغ کردنه وهیه.

به کارهینانی ئهم ته‌رزه ده‌ستوورانه بو دوزینه‌وهی وشه‌ی راست نایی له په‌راویزی شیوه ئاخوتنی ئیستا که ی کوردیمان‌وهه راگویزی بو ئه وه ده‌قه میژویی و کونانه‌ی که له هه‌ندی نووسینی کونینه‌ی زمانه ئیرانیه کاندایا پارێزراوه. ره‌نگه به‌شی زوری ئه وه وشانه‌ی که له زوربه‌ی له‌هجه کاندایا سوانیان به‌سه‌ردا هاتوووه شیوه‌ی دروستیان له له‌هجه‌یکدا مابیت که بشی نارسه‌نایه‌تی وه‌یا نادرستی وه‌یا هه‌له‌یی وشه‌ی له‌هجه کانی دیکه‌ی پی ئیسات بکری. کاتی که هیچ عه‌یاره‌ی ته‌رجیح له له‌هجه کانی ئیستا که ماندا چنگ نه‌که‌وت ده‌شی بگه‌ریینه‌وه بو ئه وه ده‌قه کونانه - ئه‌گه‌ر هه‌بن - جا ئه‌گه‌ر ئیمه ئهم پێوانه‌یه‌مان کرد به عه‌یاره‌ی ته‌رجیح و هه‌لا‌واردن بی ته‌وه‌ی لایه‌نگیری بکه‌ین، به ئاسانی، ده‌توانین ده‌سبژاری وشه‌ی دروست و نادروست له له‌هجه کاندایا بکه‌ین بی ته‌وه‌ی ده‌ست له شیوه‌ی ئاخوتن بده‌ین. ئیمه که هاتین و نووسیمان «ئه‌فه‌ندی، دل، کردن» لی ده‌گه‌رین خه‌لقی سلیمانی بلین «ئه‌فه‌نگی» و کویش بلین «در» بادینیش «کرن».

ئنجبا با بزاین چۆن ده‌توانین ئهم ده‌سبژاره بکه‌ین. به‌لای باوه‌ری منه‌وه کاره که به‌نده به دوو مه‌رجی سه‌ره‌تاییه‌وه: یه‌که‌میان، ده‌سبژاره که خۆی. دووه‌میان سه‌پاندنی وشه ده‌سبژاره‌کان به‌سه‌ر زمانی ئه‌ده‌بیماندا.

له‌رووی ده‌سبژاره‌که‌وه، پێویسته لیژنه‌یه‌کی لیژانی نیگافه‌روانی دلسۆزی بیلایه‌ن کاره که بگه‌ریته ته‌ستۆی خۆیه‌وه و له ماوه‌یه‌کدا چی به راست ده‌زانن ئه‌وه په‌سه‌ند بکات و له شیوه‌ی پێشنیازدا بلاوی بکاته‌وه بو ته‌وه‌ی ئه‌گه‌ر که‌س ره‌خنه و تیبینی و نارزه‌ایی هه‌بوو له ماوه‌یه‌کی دیار کراودا به لیژنه‌که‌ی رابگه‌یه‌نیته‌وه وه‌یا له لای خۆیه‌وه له هه‌مان ماوه‌دا بلاوی بکاته‌وه تاکوو له

راڊه‌ی ئیمکاندا چی هه‌ره په‌سه‌نده ئه‌ویان بیته وشه‌ی ئه‌ده‌بی قه‌راردا‌ده. واشده‌زانم سه‌رله‌به‌ری کاره‌که له‌ ماوه‌ی شه‌ش مانگدا به‌ ئه‌نجام ده‌گات.

له‌ رووی به‌کاره‌ینانی وشه‌ ده‌سه‌یژار کراوه‌کانه‌وه‌ بیویسته‌ دوا بریار و په‌سه‌ند کردنی لیژنه‌که بیته‌ ده‌ستوور و هه‌رچی ده‌زگای نووسین و بلا‌و‌کردنه‌وه‌ و چاپه‌مه‌نی هه‌یه‌ پیره‌وی بکات. بیگومان سه‌لماندنی گشتی له‌ خووه‌ په‌یدا نابی. به‌ داخه‌وه‌ به‌ درێژایی رۆژگار یه‌ک هۆی ته‌فره‌قه‌ چوار هۆی یه‌ کبوونی به‌زاندوه، ته‌نانه‌ت له‌ زه‌مه‌ینه‌ی «فقه» و قانونیشدا ئه‌وه‌ی پێی ده‌لین «مانع» به‌هێزتره‌ له‌ «مقتضی». جا ئه‌گه‌ر ده‌سه‌لاتی ره‌سمی پشتگیری له‌ لیژنه‌ و بریاره‌کانی نه‌کات ته‌نها ئه‌وانه‌ به‌ دوایدا دین که له‌گه‌لیدا هاو‌باوه‌رن، ئه‌وساش نووسینی ئه‌ده‌بی کوردی ئه‌وه‌ره‌مه‌یه‌ ده‌بی که هه‌یه. هه‌له‌بت ئه‌وه‌ لیژنه‌یه‌ که پینک بیت له‌ جغزی ده‌سته‌ی کوردی کۆری عێراق پیک دیت، ده‌سه‌لاته‌که‌ش هی ده‌سته‌ی کوردی و کۆری عێراقی ده‌بیت. سه‌پاندن و به‌سه‌ردا برینیش له‌م کاره‌دا نابیته‌ دیکتاتۆرایه‌تی چونکه هه‌موو یاسا و ده‌ستووریکي ئه‌م جیهانه‌ له‌لایه‌ن که‌سانی ده‌سه‌لات پیدراوه‌وه‌ قه‌راردا‌ده ده‌کرین و ده‌سه‌لاتی ره‌سمیش به‌سه‌ر هه‌موانیدا ده‌برێ. له‌ بانگه‌وازه‌که‌دا که ئیشاره‌ت بو‌ تیبیر نه‌کردنی بریار و پێشنیازه‌کانی کۆری زانیاری کورد ده‌کات ئه‌م لایه‌نه‌ی بوون و نه‌بوونی ده‌سه‌لاتی له‌بیر چووه، فه‌رامۆشیشی کردوه‌ که پێشنیاز و ریتووس و بریاری هه‌یج که‌س و هه‌یج لایه‌نیک نه‌یتوانیوه‌ خۆی به‌سه‌پینی نه‌ک هه‌ر هی کۆر ئه‌گه‌ر نا بانگه‌وازه‌که‌ چ لزومی هه‌بوو؟ ئه‌م کۆبوونه‌وه‌یه‌ بۆچی؟

ئنجا که ئه‌مه‌ پێشنیازی من بی به‌ زاهیر چی لێره‌دا ده‌یلیم له‌ باره‌ی قوت دان و سوان و گۆرانی ده‌نگ وه‌یا سه‌رله‌به‌ری کیشه‌ی ریتووسی کوردیه‌وه‌ ده‌بیته‌ کاریکی بیلزوم به‌لام راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌نده‌ بو‌ نووسینه‌که‌ی من ده‌میتیته‌وه‌ که له‌ دوا‌رۆژدا لیژنه‌که‌ سه‌یری بکات و به‌ تیبینی و ره‌خنه‌ی دا‌بنی.

فه‌رمانی زیندوو کردنه‌وه و نه‌کردنه‌وه‌ی دهنگی قرتاو به‌وه‌دا سووک و ئاسان ده‌بی که هه‌موومان سه‌لماندومانه شیوه ئاخاوتنی سلیمانی بنه‌مای نووسینی ئه‌ده‌بیمان بێت چونکه ئه‌م سه‌لماندنه ئه‌رکی ساغ کردنه‌وه‌ی سوان و قرتانی له‌هجه‌کانی دیکه به‌لاوه‌ ده‌نی و ته‌نها ره‌وره‌وی ئه‌و سوانه ده‌بی که له‌ راویژر و ده‌مودوی ئاخۆه‌ری سلیمانیدا په‌یدا بووه. ئیمه که به‌راوردی وشه‌ی ئاخاوتنی سلیمانی له‌ گه‌ل وشه‌ی شیوه‌یه‌کی دیکه‌ی کوردیدا بکه‌ین له‌و حاله‌دا ده‌بی که وشه‌که‌ی دیکه په‌سه‌ندتر وه‌یا ره‌سه‌تر وه‌یا راستر بێ نه‌ک له‌ رووی ئه‌و قرتان و سوانه‌ی که به‌سه‌ریدا هاتوووه. من نایه‌م «ئه‌ه‌بیم» ی خۆشناوتی بیه‌مه‌وه سه‌ر «ئه‌ه‌بیزم» و قرتانی دهنگی «ز» ی تیدا ده‌رخه‌م چونکه به‌ته‌ما نیم شیوه ئاخاوتنی خۆشناو بکه‌مه بنه‌مای نووسینی ئه‌ده‌بیمان هه‌روه‌ها له‌به‌ر هه‌مان بنۆس «ئۆللاهی» مه‌نگورانی‌ش نابه‌مه‌وه سه‌ر «وه‌للاهی». له‌مه‌ش زیاتر ده‌سپاریزی ده‌که‌م که نایه‌م لیک بده‌مه‌وه ئایا «ئاوزه‌نگیان» ده‌دا له «ئاوی زینده‌گی» یا «ئاوی زینده‌گانی» یه‌وه هاتوووه چونکه ده‌بی شیوه‌ی ئه‌م وشه‌یه به‌ پیتی به‌کاره‌یتانی سلیمانی بخه‌رتیه نووسینی ئه‌ده‌بیمان‌وه، مه‌گه‌ر ئاشکرا بێ که وشه‌که‌ی سلیمانی شیواوتر و لێ قرتاوتر و به‌ره‌و هه‌له‌تر بێ له‌ وشه‌ی هاوتای خۆی له‌ له‌هجه‌یه‌کی دیکه‌دا. ئیمه که ته‌نها له‌ حاله‌تی هه‌بوونی وشه وه‌یا ته‌عبیری په‌سه‌ندتر له‌ هی سلیمانی هانا بیه‌نه به‌ر له‌هجه‌یه‌کی دیکه‌ی کوردی ده‌ست لێدانێکی ره‌وامان کردوووه. به‌ولای ره‌واوه پێویستیشه، به‌ولای پێویسته‌وه کاری ده‌ستخاوتنی و دلسۆزییه بو‌ زمانی کوردی، ئنجا په‌راویزی ده‌ست لێدانه‌که‌ش تا بلایی ته‌سکه له‌ چاو جغزه به‌رفه‌رهبانه‌که‌ی سه‌ره‌له‌به‌ری شیوه‌ی ئاخاوتنی سلیمانی، خۆ ئه‌گه‌ر وه‌ها نه‌لین و نه‌یسه‌لمینین دیسان له‌ سه‌ره‌تاوه لزوم به‌م ته‌رزه کۆره نامینی. به‌ نموونه ده‌لیم که فره‌نسییه‌کان هه‌له‌یه‌کیان له‌ له‌هجه‌ی پارسدا دۆزیه‌وه وا چاکه پارسییه‌کان واز له‌ هه‌له‌که به‌هین نه‌ک هه‌موو میلیله‌تی فره‌نسه و ده‌یان ملیۆن ئاخۆه‌ری فره‌نسه‌یی فیری ئه‌و هه‌له‌یه بکه‌رین.

ئەوہی لە لەھجەہی سلیمانیدا بۆتە دەقینکی زیدە بەرچاوی ئاخاوتن ماملەت کردنە لە گەل ھەندێ دەنگ کہ لە پیش ھەموویانەوہ دەنگی «د» دیت بە دوا ئەویشدا «ت»، ئنجا دراوسی بوونی دەنگی «ن، گ» و «ن، د». ھەرۆک میسرپیہ کان قاف و جیم دەگۆرن بە ھەمزە و گاف، وەہا پارسیہ کان دەنگی رێ دەگۆرن بە غەین ھەرۆھاش سلیمانیتە تی بە زۆری دەنگی دال تی دەبەن وەہا کلۆری دەکەن، تا رادەہیک ئەو ماملەتە لە گەل دەنگی «ت» شدا دەکەن.

لە لایەن دیاردەہی کلۆر کردنەوہ وەک کہ دەلی «ئەحمەد ئەمەت بۆچی کرد» ناشی ھیچ گرفت و دەمەتەقە پەیدا بیی چونکہ نووسەری سلیمانیش پیتی دەنگەکان دەنوسیت بەلام لە خویتدەوہدا کلۆریان دەکات. دەمیتتەوہ بگوتری ئایا دەشی داوا لە ھەموو کورد بکری ئەو دال و تییە کلۆر بکات؟ بیگومان تە کلیفی وەہا جیی بیستن نییە چ جایی سەلماندن، نەک ھەر لەبەر ئەوہی کہ گۆرین وەہا تیبردنی دەنگەکان کۆشەشیک بەرەو ھەلەہی، بەلکوو لەبەر ھۆبەکی گرنگی دیکە قسەبرەوہ، ئاخوہری دەرەوہی سلیمانی ناتوانی دەنگەکان بە کلۆر کراوی دەربریٹ چونکہ زۆر زەحمەتە بۆ ئەوہی زمانی بەو کلۆر کردنە نەپزایی وەہا ماوہیہکی درێژ لە سلیمانی راینەبواردی فیری بیت وەہا بزانی کہی و لە کوئی کلۆریان بکات.

لە لایەن قرتاندنی دەنگەکان و گۆرینیانەوہ، لە خۆم دەپرسم ئایا دەبی وشەہی وەک «بەغداد، قەرەداغ، گویدرێژ، دیت» چۆن بنووسری؟ ئایا وەک دەربرینی خەلقی سلیمانی بنووسری «بەغا، قەراخ، گویرێژ، تەت»؟ یاخود وەک کہ زوربەہی ھەرە ھەرە زۆری ئاخوہری کورد نزیک لە حەقیقەت دەریندەبرئی؟ وشەہی «مطبیح»ی عەرەبی بنووسری «موبەق» وەہا «مەتبەخ»؟ وا بزانی وەک بەدیہیہ ئاشکرایە کہ دەبی وشەکان بەو شکلە بنووسرین کہ لە راستی نزیکترن و لە فەرھەنگدا تۆمار دەکرین. زۆریہنی کورد دەلین «بەغدا» کہ نزیکترە لە «بەغداد» ھەرۆھاش «قەرەداغ»

وشه دروسته که یه نه «قهراغ». له باره ی وشه ی وه ک «گویریز» وه، ئه گهر
 بمانه وی ئه م وشه یه بی دال بنووسری ده بی بگه رینه وه سه ر فه ره ننگ و
 هه موو ئه و وشانه ی که دالی «دریز» یان پاراستوو داله که یان لی بقرتینین
 هه ر بۆ خاتری «گویریز» به راست بگه ری، ئنجا هه موو ئاخپوهری کوردیش
 که ده لی «گویدریز» بگه رینه وه له نووسینی وشه راسته که. وشه ی «یه ت»
 که ئاینده وه یا ئیستا که ی «هات» هه بوو به و شیوه ی سلیمانیش «ئه هی ت،
 ئه یه ت» بی. وشه ی «موبه ق» که به سوان و به گوړان «ت» هه کی بووه به
 «و» ری خوش ده کات بۆ سه پاندنی «دهس» له جیگه ی «دهست» و
 سه پاندنی «حه وه زار» له جیگه ی «حه ف ت وه یا حه وت هه زار».

به هه مه حال ریدان به په سه ند کردنی قرتان و شیوه گوړان له و وشانه دا که
 زوربه ی ئاخپوهری کورد قرتان و گوړانیان تیدا نه کردوه ده بیته هوی دوو
 شیواندی زیده گه وره. یه که میان، شیوانی زمانه که دوه میشیان شیوانی
 ئاخپوهری کورد که هه ر خوی ده بیته وه نووسه ر. له وه هه ر بگه ری که بیگانه
 سه ره ده ری له و قرتان و گوړانه ناکا. ئه م ته رزه قرتان و گوړانه که به سه ر
 زمانی ئه ده بیماندا سه پا دوو ئه رکی نو یزاد ده خاته سه ر شانی ئاخپوهر و
 نووسه ر و خو پته ری بادینی، جار یکیان که دیت بۆ به رژه وه ندی زمانی
 یه کگرتوو واز له نووسینی هه موو له هجه ی خوی ده هی تیت، جاری دیکه شیان
 که ناچار ده بی له بهر خاتری سوان و گوړانی ناوچه یی واز له راسته
 زمانه که ی زوربه ی ئاخپوهری کورد به ی تیت.

کورته ی باوه ری من که پتر له وه ی خوی خوش بوئ به رژه وه ندی زمانی
 یه کگرتوو زمانی خوش ده وی ئه وه یه سوان و قرتان و گوړان له و وشانه دا
 ده سه لمیندری که زوربه ی ئاخپوهری کوردی له سه ری رۆیشتبیت.

هەر له ناو توێژی باسی قرتانی دهنگدا رووبه رووی جوړیک قرتان دهبن که له ریزمانهوه بهره و ریتووس دیتهوه تهویش قرتانی «ب» ی ریزه ی فرمانی فیعله له هندی حالت و هندی فیعلدا.

وهک دهزاین ریزه ی فرمان لهو فیعلانهدا که پیشگریان پیوهیه وهیا بوونهته فیعلی لیکدراو دهشی نیشانه ی «ب» ی فرمانیان بروات و دهشی بشمینیتهوه وهک، ههلبیره - ههلبیره - ههلبیره - ههلبیره، تیکۆشه - تیکۆشه، سهربیره - سهربیره، به ئاگرکه - به ئاگرکه، هتد.

وابزانم لیرهدا قسهمان له کویر کردنهوهی ئەم دستوره چهسپاوهی هیلان و نه هیلانی نیشانه که نییه چونکه قرتانه که دستورییه نهک بیژوک، قسهمان له چۆنیهتی نووسینی وشه کانه له ههردوو حالتهدا... لیره به پیشهوه له نیوان باسی پیشگردا که هاتمه سهر باسی نیشانه کانی فرمان و نهی و نهفی و مضارعه قسم له قرتان و نه قرتانی ئەم نیشانهیهی ئەمره کرد و ئیستا ناگه ریمهوه سهری، ئەم پیدا هاتنهوهش داخوایی سهره باسی قوت دانی دهنگ بوو که له بانگهوازه کهدا نووسراوه. بهلام ئەوهنده دهمینیتهوه که بریار بو قرتاندن و نه قرتاندنی نیشانه که له هندی بار و حالتهی فیعلی لیکدراودا بدری وهک که دهگوترئ، سهربیره، دهغله که رۆکه، قوره که مالنچ ده، پیاوی چا به لیرهدا «چاک» یش لینی قرتا... هتد. به رای من نه نه زهر ههیه له به جیهیشتنی مهسهله که بو دلخوایی نووسهر و ئاخپوهر نه سوودیش ههیه له سهپاندنی ژياندهوهی ئەو نیشانهیه چونکه مادهم قرتاندنه که شکلی دستووری وهرگرتوه زهره له ههچ سهروبهریکی ریزمان و نووسینی ئەدهبی نادات بو نمونه، ده توانی بلیت «لاکهوه - سهکهوه - پیشکهوه - دوورکهوه - نیزیکهکهوه» بهلام ناتوانیت بلیت «دهرگا که وه...» فهرق کردنی شیان و نه شیانی قرتاندنیش لهو شویتانهدا کاری سهلیقهیه تهوهی له خۆیشی رانهبینی قرتاندنه که له جیی دروستدا بکات با خۆی له دوودلی رزگار کات و نیشانه که به کاربهینن...

رېژه يه کي دیکه ی فعلل هه یه دهنگیکي «ب» ی تیدا دهقرتی به روالهت ههر دهلئی نیشانه که ی ئه مره بهلام هه و نییه و شتیکی دیکه یه، له گه لیک ناوچه ی کورد زماندا له جیاتی بمکردبایه، بچوو بامایه... دهلین بمکردایه، بچوو مایه - ئه «ب» هه لیره دا شکلکیکی فیعلی «بوون» ه، ههرچی «ب» ی سه ره تای فیعله که یه ئه ویان نیشانه ی ئه مره (له راستیدا لیره نیشانه ی خوژی وهیا مهرج و شتی ئه و توویییه و له گه ل ئه مردا له وه دا کو ده بنه وه که هه موویان فیعلی ئینشائین...) هه لبهت ئه م قرتانه ش هی دهست لیدان نییه و خه لقی لی منعه ناکری.

ئه و فیعلانه ی که به دهنگی «ه» دهست پی ده که ن سه ره رای «ب» ی نیشانه ی ئه مره هییه که شیان دهقرتی وه ک که ده گوتری «هه لینه، هه لاویژه، تی وه رینه، هه لی...» له جیاتی «هه لبهینه، هه لبه او یژه، تی وه رهینه، هه لبهی...» به شیک له و فیعلانه ی که به هه مزه دهست پی ده که ن وا ده بی هه مزه که یان دهقرتی وه ک «داخیوم، بنگیوه...» له جیاتی «ده ئاخیوم، بئه نگیوه...» له باره ی وشه ی «بنگیوه» وه له شیخ عه لی تاله بانی ده گیر نه وه که له پیریدا گوتویه تی «کاتی خو ی که ماموستای سوخته خانه له حینچه کردندا ده یگوت «بی ژیر بی بنگیوه سینی...» عه لی کویر بی نه مده زانی مه به سستی وه ستاندنی سینه که یه». له مه وه دیاره که تیبردنی ئه و هه مزه یه له کو نه وه و به به رینایی کوردستان باو بووه.

رای من له باره ی ئه م جوړه سوان و قرتانه ئه وه یه که ههروه ک له عه ره پیدا «یستطیع» و «بصطیع» ره وان، له کوردیشدا به مهرجی نه شیوانی ریزی دهنگی وشه کان شیوه ی سوا و نه سواوی وشه یه ک که له زوربه ی له هجه کاندباو پی ههر ره وایه به لام دیاره نه سواوه که ی په سه ندرته.

وشه هه یه دهقی کوئی ماوه به لام سواوه کانی پتر له کاردان وه ک وشه ی «خاتوون» که تنها بو ناوی کوک و له شیوه ی ئاوه لئاودا به کاردیت وه ک

ئهوهی یه کیک ناوی «خاتوون» بی وهیا بگوتری «کیژیکی خاتوونه» لهوه بهولاوله سی جارن کورت کراوه تهوه بوته «خاتوو، خات، خا» پتریش له ئهسله که مه بهست راده گه یهنن، ته نانهت جاریکیان له ئه دیبیکي کوردم بیست گوتی گویم لی بوو بانگ کرا «خافاتم» ده رحال بیرم بو ئه وه چوو که ئه م «خا» یه ده شی بیته نیشانه ی مینه له و وشانه دا که پیوستیان به جودا کردنه وهی نیر له می هه یه وه ک «خادکتور، خاوه ستا، خاسه رتاش...». له م وشه یه دا ژباندنه وهی «خاتوون» له جیاتی له قه بی «خاتوو» سوودی نییه چونکه ئیستا که هه ردوو وشه خزمه تی ئاخوتن ده کهن و هه ریه که یان له مه ودای خویدا. «خات» و «خا» ش له شوینی تاییه تیدا هه ر هوان چونکه به فره وانی له کاردان و ریزی ده نگه کانیشیان نه شیواوه، ئه گه ر «خات» بوبایه «تاخ» بیژوک ده بوو.

له به ره ی فیعلدا ریزه هه ن له له هجه یه که وه بو له هجه یه ک جوداوازی تیدا پهیدا بووه وه ک، گوتبیتم - گوتبیم، ده رویت - ده روئی، کرده تی - کردیه تی - کردیتی، دیتومه - دیتۆتم، نووستومه - نووستۆتم، ده چیتن - ده چیت - ده چی. به لای منه وه تا ئه و رۆژه ی بریار له سه ر یاساغ کردنی ئه م مامله ت جوداییه ده درئ هه موویان ره وان به لام وا چاکه چی له له هجه ی سلیمانیدا باوه ئه ویان به کار بیت هه رچه ند له ویشدا مامله ت جودایی هه یه. به لام ده توانم بلیم له نیوان دوو ریزه ی «کردبام، بمکردایه» دا پیوسته «کردبام» ریزه ی ئیحتیمالی بیت وه ک «ئه گه ر کردبام پیمه وه دیار ده بوو» بمکردایه ش بو خوژی خواستن بی وه ک «کاشکی بمکردایه، بمکردایه».

باسی قرتان و سوان ده مانهاویته سه ر لیکۆلینه وه له باسی به سه ره وه نان و لی زیاد کردن، لیره شدا کارمان هه ر به و لیزیا دکردنه هه یه که له شیوه ئاخوتنی سلیمانیدا ده کری چونکه هه ر خو ی بنه مای زمانی ئه ده بیمانه و که س گوی ناداته ئه و ناوچانه ی له بری «به لام» ده لین «...به رانه کینی».

ئاخپورى سلىمانى له هەندى شویتى ئاڭاوتندا زياديه ك دهخاته كوتايى وشهوه وهك زيادىي «وانى» به دوا كار و دهستى ناودا. من بهش به حالى خوم تا ئىستا له كهسم نه بىستوهه و نه شمخويندوتوهه له بنهچهك و سهراچاوهى ئەم زياديهى كوليبىتهوه. ئەوهندى نووسىنى كۆنى سەر به زمانه ئيرانيه كانىشم هاتبىته بهراچاوه نهمدىتوه شتىكى وهك «وانى» باو بوويت، وهك بشزانم تهنها له سلىمانى و شویتى لهوهوه نزيك به كاردىت، رهنگه راستيش بن بگوترى فرق به كهه بوونهوهى دهكرى نهك به زياد بوونى به تايهتى له نووسيندا.

هههچەند له زور حال و بارى تايهتيدا ههز له بىستى ئەم «وانى» به دهكهه، وهك كه گويم لى دهبوو له چيروكه تهمسيليه كانى رهفيق چالاک به جورى رهزا سوک له دههه ئاكتوره كان دههاته دهروهه، ديسانهوه به بارگرانيه كى بيلزومى دهبنم بهسەر نووسىنى ئەدهيمانهوه. جگه لهو گراني و بيلزوميه دهشبيته ئەزمونىكى ئەبهدى بو دانىشتوى دهروهه سلىمانى كه ههتاها تايى زماناسيى خوى تيدا تاقى بکاتهوه لهوانه يشه دواى مهشق و خوراهينان ئنجا بلئ «چهند خوشه بههارهوانى، دهچم بو كرپنى ميوهوانى...».

زياديه كى ديكه ئەو «ر» له لاوازيه دهچيته كوتايى ريژه ئەمرى وهك «بچورهوه، بممهروهه». ئەوهى سهرنج راده كيشى نههاتنى «ر» هكهيه له كوتايى غهبرى ئەم ريژهه دا هههچەند پاشگره كەشى پيوهبي دهگوترى «چۆوه، ئەچيتهوه، ئەمماتهوه، ئەبخويندهوه...» فيعلى وهك «بممهري»، «مهخه ره هاوييهى ههولى فيراق» يش ههه لهه بابتهيه، وهك دهبنين نههيش وهك ئەمر وايه...

ئەم زياديهش سهراچاوهى روونى نيهه و ههه له سلىمانيش باوه. بيگومان ئەميش وهك «وانى» ههقى بهسەر نووسىنى ئەدههه يه كگرتوهوه نيهه و ناشى بهسەر ههموو كورددا بهههه. ناوانوه له لهههجهى ديكهشدا زيادىي بو

هەندئ وشە دیت وەک کە لە نێوان بەشیک لە عەشیرەتەکاندا وشەى «دەگیرئ» دەبیتە «دەگیرەئ»... عومەر دەبیتە «عومبەر»، «کەسسارە» دەبیتە «کەستارە». بەلئى دەزانم ئەم زیادییانە دەستووربان نییە وەک «ر»ە لاوازە کە دەستوورى هەبوو بەلام بە هەمەحال ئەوانیش زیادین و رەنگ بوو ئەگەر لە سلیمانی باو بوونایە خۆیان بۆ ناو شیۆه نووسینی ئەدەبى نامزەد بکردایە وەک کە فیعلی «یەت» لە برى «دیت» وەیا «یەکیکی کە - لە برى یەکیکی دیکە» بە راشکاوی دەنوسریت.

لە لایەنى بوونی دەستووریش لە هینانی ئەو «ر»ەدا زوربەى هەرە زۆرى کوردیش کە بە کارى ناهین لەسەر دەستووریکى گشتى دەرۆن کە نەک تەنھا لەو ریزەیه بگرە لە هیچ ریزەیه کدا زیادى ئەوتۆیى ناهینە ناو ئاخواتنەوه، خۆ ئەگەر بە ریکەوت لێرە و لەوى زیادیه کیش هەبى کەس گوئى ناداتی رەنگە هەر نەشى بیسن وەک کە لە دەشتى کۆیى دانیشتوى چەند دێیه ک لە جياتى مانگەشەو دەلین «مانگاشەو» هەر وەها دەلین «دوانان» و «سپیانان» لە جياتى «دوان» و «سپیان». وشەى گەمەش دوو جار کۆ دەکەن و دەلین گەمانان. هەر ئەوانیش ریزەى فیعلی تێپەر لە هەندئ شیۆهیدا دەدەنە فیعلی تینەپەر وەک کە دین دەلین «نووستۆم، چۆتم، و هاتۆتمەوه...». لە بەرى سلیمانى لە برى ئەمانە دەلین چووم، هاتووم، کە فیعلە کەش تێپەر بوو دەلین «کردوومه - کردوتم». گویم لى بووه گوتراوه ئەم «ر»ە لەم شویتەدا هاتوو تاکوو بزویتى بەرابى پاشگری «وه» پاریزى کە لەو ریزەیهدا بە دوا بزویتدا دیت. دیارە بزویتیش بە بزویتنەوه نالکئ. لە وەرەمى ئەم بەلگەیهدا دەلیم:

1) دەزانین نیشانهى پیناسینیش بە خۆى و بزویتنەکەى پینشیهوه وا دەبى دەکەویتە دواى بزویتى ئەلفهوه کەچى ئاخپوهرى سلیمانى بزویتنەکەى پیناسین تیندەبات و نە «ر»ى لاواز و نە هیچ دەنگیکى دیکەش ناهینئ بۆ پاراستنى ئەو بزویتنە بە نمونە دەلئ «براکە،

چراکه» که چی له گه لیک شویتنی دیکه دا «ی» ی پنهندی دیتن و بزویتنی نیشانه که ی پی ده پاریزن و ده لین «برایه که، چرایه که».

(2) له سلیمانیش به زوری که ریژه ی رابردوی به رده وام ده هین و پاشگری «هوه» ی دده نی بزویتنی به رای پاشگره که تیده به ن وه ک که ده لین «ئه چۆوه، ئه بۆوه - له جیاتی ئه بوه وه، ئه چوه وه...» که چی به دوا ئه لفا بزویتنه که ده پاریزن وه ک که ده لین «گه رایه وه، بووژایه وه» له جیاتی «گه راوه، بووژاوه».

(3) هه ره له سلیمانی ده لین «ئه م په نجه ره یه، ئه و پیشه یه» به لام که وشه کان کوکران بزویتنه که ی دوا ی ناوه کان تیده به ن و ده لین «ئه م په نجه رانه، ئه و پیشانه» له بری «ئه م په نجه ره یانه...».

(4) له سلیمانی و غه بری سلیمانیش وشه که کوکرا بزویتنی «ه» فه تده ی کو تایی وشه که تیده چیت وه ک «په نجه ران، شه دان...».

کورتی قسه ئه مه یه که پاراستنی بزوین نایته هه نجه تی هینانی ئه و «ر» ه لاوازه، پاراستنی بزویتنه که ش وه نیه له هه موو حالاندا به ر ده ستووریکه گشتی بکه وئ، ئنجا له هیچ نموونه یه کدا نادیتری بزویتنه که وه یا بزوین به گشتی به هینانی «ر» بیاریزی، ئه وه ی وه ک «نون الوقایه» بزوین ده پاریزی له کوردیدا دهنگی «ی» ه. که واته ده بی له جیاتی «بلیره وه وانئ» بنووسین «بلیوه» خو ئه گه ر ئه مه ش نه سه لمیندرئ نابئ «بلیوه» کویر بکریتته وه چونکه ئه میان راره وی ده ستووری و زۆرینه ی ئاخیه ره.

گیروگرتی ژماره کان له 11 تا 19

لیره‌دا گیروگرفت که له دوو روهوه هه‌لدهستی

• یه کهم لهو «ن» هی که له زاری سلیمانیدا ده‌که‌ویته ناو
ژماره‌کانی 11، 12، 13، 16.

• دووهم له قرتانی دالی «یازده، دوازده، سێزده، یازده، شازده»
ئه‌ویش ههر له زاری سلیمانی.

به دوا ئه‌و گرفتانه‌دا بادانه‌وه‌یه‌کیش بۆ ژماره 7 پیویسته.

له باره‌ی رووی یه‌که‌مه‌وه که نوونی ژماره‌کانی 11، 12، 13، 16 یه،
روونکردنه‌وه‌ی ئه‌م گرفته به‌م جوّره ده‌بی

سه‌رنج بگرین ده‌بینین له ژماره‌کانی 14، 17، 18، 19 گرفتی ئه‌و نوونه له
له‌هجه‌ی سلیمانیشدا په‌یدا نییه چونکه له هیچیاندا نوون نییه. ژماره‌ی 14
له‌وه‌دا پرسیار په‌یدا ده‌کا ئایا به‌ ئه‌سل «چار و چوارده» یاخود «چار و
چارده» یه؟ به‌لای منه‌وه «چار» راستتره چونکه واوه‌که له زمانی دیکه‌شدا
ده‌رده‌که‌وئ وه‌ک Four ی ئینگلیزی، ته‌نانه‌ت که دین بۆ «چاره‌گ»
وشه‌ی Quarter به‌کارده‌هینن له‌ویشدا واوه‌که پارێزراوه. له فارسیدا وشه‌ی
«چه‌ار» به‌لای «چار» دا ده‌چیتته‌وه چونکه ئه‌و ده‌نگه‌ی «ه» به‌ره‌و قرتان
نزیکتره تا ئه‌وه‌ی بیته «و» به‌لام زۆرینه‌ی زمانه ئه‌وروپییه‌کان که واوه‌که
ده‌پاریژن وشه‌که به‌لای «چار» دا ده‌به‌نه‌وه وشه‌ی «چاره‌گ» که واوه‌که‌ی
دوژاندوه و کافه‌که‌شی کردوه به‌گاف نه‌یتوانیوه وشه‌ی «چاره‌یه‌ک»
بکوژیت. بۆیه ده‌توانین ب‌لین «چاره‌گ» سوان و گوڕانی به‌سه‌ردا هاتووه
نه‌ک ره‌سه‌نه.

له ژماره‌کانی 14، 17، 18، 19 دا گرفتی په‌رینی «د» ه‌که‌ش په‌یدا نییه
چونکه ئاخێوه‌ری کورد به‌ تیکراییی ده‌یلێت ته‌نانه‌ت که دانیشتووی سلیمانی

دهلئ «حه فقهه» داله كهى سه لماندوه به لام له شئوهى گوشينى فئيه كه
دهريريوه. له نوونه كهى 15 ى شئوهى سلئمانئش گرفت نئيه چونكه به
ئهسل وشهى پئنج نوونى تئدايه.

گرفت له ژماره كانى 11، 12، 13، 16 دا ههيه و له په راندنى «د» كهى
ژماره 15 ش به پئى ئاخوتنى سلئمانئ.

له له هجه ئاخوتنى سلئمانئدا ده گوتريئ «بانزه، دوانزه، سئانزه، شانزه»
له مه شدا دوو جار ان ماملئت جوداىي كردوه له چاو چوارده و هه ژده دا،
جارئيكيان كه هاتووه دالى ژماره ى 10 په راندوه به پئى ده ستوره
گشتئيه كهى قوت دانى دهنگى دال. جارئيكئشان كه له لاه نوونئكى هئتاوه
بوئ ناواخنى وشه ى ژماره كان. وا ده زانم له و وشانه دا په راندنى داله كه يه كسه ر
بوئه رئ خوئشكه ره وه بوئ هئنانى ئه و نوونه به پارسهنگى تئكچوونى زهنگ و
له نگره ى وشه كان. تو كه ئه و دالانه ت سواند و گوتت «يازه، دوازه، سئازه،
شازه» هه ست به ناله بارئيه كئ فؤنه تئكى ده كه يت و پئت خوئشه له و ناله بارئيه
دهرچئت. له نئوان هه موو دهنگه كانى كوردئشدا ته نها دهنگى نوون له و
شوئته دا ده بئته پارسهنگئكى رؤح سووك. ئه م راستئيه ش به سه لئقه و به
ئه زمون درده كه وئ. تو سه ى رئ ئه و له هجانه ى كه دالى ژماره كان
ده هئلئنه وه دئن نوونى 15 وه ها سووك درده برن له قرتانى نئيك ده خه نه وه
و ده لئن «پازده» هه ر چونكه هاتنى نوون له و شوئته دا به ديار داله كه وه
قورس درده چئت. له مه وه درده كه وئ، لادانى ئاخئوه رى سلئمانئ له وشه
دروست و ره سه نه كانئ «يازده، دوازه، سئزده، شازده» له بهر په راندنى
داله كه ناچارئيه كئ فؤنه تئكى بووه. به لگه ش له مه دا ئه مانه ن

1- وشه كان به ئهسل دالئان تئدايه.

2- له هیچ کهرتیکی ئەو وشانەدا - جگە له پانزده- به ئەسل دەنگی نوون نییه.

3- بهشی هه‌ره زۆری کورد نه داله که ده‌ق‌رتین و نه نوونیش به زیاده‌وه ده‌هین.

ژماره‌ی 15 ده‌شی به پێی ئەسل‌ی که‌رت‌ه‌کانی بنووس‌ری پانزده، هه‌روه‌ها ده‌شی به پێی ده‌ستووری ره‌سه‌ن و دروستی سوانی ده‌نگ «پازده» ی.

ژماره‌ی 17 که به‌شی هه‌ره زۆری ئاخپوه‌ری سلیمانی «حه‌فقه» ی ده‌رده‌برن ده‌بی «حه‌فده» بنووس‌ری و چ ریگه‌ی دیکه‌ی له پیندا نییه. ئەسل‌ی وشه‌که «حه‌فت‌ده» بووه. له پيشه‌وه ده‌نگی «ت» تپیدا سواوه، ئنجا به پێی داخواری ده‌نگسازی ده‌نگی کپی «ف» له دراوسپه‌تی «د» ی ئاوازه‌داردا بوته «ف» ی ئاوازه‌دار و وشه‌که بوته «حه‌فده».

ده‌چمه‌وه بو لای ژماره 7 که به‌شینی ئاخپوه‌ری کورد «حه‌وت» و به‌شیکیشی «حه‌فت» ی ده‌رده‌برئ. ساغ کردنه‌وه‌ی کیشه‌که به چاک‌ی له به‌سه‌ر کردنه‌وه‌ی «حه‌فده» و «حه‌فتا» دا هه‌لدینج‌ری چونکه ئه‌وانه‌ی ده‌سلین «حه‌وت» له‌و دوو ژماره‌یه‌دا ده‌گه‌رپه‌وه بو بنیچه‌ی وشه‌که که «حه‌فت» ه. ئە‌گه‌ر گوترا‌با «حه‌وت، هه‌وده، هه‌وتا» رپی تی ده‌چوو ده‌مه‌ته‌قه له‌سه‌ر پرسیاره‌که هه‌لستی و گوی نه‌ده‌ینه «هفت» ی فارسی و seven ی ئینگلیزی و spet ی لاتینی که هه‌موویان به‌لای ده‌نگی «ف» دا دپه‌وه نه‌ک «و».

که‌واته ژماره‌کان له نووسینی ئە‌ده‌بیدا ده‌بی به‌م شیوه‌یه بنووس‌رین: چوار، هه‌فت، یازده، دوازه، سێزده، چوارده، پانزده یاخود پازده، شازده، هه‌فده، هه‌زده، نۆزده... هه‌فتا، هه‌فصه‌د، هه‌فت هه‌زار... هه‌فت ملیار...

به‌شی 4: گیروگرتی نووسینی کردار له‌گه‌ل راناو له پرووی پینکه‌وه نووسان و پینکه‌وه نه‌نووسانیانه‌وه.

ئهم گرفته زۆری به به‌روه‌یه

جاری با له پینشه‌وه بلیم من له زاراوه‌ی «کردار» رازی نیم و لایه‌نگیری «کار» م له بری فیعل، له خۆرایش لایه‌نگیر نیم

1) کار پتر له‌گه‌ل مطلقى «عمل» رینکه، هه‌رچی «کردار» ه تا راده‌یه‌ک به‌لای تا‌کاره‌وه ده‌بیته‌وه.

2) سى وشه‌ی «کار، کارا، به‌رکار» له بری «فعل، فاعل، مفعول» زۆر شیرن و ریکوپیکن. له «کردار» وشه‌ی به واتای «فاعل – کارا» هه‌لناستی.

3) به تیکرایی خولی وشه‌ی «کار» به‌ناو ریزمان و فه‌ره‌ه‌نگ و زاراوه جودا‌کانی لکی زانسته‌کان گه‌لێک به‌ر فه‌راح و فه‌ره‌وانتره له هی «کردار» وه‌ک وشه‌ی «کارگیر، کارم پیت ماوه، کارامه، سه‌رکار، کارم خویندنه... کاریگه‌ر» هه‌مووشی به‌لای کردن و جموجۆله‌وه ده‌روات. کاتی خۆی که کۆری زانیاری کورد وشه‌ی «کار» ی له بری «فعل» په‌سه‌ند کرد ده‌یزانی «کرادر» یش هه‌یه به‌لام تایی «کار» ی نه‌ده‌کرده‌وه مه‌علوومیش بوو به‌لایه‌وه که «فرمان» هه‌ر به‌جاری بی که‌لکه چونکه له «فرمان» ی ئه‌مر کردنه‌وه هاتووه. له واتاشدا که ده‌لێی «فرمانی خۆم جیبه‌جی کرد» وه‌ک ئه‌وه‌یه که بلیی «واجبی خۆم به‌جی هیتنا» ئنجا وشه‌ی «واجب» بیته «فعل» ی قه‌واعید؟ وا ده‌زانم چاوه‌روان نا‌کرئ له سه‌پاندنی زاراوه‌یه‌کدا پتر له‌وه به‌لگانه‌ی بو «کار» ره‌چاو کراون ره‌چاو بکرئ.

ئىنجا كە نەسەلمىندىرى چۈن پىشنىيازى كۆر و غەيرى كۆر بر
دەكات؟

بگەرئىمەوہ بۆ كىشەى كردار و راناو.

نازانين مەبەست لە «راناو» چىيە؟ كرداريش ھەر بە راناوہوہ نانووسىت،
راناویش ھەر بە كردارہوہ نانووسىت. لە پىشەوہ بزائين راناو لىرەدا دەبى چى
بى؟

بەشىكى زۆرى زمانەوانانى كورد شوپىنپى رىزمانە مەشوورەكانى دنيا
ھەلدەگرنەوہ و راناو دەكەن بەو چەند بەشەى لەواندا ديار كراوہ. لای
ھەندىك لەو زمانەوانانە ژمارەى راناو دەگاتە ھەشت، لای ھەندىكى دىكەش
دەگاتە ھەفت و بەرەژىرتريش. لە رووى نووسىنەوہ ناشى لەو ھەموو
بەشانەدا يەك پىوانە بەكاربىت. بە نموونە ئەوہى پى دەلین راناوى ئىشارى
«ئەمە، ئەوہ، ھۆوہ، ئەمانە...» كۆ نايىتەوہ لەگەل ئەوہى پى دەلین راناوى
ھەبى كە برىتییە لە وشەى «ھى» وەيا راناوى گەيەنەر كە برىتییە لە
«كە»ى ناو رستەى وەك «ئەووى كە پىم گوتىت». بە پى ئەو دابەش
كردنانە سەرلەبەرى وشەكانى رستەى «ئەو ھىچانەى كە ھى تۆن و ھى
من» راناون. وەك ديارە بەشى زۆرى ئەو راناوانە لە رووى رىتووسەوہ
فەرقيان نىيە لەگەل وشەى عادەتيدا، بۆيەيە وا دادەنيم كە مەبەست لە راناو
ئەوہ بى پى دەلین «راناوى كەسى» وەك «من، تۆ، ئىوہ» لەوئىشدا
مەبەست راناوى لكاو بى چونكە سەرئىشەى گەورە لە چۆنيەتى نووسىنى
ئەودا پەيداىە.

راناوى لكاو نەك ھەر بەركارە بگرە بە ھەموو وشەيەكەوہ دەلكىت.
دەستوورى گىشتى چۆنيەتى نووسىنى راناوى لكاويش وەك لە ناوہكەيەوہ

دیاره ئه وهیه که ده بی هه میسه به وشه ی پیش خۆیه وه بلکی وه ک: ده ستمان هه لگرت، برام هات، دیتمان، منم، بمگره، من دۆستتم... ده بیی راناوی لکاو به راناوی لکاوه وه ده نووسیت هه ردوو کیشیان پیکه وه به وشه ی پیش خۆیه وه ده لکین ئه و وشه یه هه رچی ده بی با بی.

تا ئیره گرفت له جۆری نووسینی راناوه کاندایینم، به لام له وه حاله ته دا که راناوی لکاو جینگورکی ده کات پنیوسته بریار له سه ر چۆنیه تی نووسینی بدریت به نموونه «ده گرم» ده بیته «ده مگرت، نه مده گرت، هه لم نه ده گرت، پیم هه لنه ده گرت». ئنجا ده گوتری «هه لم نه گرتای» وه یا «تییان هه لنه پچاباینا به، پیان وه رگه راند بووین. تیم رانه ده دیتیت...»

ئه گه ر ئاره زوو بکه ین ده توانین ده مه ته قه و به لگه کاری دوورودریژ له سه ر چۆنیه تی نووسینی ئه و رسته وه یا ده سه ته واژانه هه لستینین به لام لیره دا هه م به نیازی کورت کردنه وه ی قسه و هه م به هۆی ئه وه نده رووناکییه ی که تا ئیستا هاتوو ه بو ناو تیکرای گرفته کان بیرورای خۆم له م چه ند خاله دا له باره ی کیشه که وه ده رده برم

1) که راناوه که که وته نیوان کار و نیشانه کانی «مضارعه، أمر، نه ی، نفی» به هه ردوو لای خۆیه وه بلکی له و روه وه که ئه و نیشانه به که رتی ته واو که ری فیعله که حساب ده کرین ئیتر بنووسری «ده تینم، بتینم، ناتینم، مه مینه، بمینه، نه تدیتم...».

2) ناناوه وا ده بی دوو نیشانه دینه به رای فیعله وه وه «نه ده رۆیشتم» که فیعله که ش تیپه ر بوو راناوی فاعیل ده که وئته نیوان هه ردوو نیشانه که وه وه ک «نه تانده دیتم...» من وا به باش ده زانم له م حاله ته شدا که وا ره نگه تا که حاله ت بی، هه ردوو نیشانه که و راناوه که ویکرا به فیعله که وه بلکین، هه م له به ر ئه و

هۆیه‌ی که له خالی یه که مدا باس کرا هم له بهر ئه وه‌ی که نیشانه کان له لایه‌ن لکانه وه له پیشگر و له دهسته‌واژه و له وشه‌ی سه‌ربه‌خۆی وه ک «ناو، راناوی نه‌لکاو، ئاوه‌لناو، ئاوه‌لکار» جودا بکریته‌وه، واته ئه‌گه‌ر راناوی لکاو که‌وته نیتوان ئه‌و وشانه و فیعله‌وه به‌وانه‌وه بلکیت و له فیعله‌که‌یان دووربخاته‌وه وه ک «هه‌لم‌گرت، منت دیت، پیاوانه‌یان ده‌دواندین، عاقلت شی‌ت کرد، به‌ته‌نگه‌وه‌یان بووین».

(3) له‌ حاله‌تی هاتنی راناو به‌ دوا فیعلدا، که یه‌ک راناو بوو به‌ پێی ده‌ستووری گشتیی به‌ فیعله‌که‌وه بلکیت «دیتم، هاتیت، ده‌چووین». که بوون به‌ دوو راناوی یه‌ک له‌ دوا یه‌ک وه‌ک «دیتمت، بیستم، دیتیانین...» ئه‌وساش هه‌ردوو‌یان ویکرا به‌ فیعله‌که‌وه بلکین. که پاشگری «هوه»‌ش به‌ فیعلکه‌وه بوو به‌ دووهم راناوه‌وه بلکیت «دیتمنه‌وه، دیتیانینه‌وه...» خولاسه‌ چه‌ندیک راناوی لکاو و پاشگر و نیشانه‌ی خۆزی به‌ دوا فیعلدا بێن هه‌موویان پیکه‌وه پێیه‌وه بلکین وه‌ک «نووستبامایه، بتخواردایه، بماندیات، هه‌لم‌کیشابایت».

هه‌ر له‌باره‌ی کیشه‌ی راناوی لکاوه‌وه پێویسته باسی ئه‌وه‌ش بکه‌م که له‌ هه‌ندئ ناوچه‌ی وه‌ک ده‌وروبه‌ری که‌ر کووک له‌ جیاتی «دیتانین، بیستمانیت...» ده‌لێن «دیتمانیان، بیستمان...» وه‌یا که شیخ ره‌زا ده‌لی «خۆی کرد به‌ نێره‌ تورک و لیمی خوری کیم بلرسی» له‌جیاتی «لێی خورپم...» راستیه‌که‌ی ئه‌م به‌کاره‌ینانه له‌وانه‌یه‌ باستر بێ له‌وه‌ی له‌ به‌ری سو‌ران و موکریان و بابان و نازانم کو‌ی باوه چونکه له‌ هه‌ندئ باردا ئه‌م دارشته‌ راگه‌یه‌نتره وه‌ک که ده‌لی «پێم‌گوت...» مه‌فعولی راناوی که‌سی سێیه‌م ده‌رده‌که‌وئ که‌چی له‌ له‌هجه‌کانی دیکه‌دا راناوه‌که‌ ده‌رناکه‌وئ و ده‌لێن «پێم‌گوت». ئیمه‌ ده‌زانین که که‌سی سێیه‌می تاک مه‌فعوول بوو راناوه‌که‌ی ده‌رناکه‌وئ ته‌نانه‌ت که ده‌لێن «لێم‌ستانده‌وه» دوو مه‌فعوول

بزره به لَام که گوت «لِیِم ستانده وه...» مه فعوولی دوهم له شکلی راناوی
 «ی» دا دهر کهوت و حه قیشیه تی دهر کهویت چونکه تهنها یه ک مه فعوول
 دهشی ههر به تصور جیی بۆ بکریته وه له ئاخاوتندا وه ک که ده لّیی «دیتم»
 ده زانین شتیک وه یا یه کیکت دیتوه به لَام که بوون به دوو مه فعوول وا باشه
 دوهمه که یان دهر کهوئ. له لایه کی دیکه شه وه که له وه له هجه یه دا ده لّین «لِیتم
 وه رگرت» راناوی که سی دووهم که له بهر حوکمی «لّی» ی پریپوزیشن
 یه کسه ر به دوایدا هات به لَام که گوت «لِیتم وه رگرتیت» راناوی که سی
 یه که م که فاعیله ئه ویان که وته بهر حوکمی پریپوزیشن ههر چی که سی
 دوهمه به سه لامه تی که وته دوا ی فاعله که وه... به هه مه حال ئه م
 به راورد کردنه سهر به ریزمانه نه ک به رینووس، به لَام ریم بۆ ده کاته وه بلّیم
 له ههر له هجه یه کدا بی راناوی لکاو ده بی به پّی ئه وه دستوو رانه بنووسری
 که بۆ نووسینی ئه ده بی قه رارداده ده کری، چ زهره ریکیش له وه دا نابینم ئه گه ر
 لیژنه یه کی شاره زای ریزمان خه ریک بی ئه وه ته رزه به کاره ی تانه و دارش تانه
 هه لّسه نگی نی به لکوو هی وایان تیدا ره چاو ده کات که له وه ی باوی نووسینه
 په سه ندر تر بن، خۆ هه مووی ههر کوردیه و هیچیان نابنه مندالی
 هه لگیرایه وه...

به‌شی 5: گیروگرفتی ئامرازه لیکدراوه‌کان (حروف العطف)

زاراوه‌ی «ئامرازی لیکدهر» له رووی واتاوه له‌گه‌ل «اسم الموصول» دا ریک دیت هه‌رچی «حروف العطف» ه له‌گه‌ل وشه‌ی «پیوه‌ندی» دا پتر ده‌گونجی. به‌لام لیره‌دا پیره‌وی بانگه‌وازه‌که ده‌که‌ین و به «عاطف» ده‌لین «لیکدهر». هه‌رچه‌ند تا ئیستا ریکه‌وتنی گشتی له‌سه‌ر تیکرای ئه‌و وشانه‌ی به‌لیکده‌ر دانراون په‌یدا نه‌بووه دیسانه‌وه ده‌توانین بریاری وه‌ها بده‌ین که له رووی چۆنیه‌تی نووسینانه‌وه هه‌موویان بگریته‌وه.

ئامرازی لیکده‌ر هه‌ر که ناوی ئامرازی وه‌رگرت ده‌بیته‌یه‌ک له‌و چه‌ند به‌شه سه‌ربه‌خۆیه‌ی که زمانی به‌سه‌ردا دابه‌ش ده‌کرئ وه‌ک ناو، کار، ئاوه‌لناو... دیاره‌که له‌ ریزماندا سه‌ربه‌خۆ بوو ده‌بی له‌ نووسینیشدا به‌جودا بنووسری. به‌لام که بیین وشه‌ لیکده‌ره‌کان بخه‌ینه‌ به‌ر نیگای سه‌رنجه‌وه چه‌ند تیبینییه‌ک خۆ ره‌پیش ده‌کات

1- وشه‌ مه‌شووره‌که‌ی «عطف» که فارسی و کوردی و تورکیش تیدا هاوبه‌شی عه‌ره‌بین واوی عه‌تفه. له‌ باره‌ی ئه‌م واوه‌وه ده‌بی دوو خال ره‌چاو بکری

خالی‌یه‌که‌م ئه‌وه‌یه‌که‌ شکی «وه» ئامرازه‌ سه‌ریحه‌که‌ی عه‌ره‌بییه‌ به‌زه‌قی راده‌گویتزی بۆ ناو ئاخوتنی کوردی. له‌به‌ر ئه‌مه‌ پیوسته‌ دووره‌پاریزی لی بکری وه‌ک که دووره‌پاریزی له «بلی به‌لا» دا ده‌کرئ و ده‌گویری به «به‌لی».

خالی دووهم چۆنیه‌تی نووسینی «و» ی عه‌تفه‌وا بزانه‌م نووسه‌ران هه‌موویان واوه‌که به‌جودا ده‌نووسن و نایلکینن به‌لام هه‌ندیکیان له‌نزیکی وشه‌ی پیش خۆیه‌وه‌ی ده‌نووسن هه‌ندیکیان لی دوورده‌خه‌نه‌وه. به‌لای منه‌وه هه‌ردوو شیوه‌ نووسین به‌لگه‌ی خۆی له‌گه‌ل خۆیدا‌یه، ته‌نها ئه‌وه‌نده هه‌یه‌که ئیمه

بریارمان دا به جودا بنووسری بۆچی وه کوو وشه جودا کانی دیکه له دووره وهی وشانیه وه نه نووسین؟ ته گهر بگوتری دوور خستنه وهی وه های داده بری که ئیتر نه شی بیته بزوین بۆ وشه ی پیشیه وه، له وه رامدا ده لئین نزیك خستنه وه شی له وشه ی پیشیه وه مافی ته وه ی لی ده ستینی که پینه وه نه لکی. جگه له مه، جاری وه هاش هه یه واوه که به دوا هه ندی وشه دا ته گهر لئی دوور نه خریتته وه به پیتی ته و حساب بکری به تاییه تی بۆ ته وانهی له خویندنه وه دا جاری شلکن، واش ده بی به دوا وشه یه کدا دیت که کۆتاییه که ی دهنگی واوی تیزه. ئنجا ته وانهی واوی تیژ به دوو واو ده نووسن لیان ناقولا به دهر ده داته وه. به هه مه حال وا ده زانم چاکتر ته وه یه له دووره وه بنووسریت. پینی ناوی بلیم له خووه دیاره که ده بی ته نها یه ک واوی بی نیشانه بۆ ته م واوه ی عه تف دا بندری هه ر نه بی له به ر ته وه ی که به دوا بزویتدا هات واوه که ده بیته وه کونسنانت و نیشانه قبوول ناکات.

له حالیکدا واوه که به شداری دروست کردنی وشه ی فهرهنگی بوو ده بی له سیفه تی عه تف و سه ره خوپی بکه ویت و به پیش خو به وه بلکیت، وه ک له وشه کانی «هاتوچۆ، هه چو بووچ، شتومه ک...» و هی ته وتو ییدا واوه که بوته که رتی پیکهینه ر. هه رچۆنیک بی ناشی له وشه کانه وه دوور بخریتته وه. ته مه ده لیم له به ر ئیحمالی په یدا بوونی گرفت له نووسینی وشه ی وه ک «هه رچی و په رچی» چونکه ته گهر بریار نه دری له سه ر دانانی نیشانه بۆ «ی» ی تیز ته وساکه واوه که به چیمه که وه لیکدرا له وانیه بخویندریتته وه «هه رچی بو په رچی».

له وشه ی وه ک «سه رو سه ر، که ل و که ل، مل و مل، ده شت و ده شت...» دا واوه که نه بوته که رتی پیکهینه ری وشه له وه ش دهرچوو عه تفی رووت بی له به رته وه پیوسته به جودا له نزیکه وه بنووسری.

2- وشه‌ی «هەر» له‌گه‌ڵ «کۆی، که‌ی، کام، سات...» دا سیفه‌تی عه‌تف ده‌دۆریتیت و ده‌بیتته‌ جووره‌ وه‌سفیک بو‌ ئه‌و وشانه. له‌به‌رئهمه‌ لیئانه‌وه‌ نزیک ده‌خه‌ریته‌وه‌. به‌لام که‌ گوتت «له‌ نیوان فلانه‌ کومه‌له‌ وشه‌دا هەر کام بو‌ پرسه‌» ده‌بی «هەر» دووربخه‌ریته‌وه‌ چونکه‌ بو‌ عه‌تفه‌.

3- وشه‌ی، وه‌یا راستی، ده‌نگی «ش» ی عه‌تف بی چه‌ند و چۆن به‌ پێش خۆیه‌وه‌ ده‌لکیت وه‌ک «بیتوتینیش ده‌شته، شوتیش هه‌رزانه، منیشت دیت...». که‌ هات و که‌وته‌ نیوان نیشانه‌کانی مضارعه‌ و نه‌فی و نه‌هی و ئه‌مر و نیوان فیعه‌له‌وه‌ ده‌بی به‌ هه‌ردوو لاره‌ بنووسیت وه‌ک «بخۆ، مه‌شرو، ده‌شچی، نه‌شچوو، ناشچی، نه‌شروشتایه‌، بشروشتایه‌». وا ده‌زانم له‌ راپردوو‌ی به‌رده‌وامدا که‌ له‌گه‌ڵ نه‌فی هات وه‌ک که‌ ده‌گوتری «نه‌شه‌هاتم» هه‌رده‌بی به‌ دوا خۆیه‌وه‌ بلکی به‌لام که‌ راناو هات و که‌وته‌ دوا‌ی «ش» وه‌ه‌ جو‌دای بکاته‌وه‌ وه‌ک «نه‌شم ده‌زانی». به‌هه‌مه‌حال راناو هه‌میشه‌ شینه‌که‌ له‌ وشه‌ی دواوه‌ جو‌دا ده‌کاته‌وه‌ جا ئه‌گه‌ر شینه‌که‌ به‌ دوا پێشگر و نیشانه‌کاندا هات پیکرا له‌گه‌ڵ راناوه‌که‌ له‌ نزیک وشه‌ی دواوه‌ بنووسرین وه‌ک «هه‌لێشم‌گرت، بشم‌گرتایه‌، نه‌شم‌دیت، مه‌شم‌بینه‌، ناشم‌دویتنی...» به‌لام که‌ به‌دوا ده‌سته‌واژه‌ و وشه‌ی سه‌ربه‌خۆدا هاتن تیکرا‌یان به‌ جو‌دا دوور له‌ وشه‌ی دواوه‌ بنووسرین «خانوشم‌کرێ، سه‌فه‌ریش ده‌که‌م، سه‌ره‌و هه‌ورازیش ده‌روم...».

ئهم مامله‌ت جو‌داییه‌ داخوازی رێزمانه‌، جا ئه‌گه‌ر ویسترا به‌ نیازی ئاسان کردن یه‌ک مامله‌ت له‌گه‌ڵ وشه‌ی سه‌ربه‌خۆ و ده‌سته‌واژه‌ و پێشگر‌دا بکری‌ت و هه‌موویان دوور له‌ وشه‌ی پاشه‌وه‌ بنووسرین ده‌بی مامله‌تی نیشانه‌کان هه‌ر جو‌دا بی و له‌گه‌ڵ «ش» ه‌که‌ ویکرا به‌ دوا خۆیانه‌وه‌ بلکین وه‌ک بشرو، ده‌شبینی، ده‌شچوو، نه‌شه‌چوو.

4- «نه»ی «عهتف - نهفی» به جودا له دووره‌وهی وشانه‌وه دنووسری
وهک نه ده‌خۆم نه ده‌خۆمه‌وه، نه دارا و نه برزوو، نه ده‌شهات و نه
ده‌شچوو... هتد.

به شی 6: گیروگرتی وشه لیکدراوه کان له باره ی پیکهوه نووسان و...

وا بزانه له ناوتویژی چی لیره به پیشهوه باسماں کرد روون بوتهوه به پیی باوه ری من چۆن وشه ی لیکدراو بنووسری، کاکلی قسه ش له وهدا ئه وه به که وا هه تاکوو وشه ی لیکدراو و دارپژراو و دهسته واژه به ره و سه ربه خوئی و جۆش خواردنه وه برۆن پتر به یه که وه لکان هه لده گرن. پله ی لکانیش له وهدا دووه: یه کیان لکانی ته واو، ئه وی دیکه یان له یه کتر نزیک کردنه وه ی که رتی وشه کان. ئه وه ی راستیش بی ئه و ته رزه وشانه به هوی ئه وه وه که به هه رجۆریک بنووسرین و اتا نادۆرینن وا له نووسه ر ده کات که یه ک وشه به چه ند جۆریک بنووسیت بویه شه سه پاندنی یه ک ویتنه بو هه ر تاکیک له و وشانه پیوستی به بریار و ده سه لات هه یه، ئنجا کاتیشی ده وی تا ده ست و قه له می تیکرای خه لق رادیت له جۆری نووسینان به لام بیگومان دوا ی ئه وه ی شیوه ی وشه کان و جۆری ریتووس له قوتابخانه کان جیگیر دهن پاش چه ند سالتیک زوربه ی خه لق به و شیوه یه یان ده نووسی که به ده رس گوتراوه ته وه چونکه هه رچی منداله ده چیتته قوتابخانه و هه موویان یه ک جۆر ریتووس فیر دهن ئه وساش کاره که به ند ده بی به هه بوونی مامۆستای شاره زا بایی هه موو قوتابخانه کان. ئه مه بیش به ولای ئیمکانه وه نییه، زۆریش زه حمه ت نییه چونکه ئیمه له م کاره دا یه که م هه نگاو هه لنانین.

به شی 7: گیروگرتی دانانی نیشانه کان

ئه گهر مه بهست له نیشانه ئه وه بی که له سهر هه ندی بیت داده ندری ئیمه لئی بووینه وه و له یه کهم به ندی خالی یه که می بانگه وازه که دا بوو بوه سه ره باس. ئه گهر مه به ستیش نیشانه ی مضارع و فرمان و نه هی و نه فی پیناسین و کو کردن و چوک کردنه وه و پاشگره کانی ناوی مه عنه وی و تاوه لکار و تاوه لئاو و شتی ئه و تو بی بی دیسانه وه له تیکرای ئه م نووسینه دا باسیان کرا و گوترا ده بی ئه و نیشانه و پاشگرانه به کو تایی وه یا به رای و شان وه بلکین. لیره دا تیبینییه ک هه یه باس کردن ده هین.

پاشگر بیهیزتر و ناسه ره خوتره له پیشگر، ته نانه ت ه ی وایان تیدایه به حال وجودی هه یه وه ک دهنگی فه تحه ی دوا ی «چاکه، خراپه» وه یا ه ی دوا ی «گرزه، رووته». هه رچی پیشگره هه بوونی سه ره خوی هه یه با واتای ته و اویشی نه بی چونکه مومکین نییه ه یچ بیژیه ک له پیشه وه بیت و وجودیشی به ند بی به وشه ی دوا ی خویه وه وه ک بزوتی دوا ی «خراپه، رووته، جوانی، سه روو، زانا». پیشگر هه یه وجودی سه ره خو و واتای ته و اویشی هه یه وه ک «دهر، بهر، لا...». له وشه کانی «بیدین، به ناموس» دا پیشگره کان پرپوزیشنن که له هه بووندا به شیکی تاخاوتنه وه ک ناو و کار... له بهر ئه مه پاشگر پتر ئاماده ی پیوه لکانه، بگره نه لکان هه لئاگر.

هه ر بویه یشه نوو سه ران به ئاسایی وا ده بی پیشگر به جودا ده نووسن وه یاخود که له مه پر که وته نیوان وشه و پیشگره که یه وه به پیی ده ستوو ر پیشگره کان لئی داده برین وه یا دوو پیشگر پیکه وه به فیعله وه نالکین. ئه م دیارده یی خوشجله ویی پاشگر بو لکان به پیش خویه وه زور به سه یری، له پیته کانی ئه لفوینش به دیار ده داته وه که ده بینین هه موو پیته کان به پیش خویانه وه ده لکین، ئه وانه ی که نالکین نه لکانه که یان به پیتی دوا خویانه وه یه.

دوو تیبینی وردیله ههن دهنه دوایین ئالقهی ئه م زنجیرهیه. یه کیان نیشانهی مضارعه ته که له سلیمانی و خوشناوه تیی و ههندی شوینی دیکه دا «ته» ی بو به کارده هینن. راستیه که ی «ده» باشته له «ئه» ئه ویش له م دوو روه وه. رووی یه که م ئه وه یه که له صدهی نه وه دی کورد «دهرؤم، ده بیه م، ده منووسی...» به کارده هینن. رووی دوهم ئه وه یه که له زاری کرمانچی سه روودا به ولای «ده» وه «دی» ش هه یه له بری «سوف» ی عهره بی وه ک ده لاین «دیچم». ئیمه له جیاتی ئه وه ی که رسته ی وه ها راگه یه نهر په ره پی بده ی نابی ئیعدامی بکه ین چونکه مهنع کردنی «ده» له پیشه وه «دی» ش مهنع ده کات.

تیبینی دووهم ئه وه یه که زوربه ی ههره زوری نووسهران زور به سه یری له گهلینک باردا پیتی «ی» داده برن له وشه ی پیش خۆیه وه. به نمونه که ده نووسن «لیت رازییه» راناوه که ی «ت» به «لی» وه ده لکینن به لام که ده نووسن «لی رازییه» راناوه که ی «ی» له «لی» داده برن «لی رازییه». نووسهران له م مه مله ته دا ده ستووری لکان و نه لکانی پیت هه لده گیرنه وه که دین «ی» ی دووهم به پیش خۆیه وه نالکینن چونکه وه ک پیشتر گوتم «ر، د، و، ز، ا» ش به پیش خۆیانه وه ده لکینن، له نمونه کانیشدا یی یه که م به پیش خۆیه وه لکا «لیت رازییه، لی رازییه». باوه ر ناکه م هه چ که سیک وه رامی هه بی بو پرسیاریک که بلی «ئه ری نووسه ری کورد له کوپوه ده ستووری نه لکانی ئه و بیانه ت هینا؟».

کورته پیشنیازه کان

له م چهنه دیره ی خواره وه دا کورته یه کی بی به لگه کاری ده که م به چهنه خال له باره ی ئه لفوبی و ریتنوسه وه.

أ- له باره ی ئه لفوبیوه

- (1) ناشی بو تاکه دهنگ دوو پیت دابندرئ.
- (2) دهبی نیشانه بخریته سهر واوی تیژ و ییی تیژهوه، وهه‌هاش په‌سه‌ند ده‌که‌م نیشانه‌که‌یان هه‌شتیکی بچووک بیت که ده‌کاته‌وه‌ه‌فتی به‌ره‌واژ.
- (3) دیفتۆنگی «وی، نگ، ند» هیچیان راسته دیفتۆنگی نژادی نین چونکه بریتین له‌و ده‌نگه ئاشکرایانه‌ی به‌نوسین ده‌یاننوسین.
- (4) دالی کلور و تیی کلور، دال و تیی حه‌قیقین ده‌بی ههر به‌پیته عاده‌تیه‌کانی بینیشانه بنوسرین.
- (5) ده‌بی پیت بو دیفتۆنگی واوی تیژی بادینانی دابندرئ وه‌یا نیشانه‌ی بو ره‌چاو بکرئ تاکوو له‌واوه تیژه‌که‌ی بی‌دیفتۆنگ جودا بیته‌وه.
- (6) ئه‌و ده‌نگانه‌ی له‌کوردیدا نین به‌و شیوه‌یه بنوسرین که له‌زاری کورده‌وه دینه‌ده‌رئ، وه‌یا به‌پیتی زمانی خویان بنوسرین و بخریته نیوان که‌وانه‌وه.
- (7) له‌بری «شده‌ی» عه‌ره‌بی دوو پیتی ده‌نگه گوشراوه‌که بنوسرئ.
- (8) نیشانه بو ری قه‌له‌و دابندرئ چ له‌سه‌ره‌وه‌ی بیت چ له‌ژی‌ره‌وه‌ی.
- (9) پیویست نییه بو «کسرة مختلسه» ی که من پی ده‌لیم «قورس کردنی ده‌نگ» هیچ نیشانه‌یه‌ک دابندرئ. کاتیک باس گه‌ییشه دانانی ئه‌لفویبی لاتینی بو نووسینی کوردی ئه‌وسا قسه‌ی لیوه بکرئ.
- (10) که‌سه‌ره و فه‌تجه و «ضمه» وه‌ک باوه بنوسرین «ی، و، ه».

ب- له باره‌ی رینووسه‌وه

1- وشه‌ی لیکدراو و داریتزراو به تیکرایبی که بوون به وشه‌ی فرهه‌نگی همموو که‌رته‌کانیان به‌یه‌که‌وه بنووسرین. ده‌سته‌واژه‌ی ئاوه‌لکاری و ئاوه‌لناوی که جارئ نه‌بوونه‌ته وشه‌ی فرهه‌نگی که‌رته‌کانیان به جودا له نزیک به‌کتره‌وه بنووسرین «چنگ‌له‌سه‌رشان...».

2- وشه‌یه‌ک که که‌رتی ناته‌واوی فیعلی تیدا به‌شدار بوو هم‌میشه که‌رته‌کانی به‌یه‌که‌وه بلکیندرین وه‌ک خوینتمز، ده‌سکه‌نه، هه‌لکه‌وت، گورگنه‌خۆره، پاشبه‌ند، ده‌ستبه‌سته، پیره‌وه‌که... هتد. مه‌رجیش نییه وشه‌که بووبیتته فرهه‌نگی.

3- هه‌رچی ناوی کۆکه مامله‌تی تاکه وشه‌ی له‌گه‌لدا بکری وه‌ک «گولبه‌ده‌م، قه‌ره‌تاژدین، کیله‌شین، کاکه‌مه‌م، دوو‌گرتکان، کاکه‌للا، پیره‌وته‌سور، مه‌لای‌جه‌زیری» ئەم ناوه‌ی دوا‌ی چونکه «مه‌لا» که تیدا به له‌قه‌ب ماوه‌ته‌وه تا ئه‌وه‌ی «ی» ئیزافه‌شی داخوازی کردوه نه‌شیا «ی» که‌ی به «جه‌زیری» به‌وه‌ بلکی به‌لام هه‌ردوو وشه له نزیک به‌کدییه‌وه نووسران. (بو له‌قه‌به‌کان بگه‌ریوه سه‌ر درێژه‌ی نووسینه‌که).

4- ناوی عه‌ره‌بی و بیگانه‌ ته‌گه‌ر وه‌ک خۆیان را‌گویتزان ده‌خه‌رتنه‌ نیو که‌وانه‌وه و به‌ پێی ریتووسی زمانه‌که‌یان ده‌نووسرین وه‌ک «محمد، خلعتبری، George». به‌لام که پیتی ئه‌و زمانانه له‌ چاپه‌مه‌نی وه‌یا ریتووسی کوردیدا نه‌بوون ده‌بی به‌و شیوه‌یه بنووسرین که له‌ زاری کورده‌وه ده‌ردین.

5- پیشگر هی فیعل و هی غیری فیعل به دوا خۆیهوه دهلکین. بهلام که دوو پیشگر بهیه کهوه هاتن تهنها تهوهی دراوسیی وشه کهیه پینییهوه دهلکین، تهوی دیکهیان به جودا له نزیکهوه دهنوسری

أ- نیشانهکانی مضارع، أمر، نههی، نهفی به فیعلهوه دهلکین تهنانت که دهنوسری «نهدهرۆیشت» دهبی وا له قهلام بدری که بهیه کهوه نووساون ههچهند «نه، ده» به حوکمی ئهلفویی ریئی تهوهیان نییه به دوا خۆیانهوه بلکین، له بهر ئهمه له نزیک یه کدییهوه دهنوسریین.

ب- ئم نیشانانه له دوا پیشگریشدا هه به وشهوه دهلکین وهک ههلبگره، ههلمهگره، ههلهنگری، ههلهنگری، ههلهنگری، ههلهنگری.

ج- که راناوی لکاو کهوته نیتوانهوه به خۆی و تهوهی پیش خۆیهوه له وشهی دواوه دادهبریت وهک ههلمدهگرت، ههلمگرت، تیمگه بیشت، بۆمها، وهرمگره... بهلام له نزیکهوه دهنوسریت.

د- که راناوی لکاو کهوته دواي وشهی سهربهخۆوه له ههموو باریکدا له وشهی دواوهی دوور دهخاتهوه وهک خانووم کرد، سهریان تاشی، داره کهتان برپهوه...».

ه- پیشگری پرپۆزیشن وهک «بیدین، بهناموس» به وشهوه دهلکیت، بهلام که له پیشگریهتی کهوت، له وشه که دوور ده کهوتیهوه وهک «دنیا بی دین ههلهناکا، خانووم به قور و خشت کرد...».

ز- پیشگری لیکدراو هه میسه به جودا و دوور له فیعلهوه دهنوسریت وهک «تیک ههلهقزان، لیکهوه هاتن، پیکهوه زیان».

6- هه‌موو پاشگریک به وشه‌ی پیشیه‌وه ده‌لکیت، تهنانهت ئه‌گهر دوو پاشگر و دوو راناوی لکاویش به دوا یه‌کدیدا هاتن هه‌موویان پینکرا به وشه‌ی پیشیه‌وه ده‌لکین وه‌ک «میوانداریتانم تا‌قی کرده‌وه، جوولاندنه‌وه‌یانت را لی نه‌بوو».

7- داتاشین به‌ر واتاو حوکمی وشه‌ی دار‌یژراو ده‌که‌وی هه‌رچه‌ند پروونیش نییه ئه‌م داتاشینه‌ی بانگه‌وازه‌که چی مه‌به‌سته. به هه‌مه‌حال ئه‌وه‌ی بوته وشه‌ی فه‌ره‌نگی وه‌یا له داتاشینه‌که‌دا سوان و قرتان و سووک کردن په‌یدا بو‌بوو به سه‌ریه‌که‌وه وه‌یا له شکلی لکاودا ده‌نووسری.

8- قرتانی ده‌نگ هه‌ر له په‌راویزی زمانی ئیستا‌که‌ی کوردی به هه‌ند هه‌لده‌گیری. له‌و په‌راویزه‌دا ئه‌و ده‌نگه‌ی که له له‌هجه‌یه‌کدا قرتابوو به‌لام له له‌هجه‌ی دیکه‌دا زیندوو بوو ده‌بی زیندوه‌که بچیته‌وه بو نووسینی ئه‌ده‌بی.

9- ژماره‌کان به‌م شیوه‌یه ده‌نووسرین: چوار، هه‌فت، یازده، دوازده، سیزده، چوارده، پانزده یا‌خود پازده، شازده، هه‌ژده، نۆزده، هه‌فتا – هه‌فصه‌د – هه‌فسه‌د. دووه‌م، سیه‌م، نۆیه‌م، ده‌یه‌م، یازده‌م، دوازده‌م – یازده‌مین – دوازده‌مین، سیزده‌م،... هتاد. هه‌فتایه‌م، هه‌شتایه‌م، نه‌وه‌ده‌م، سه‌ده‌م،... هتد. هه‌زاره‌م، ده‌هه‌زاره‌م، ملیۆنه‌م، ملیۆنه‌مین.

10- راناوی لکاو هه‌میشه به وشه‌ی پیش خۆیه‌وه ده‌لکئ و له‌هی دوا خۆیه‌وه‌ی داده‌بری و لئی دوور ده‌خاته‌وه مه‌گه‌ر نیشانه‌کانی «مضارع، نفی، نه‌ی، أمر» به‌یه‌که‌وه ده‌نووسرین. دیاره راناوی لکاو به راناوی لکاوه‌وه ده‌لکیت وه‌ک «قسه‌تم پی خۆشه، قه‌له‌مه‌که‌ت چ لی کرد، دیتمان...».

11- هه‌رچی «حروف العطف» هه‌یه به جودا ده‌نووسری به‌لام

- دووره پاریزی بکری له به کارهینانی «وه» که راگوئیستیکی دهقاوده قه له عه ره بییه وه.
 - واوی عه تفی کوردی دوور له وشه ی پیشیه وه بنووسری.
 - که واوی عه تف بوو به کهرتی وشه ده بیته به شیکی بنجیی وشه که و به پیته کانی دیکه وه ده لکی «که لوپهل، شتومه ک... هتد».
 - له وشه ی وه ک «مل و مل، دهشت و دهشت، کهل و کهل» واوه که جودا بی به لام له نزدیک پیته کانی دیکه وه بی.
 - وشه ی «هر» که له گهل «کوئی، کئی، کام...» دا به یه که وه هاتن لیئانه وه نزدیک بنووسری وه ک هر کام، هر کئی، هر کوئی. به لام که گوت «له نیو کومه له وشه که دا هر کام بو پرسه» ده بی «هر» دوور بخریته وه چونکه بووه به وشه ی عه تف.
 - «نه» ی نه فی و عه تف له دووری وشه وه دنووسریت وه ک نه دیم نه ده روم، نه تو نه ئه حمه د هیچتان نه هاتن. به لام له «نه میز» دا له وشه که نزدیک ده بیته وه.
- له کوتایی ئه م کورته یه دا ده لیم کاتی خوئی ئه نجوومه نی کور وای په سه ند کرد که سی ژماره ی یه ک پیت به دوا یه کدیدا هاتن دووی پیشه وه له نووسیندا به یه که وه بلکین سییه مه کهش له نزدیکانه وه به جودا بیت یاخود به پینی داخوازی ریزمان دووی دواوه به جودا له نزدیک کوتایی وشه که وه بنووسرین وه ک «لادیی، می یینه» که ده لین «ییی کراوه» سییه مینیان جودا ده بی وه یا که ده لین «ئیوه عاشقی فه نن» نوونی سییه م جودا ده بی. وا ده زانم پیشنیازیکی باش بی بو ئیمکان بوونی خویندنه وه ی سی پیتی یه کجوری به دوایه کدا.

«...»